

1 – Začetek konca

“Veš kaj je najlepše pri koncu dneva? Jutri se začne znova,” je dejal Chris.

Obraz mu je prekrivala posušena kri, v tresoči se roki je še vedno držal sekiro. Skoraj nepremično je zrl v luno, ki se je vzpenjala nad Oranžnim gorovjem. Bil je najbolj skuliran človek, kar sem jih kadarkoli poznal in ob njem sem se vedno počutil, kot da je mogoče vse. Tudi to, kar se je zgodilo v zadnjih 36 urah, ga ni omajalo.

“Preteklosti ne moreš spremeniti, s prihodnostjo se nima smisla ukvarjati,” je vedno govoril.

V daljavi sem zaslišal policijske sirene in lajež psov. Pred očmi se mi je odvirtela podoba iz otroštva, ko so mi vojaki odpeljali očeta. Pravzaprav sta bila dva. V svetlorjavih uniformah, z zeleno baretko na glavi. Oče jima je odprl vrata. Star sem bil 8 let.

“Zdravo John,” je rekel starejši od njiju. Po našitku sodeč se je pisal Strong.

“Čas je. Ne moreš se večno skrivati pred dolžnostjo,” je dejal.

Oče ni rekel nič. V 20 minutah je spakiral stvari v veliko temnozeleno torbo, poljubil mamó, me pogladil po laseh in odšel. Nikoli več ga nisem videl. Z mamó sva se malokrat pogovarjala o njem. Sprijaznila se je, da ga ne bo več nazaj. Kasneje sem slišal, da je padel v Iraku. Star je bil 33 let. Po horoskopu je bil bik. Rad je jedel čufte.

Na bližnji kmetiji je zakikirikal petelin. Zaprl sem oči in globoko zavzdihnil. Chris Sullivan je stal na robu gozda in se pustil božati jutranjim žarkom.

„Beži, mali. Ne smejo te videti z mano,” je tiho dejal.

Pasji lajež je bil vedno glasnejši. Nebo je v nizkem letu preletela jata krokarjev. Bila je sobota.

2 – Chris Sullivan

Chrisa sem spoznal v kampusu na UCLA. Nek večer sem se v enem od pubov zapletel s člani bratovščine Alfa Theta Gama, ki so me zamenjali z nekom drugim. Ko sem se že pripravil na batine, je na sceno stopil Chris. "Pustite malega," je rekel mirno.

"Ne vtikaj se Sullivan. Dripec bo dobil, kar mu pripada," je dejal Brad Langley, vodja lokostrelskega moštva, sin bogatega gradbenika in verjetno največji bebec na zahodni obali. Njegova intelektualna sposobnost je bila na nivoju kanarčka in le mirni roki se lahko zahvali, da ga niso katapultirali z univerze. Mirni roki in očetovim dolarjem. Langley je razumel le govorico pesti in redki so bili junaki, ki so se drznili spustiti v dvoboj z njim.

Dogajanje me je spomnilo na irsko zgodbo, ki mi jo je pripovedovala mama. Nekega možakarja sredi noči v Belfastu ustavi neznanec. "Protestant ali katolik?" ga vpraša. Možakar si vzame nekaj trenukov za premislek, nato pa odvrne: "Jud sem". Neznanec se nasmehne in reče: "Moram biti pa res najsrečnejši Arabec v Belfastu".

Chris s tem ni imel težav. Že zdavnaj je spoznal, da je življenje trdo in da se je treba boriti iz dneva v dan. Oče mu je umrl, ko je bil star osem let in zgodaj se je moral navaditi delati in preživljati družino. Njegova mama je kelnarila v lokalni beznici, a je večino dohodka dobila s prostitucijo. Sestra je z nekim zapitim slikarjem odšla v New York.

"Langley, nerad se ponavljam. Spusti malega," je zarenčal Chris.

V pubu je zavladata smrtna tišina, le pri mizi v vogalu so se tri pijane brucke hihitale, kot da se ne bi zavedale, da se pripravljajo krvavi obračun. Čas se je za nekaj trenutkov ustavil in se ponovno zagnal, ko sem začutil Bradovo pest na čeljusti. Padel sem po tleh in za hipec izgubil zavest ...

Ko sem odprl oči, sem zagledal nenavaden prizor. Brad Langley je ležal na tleh in cvilil kot prašič. Njegovi kompanjoni so stali nekaj metrov stran in z izbuljenimi očmi molče spremljali dogajanje. Chris je sedel na barskem stolu, praznil vrček piva in kadil cigareto.

“Poberi se Brad in nehaj cviliti kot kakšna baba, je dejal.”

“Zdrobil si mi koleno, pizda! Prekleti pofukelj zagamani,” je krulil Brad. Ob njem je ležala na pol prelomljena palica za biljard. Dva člana bratovščine sta se vendarle opogumila in mu pomagala na noge.

“Tožil te bom, pizda! Tvoja stara se bo morala do konca življenja fukariti, da te bo izvlekla iz tega sranja! Zjebal te bom, Sul ...” Top udarec pepelnika ob čelo ga je grobo prekinil. Šepajoč in krvav se je molče odvrnil k vratom. Še tiste tri kokoši so se nehale hihitati in so le nemo opazovale dramo, ki se je odvijala pred njihovimi očmi.

“Jaz sem Chris. Ni se mi treba zahvaljevati, lahko pa mi plačaš tole pivo,” je dejal moj junak. “David si, ne? Tvojo sliko sem videl v časopisu. Neko nagrado si dobil za knjigo, ne? Tudi sam sem včasih sanjaril, da bom pisatelj, a me je kruta realnost pripravila do tega, da sem opustil otroške iluzije.”

“H...hvala,” sem izustil, naročil kozarec rdečega vina in plačal račun. “Rešil si mi rit. Očitno so me za nekoga zamenjali,” sem dejal.

“Brad je navadna pizda. Premlatil bi te iz čistega dolgčasa. Všeč mu je, da se ga ljudje bojijo. Nekaj časa boš imel mir pred njim,” je z mirnim, enakomernim glasom dejal Chris. “Hvala za pivo. Se vidiva.”

Obstal sem za šankom. Pogledal sem se v ogledalo in si popravil ovratnik na srajci. Kakšen dan, sem pomislil.

3 - Odraščanje

Pri sedmih letih se mi je prvič zgodilo. Neki mulci iz soseske so me izzivali na igrišču. Nenadoma se mi je začelo temniti pred očmi in noge so se mi začele tresti. Oblival me je mrzel pot in mislil sem, da se bom onesvestil. Glavo mi je stiskalo, kot bi mi nekdo sedel na njej in v ušesih sem zaslišal rezko piskanje. To je bil moj prvi napad panike. Mama me je peljala k zdravniku, ki me je brez oklevanja napotil k psihiatru. Dvakrat na mesec sem hodil na terapije, gledal packe na papirju, odgovarjal na trapaste vprašalnike in zlagal kocke. Po treh mesecih mi je predpisal kombinacijo pomirjeval in antipsihotikov, raznobarvne tabletko, katerih imen se ne spominjam več.

Tablete so imele stranski učinek. Ponoči so me tlačile more in včasih sem se počutil, kot da nisem v svojem telesu. V šoli sem velikokrat težko sledil snovi in le svoji iznajdljivosti pri izumljanju novih načinov plonkanja se lahko zahvalim, da sem jo končal relativno uspešno. Po drugi strani so mi tablete prebudile domišljijo in začel sem pisati. Najprej dnevnik, nato zgodbe v šolskem časopisu. Pri 14 letih sem izdal prvo knjigo, s 16 leti sem bil v LA Timesu proglašen za najbolj obetavnega mladega pisatelja v državi. Preden sem dopolnil 18 let, sem bil odvisen od pomirjeval in večino časa pijan. Življenje pisatelja prinaša določene posledice.

Bil sem edinec. Pri porodu je prišlo do komplikacij in mami so morali odstraniti maternico. Čeprav si je obupno želela hčerko, me je imela strašno rada in bi zame naredila vse. Bila je računovodkinja v jeklarskem podjetju in mnogokrat je delala pozno v noč, da bi nam zagotovila dodaten denar. Ni se veliko pritoževala.

„Ko ti je težko, se vedno spomni tistih, ki jim je še huje. Bodi hvaležen za stvari, ki jih imaš,“ je pogosto govorila.

Oboževala je balet. Nekoč sem jo peljal na predstavo v San Francisco. Tako srečne je še nisem videl. Bilo je več kot deset let po tem, ko je odšel oče. „Umetnost, David. Umetnost je tisto, kar nas loči od živali,“ je dejala, ko sva zapuščala operno hišo. Še vedno se je smehljala. Bog, nikoli ne bom pozabil te sreče na njenem obrazu. Rada je pila zeleni čaj. Pri 42 letih so ji povedali, da ima v glavi tumor. 13 mesecev kasneje smo jo pokopali na pokopališču Akers. Snežilo je. Lepo je, kadar sneži.

4 – Krvave difenbahije

“Kje si se tega naučil,” je vprašala. Pozabil sem že, kako ji je bilo ime.

“Prebral sem neko knjigo,” sem nezainteresirano odvrnil.

Vedno sem siten, ko mi pride, in niti slučajno se mi ne da pogovarjati. Vse, kar sem želel, je prižgati cigareto na balkonu in uživati v petih minutah miru. Kaditi sem začel pri 13, dve leti kasneje sem prvič poskusil kokain. Po njem sem bolje pisal in kurac mi je stal kot raketa. Nekoč me je mama zalotila z vrečko belega in me poslala na kliniko za odvajanje. Terapija se je končala na skrajno bizaren način. Z mlado zdravnico, mislim, da ji je bilo ime Joan ali Jenna ali nekaj takega, sva se zadela tik preden nama je prišlo. Imela je fantastične joške.

Predramil sem se iz sanjarjenja in opazil, da še vedno nisem sam.

“Te lahko še kdaj pokličem,” je vprašala. “Rada fukam s tabo.”

“Delaj kar hočeš,” sem ji zabrundal.

Mojega dilerja so prejšnji teden dobili s kilo trave, moje zaloge pa so pošle pred tremi dnevi. Krimiči so na kampusu izvajali pravo operacijo, ki so jo baje poimenovali “Žetev” in do trave je bilo skoraj nemogoče priti. Pod posteljo sem zagledal tabletko tranxena in jo poplaknil z vinom. Tranxene v možganih sproži kemično reakcijo, ki povzroči občutek ugodja. Napetost se zmanjša, mišice se sprostijo. Butne te v kakšnih dveh minutah. Soba se je začela narahlo vrteti in v trenutku se mi je jebalo za vse.

“Pustila te bom spati,” je zaklicala in se z bebavim nasmeškom na obrazu pobrala iz moje sobe.

Zazehal sem. Ura je bila 16.05. V Peruju je v prepad zgrmel avtobus s turisti.

Moja zadnja knjiga pripoveduje o Borisu, ruskem trgovcu z orožjem, ki se zaljubi v francosko manekenko. Preseli se v Pariz in odpre cvetličarno. Čez nekaj let ga najdejo nekdanji pajdaši, mu ubijejo otroka in ženo, njemu odrežejo dva prsta in mu razstrelijo cvetličarno, vključno s psom, ki je takrat nič hudega sluteč spal v dnevni sobi nad njo. Boris je odločen, da se bo maščeval. Vrne se v Moskvo, kjer se poveže s člani ruskega podzemlja. Kot temni angel usode se spravi na svoje krvnike in jih enega za drugim oropa vsega kar jim je drago. Pobje jim najbližje, njih pa muči in jih pusti žive. Ko opravi z zadnjim, vzame nož in si sredi Rdečega trga prereže vrat. Krvava difenbahija. Naslov knjige je bil Krvava difenbahija.

Nikoli nisem razumel ljudi, ki zjutraj vstanejo, pojedjo zajtrk, si umijejo zobe in se odpravijo v službo. Usedejo se za računalnik in si ob tipkovnico postavijo skodelico sveže skuhane kave. Čekajo s sodelavci, surfajo po internetu in si

pošiljajo kratke filmčke prek maila. In vsi, prav vsi dajejo vtis, da delajo nekaj strašno pomembnega. Med kratkimi odmori se dobivajo v kafilnicah ali pred vhodom na cigaretih, kjer razpravljajo o tem kakšne gume si je privoščil šef na svojem novem audiju in kdo se kurba s kom. Popoldne ugasnejo računalnik, pred vhodom pokadijo še kako cigareto, se usedejo v avtomobil in se odpeljejo domov. Pojejo večerjo, spijejo pivo, pogledajo nadaljevanko, če je dober dan, nategnejo ženo in grede spat. In tako dan za dnem. Rutina me je vedno ubijala, zato sem se trudil, da bi živel čim bolj pestro, nekonvencionalno življenje. Nikoli se nisem videl v vrstni hiši z zeleno trato in belo ograjo, ženo, psom in dvema otrokoma. Takšno življenje se mi je zdelo preveč pusto. Življenje je prekratko. Živi hitro, umri mlad.

Ko sem se zbudil je bila zunaj že tema. Pogledal sem na nočno omarico, kjer je bila digitalna ura z velikimi rdečimi številkami. 01:13. Popolnoma sem bil zbujen, zato sem se oblekel, si obul modrobele adidaske in šel na nočni sprehod po kampusu. Septembrska noč je bila prijetno topla, nebo je bilo polno zvezd, v zraku je bil vonj po rožmarinu. Pomislil sem na mamo. Pekla je najboljšo borovničevo pito. Recept je dobila od svoje babice, ona pa naj bi se ga naučila med delom sobarice v Franciji. V mislih sem se preselil v Fresno in okusil božansko pecivo. Mmmm ...

“Hej! Kaj pa ti tukaj sredi noči? Mislil sem, da sem edina nočna ptica daleč naokoli.”

Obrnil sem se in zagledal Chrisa. S cigareto v eni roki in pločevino Fostersa v drugi. Bil je drugačen, kot sem ga imel v spominu iz tistega večera. Več kot dva meseca je že minilo od takrat. Neobrit, z razmršenimi lasmi, govoril je raztrgano in delal nenormalno dolge premore. Na daleč se mu je videlo, da je po grlu zлил konkretno količino alkohola.

“Pozdravljen, Chris. Dolgo se nisva videla. Ne morem spati, pa sem šel na zrak. Pa ti? Proslavljaš?”

Pogledal me je s smešnim, rahlo škilavim izrazom na obrazu, počakal nekaj sekund, nato pa vendarle izustil: "Obletnico. Obletnico praznujem. Pred točno 23 leti mi je umrl oče. Izkrvavel je pred mojimi očmi. Zaradi 200 dolarjev, ki jih je bil po partiji pokra dolžan lokalnemu kriminalcu. Toliko je vredno človeško življenje. 200 piškavih dolarjev."

Nagnil je pločevinko, jo spraznil s tremi požirki in jo zabrisal proti najbližji smreki.

"Žal mi je," sem pretreseno izustil. "Nisem vedel."

"Eh, nočem te obremenjevati s temi stvarmi. To je moja zadeva. Pridi, greva na pivo. Jaz častim," je dejal z bolj prijaznim glasom.

Luna je nemo opazovala dogajanje nekaj sto tisoč kilometrov nižje. Početje ljudi ji je bilo nedoumljivo.

5 - Jules

Zbudil sem se okoli poldneva, z ogabnim okusom v ustih in groznim glavobolom. Roke so se mi tresle. Pogoltnil sem dva demerola in se odvrlekel do kopalnice. Pod tušem sem komaj lovil ravnotežje in večkrat sem se moral ujeti za zaveso, da nisem zgrmel po tleh. Vseeno sem si ga zdrkal in pri tem mislil na učiteljico angleščine iz srednje šole. Ah, gospa Lange, aaaahhh...

Oblekel sem si raztrgane kavbojke in majico s koncerta Killersov, pojedel dva toasta in zlil vase skodelico kave. Glavobol je popustil, a še vedno sem se tresel. Prižgal sem cigareto in preletel maile. Spam, spam, povečajte si penis, opomin za knjižnico, spam, Jules ... A? Jules?

Miselni tok mi je švignil tri leta nazaj, v tisto nepozabno poletje v Topeci. Obiskal sem prijatelja, s katerim smo se spoznali nekaj let prej med jadranjem v Mehiškem zalivu. Greg. Ime mu je bilo Greg. Jules je bila Gregova sestra. Takrat je bila stara 25 let, torej štiri leta starejša od mene. Imela je dolge, pšenične lase, modrozeleno oči in atletske postavice. Trenirala je softball. V poznavanju športa je prekosila marsikaterega moškega in pravi užitek jo je bilo opazovati, kako suvereno obvladuje gostilniške debate. Ne vem več, če sem se zaljubil, vsekakor pa mi je bila strašansko všeč. V njeni družbi sem preživel čudovit teden. Ko sem odhajal domov, sva oba jokala. Na radiu se je vrtel komad You've lost that loving feeling skupine The Righteous Brothers.

Dragi David,

ne vem, če se me še spomniš, ampak jaz te nisem pozabila. Dvomim, da se bom imela še kdaj tako lepo, kot tisti avgustovski teden, ko si nas obiskal. Se še spominjaš, kaj si mi rekel, preden si odšel? Jaz se. Kakorkoli, zadnjič sem se sprehajala mimo knjigarne in v izložbi videla tvojo knjigo. Krvava difenbahija, se mi zdi. Tako resen si na sliki na zadnji strani. Veliko starejši izgledaš. In ta frizura ... Tako lepe lase si imel. Zakaj si se ostrigel? Seveda sem kupila izvod, a je še nisem utegnila prebrati. Vse ob svojem času. Da ne bom dolgovezila - 22. septembra imam v Los Angelesu slikanje za koledar. Ostala bom nekaj dni, pa sem mislila, da bi se lahko dobila. Kar tako, na kavi ali kosilu. Predstavljam si, da si zelo zaposlen in tudi ne vem, če se me sploh spomniš, zato ne bom jezna, če me zavrneš. Sporoči mi takoj, ko utegneš.

Poljubčki, Jules

Obsedel sem na stolu. V trebuhu me je začelo črvičiti, podobno, kot bi pojedel preveč čilija, a ne tako zelo nadležno. Nisem mogel organizirati misli. Tole je res udarilo kot strela z jasnega. V treh letih nisem do nobene niti približno čutil kaj takšnega kot ob Jules in ni jih bilo malo. Nekajkrat sem jo mislil poklicati, a nikoli nisem vedel, kaj naj ji rečem. Enkrat sem jo klical sredi noči, popolnoma pijan, a nisem uspel sestaviti skupaj kaj drugega kot kup nerazločnih in popolnoma nepovezanih besed. Lepo je bilo slišati njen glas.

„Charlie, si ti,“ je rekla. „Rekla sem ti, da me ne kliči sredi noči. Oče bo znorel.“

Ne vem kdo je Charlie in tisti trenutek mi je bilo popolnoma vseeno. Želel sem samo slišati njen božanski glas.

22. september. To je čez šest dni, sem pomislil. Načrtov nisem imel, pa tudi če bi jih, bi jih brez razmišljanja spremenil zaradi Jules. Predstavljal sem si, kako se sprehajava po parku, se drži za roke in se smejiva. Jules nenadoma steče čez travnik in jaz se požinem za njo. Kot dva otroka se loviva, veverice prestrašeno bežijo pred dvema velikanoma, ki lomastita po njihovi deželi. Ujamem jo. Padeva v kup rdečerumenega listja. Pogledam jo in ji nežno umaknem pramen pšeničnih las z obraza. Nasmehne se mi in me poljubi. Njene ustnice imajo okus po češnjah. Popoln trenutek kruto prekine nadležno zvonjenje mobitela. Naenkrat se spet najdem v sobi in začnem iskati prekleto napravo. Najdem jo pod kupom oblek na kavču. Pogledam na ekran. „Dave calling“. Kako za vraga je temu kurcu uspelo priti iz zapora?

6 – Angel smrti

Ura je bila nekaj čez četrto popoldne in jaz sem bil zadet kot opica. Dave mi je preskrbel dvajsetko prvovrstne trave in 5 gramov belega. Za povrh mi je dal še nekaj demerolov in zavojček crystala. Opravičil se mi je, ker mi prejšnji teden zaradi očitnih razlogov ni mogel preskrbeti robe. Dave je bil pravi gentleman. Ni bil običajni diler, ki bi prodal drogo še

svoji babici. Če je videl, da si šel predaleč, ti enostavno ni prodal. Denarja od droge pravzaprav ni potreboval, saj je bila njegova družina precej premožna. To je delal iz užitka. Rad je osrečeval ljudi.

“Kako si tako hitro prišel iz zapora,” sem ga vprašal.

“David, David, me tako slabo poznaš? Pogodil sem se. Krimiči vedo, kako se zadevi streže. Prihodnji teden jim bom pomagal razbiti verigo kitajskih preprodajalcev. Na Long Beachu se bodo dobili. Same živine, ti rečem. Guruji trgovine z drogo. Mislim, da bo kar poučno,” se je zarežal.

Dave je bil prava lisica. Vedno se je izvlekel iz podobnih situacij in ponavadi še kaj odnesel od tega. Če bi bil diler, bi hotel biti kod Dave. Smooth operator ...

Ravno sem si želel zviti nov joint, ko je nekdo začel razbijati po vratih. Kdo za vruga ... Hitro sem zmetal drogo s postelje v predal nočne omarice, navlekel na rit trenirko in odprl vrata.

“Hej, David. Ravno mimo sem šel, pa sem se oglasil, da vidim, kako si.”

Bil je Chris. V zloščenih črnih čevljih, črni črtasti obleki in bordo rdeči srajci. Če ga ne bi poznal, bi mislil, da je akviziter ali član Jehovovih prič, ki me skuša prepričati, da prihaja konec sveta in da je edini način, da se rešim, da sprejmem Kristusa v svoje srce in morda prispevam kakšen dolar v njihovo blagajno.

“O, pogledj ga. Kaj pa ti tukaj ves poštirkan? Si bil na zmenku?”

“Pravzaprav ja. S Holly sva bila v kinoteki. Donnie Darko je naslov filma, se mi zdi. Dober, rahlo mračnjaški, a gledljiv. Holly ni bil preveč všeč, mislim, da ga ni razumela. Ni najbolj bistra, ima pa najboljšo rit, kar sem jih držal v roki.”
Za trenutek se je zamislil. “Ja, definitivno najboljšo.”

Zasmejal sem se. "Bi kadil? Fenomenalno robo imam."

"Ni mi treba dvakrat reči," je dejal. "Res bi se prileglo malo zelenega."

Pol ure kasneje sva ležala na tleh in se režala kot dva usekanca. Chris je pripovedoval zgodbe iz svojih potovanj po svetu. Vraga, prepotoval je pol sveta. Indija, Avstralija, Evropa, Južna Amerika ... povsod je bil.

"Najraje bi živel v Parizu," je dejal. "To je pravo mesto zame. Precej bolj kulturno in umirjeno kot L.A. Če bi se še Francozinje naučile depilirati, bi bil raj na Zemlji."

"Kako to misliš?"

"Enostavno se ne depilirajo. Pustijo zadevi, da gre svojo pot."

Pred mano se je pojavila podoba čudovite prsate Parižanke, ki ji iz belih čipkastih spodnjih hlačk sili goščava črnih dlak. Zdrznil sem se.

"To bi morali zakonsko prepovedati," sem rekel in se obupno trudil, da bi mislil na kaj drugega.

Potem mi je povedal teorijo, ki me je vrgla na rit. Trdil je, da se povsod, kjer se pojavi, zgodijo tragedije, in da resnično verjame, da jih povzroča sam.

"Začelo se je z rojstvom. Rodil sem se 4. februarja 1976. Gvatemalo je stresel potres z magnitudo 7,5. Umrlo je 23.000 ljudi, kak milijon in pol jih je ostalo brez strehe nad glavo. Mama mi je kasneje govorila, da se je svet stresel, ko sem prijokal na svet."

Zamislil se je, prižgal nov joint, ki ga je zvijal med opisovanjem gvatemalskega potresa, in nadaljeval.

“Ko sem bil star štiri leta, sva z mammo spremljala očeta na službeni poti v Neapelj v Italiji. Bilo je konec novembra, spominjam se, da je bilo strašansko mraz. Sredi noči se je prvič streslo. Krike ljudi in tuljenje siren sem slišal še nekaj let kasneje. Umrlo je več kot 2.700 ljudi. Deset let kasneje sva bila z mammo na Filipinih. Povabila naju je stara mamina prijateljica, ki se je poročila s filipinskim poslovnežem. Prispela sva 14. julija. Dva dni kasneje se je streslo. 2.000 mrtvih, 3.500 ranjenih, 150.000 brezdomcev.”

Podal mi je joint in pripovedoval naprej.

“Pri 17 letih sem prvič potoval brez staršev. S prijateljem iz srednje šole sva šla v Indijo, iskat notranji mir. Bil je september in najino potovanje se je počasi bližalo koncu. Premikala sva se proti jugu Indije, ko se je spet zgodilo. Več potresov je streslo zahod in jug države in ubilo okoli 10.000 ljudi. Takrat sem prvič posumil, da je to povezano z menoj. Leto kasneje me je prijatelj iz otroštva povabil na snemanje filma. Igral sem neko stransko vlogo, zapitega propadlega hotelirja, ki se ni mogel sprijazniti z usodo. Nekega jutra sem se zbudil do vratu v vodi. Hude poplave so na Floridi povzročile za 400 milijonov dolarjev škode in ubile osem ljudi. Leta 1995 sem obiskal Japonsko. Ravno sem si ogledoval lepote Kyota, ko se je zgodilo. Uganeš kaj? Ja, nov potres. Več kot 5.000 mrtvih, 27.000 ranjenih. Konec oktobra 1998 sem bil v Nikaragvi, ko je udaril orkan Mitch, leto kasneje v Venezueli, ko so državo prizadeli najhujši plazovi v zgodovini. Ugani, kje sem bil 11. septembra 2001.”

“Na letu 175?” sem ugibal.

Nasmehnil se je.

“Na spodnjem Manhattnu sem bil na razgovoru za službo. Imel sem še skoraj uro in pol časa, pa sem šel na omleto in kavo v Little Place. Nekaj minut do devetih je počilo. Zdrveli smo na ulico, kjer so ljudje že gledali v zrak in kazali proti severnemu stolpu dvojčkov. Iz njega se je kadilo, nekateri so pripovedovali, da je vanj trčilo manjše letalo. Gasilci in

reševalci so ravno pridrveli na prizorišče, ko je počilo drugič. Ogromen plamen je butnil iz južnega stolpa, veliki kosi staljenega železja so padali na tla. Bil sem šokiran, a vedel sem, da se bo nekaj takega zgodilo. Večer prej sem pripovedoval možakarju za šankom hotelskega bara, da se bo zgodilo nekaj strašnega. Začel mi je govoriti o svoji babici, ki je videla prihodnost v kokosovih kolačkih. Razlagal je, kako je napovedala atentat na Kennedyja in Zalivsko vojno. Ko bi vsaj vedel, kaj se bo zgodilo, sem pomislil. Lahko bi opozoril ljudi. Ne vem, če bi mi verjeli, a lahko bi poskusil. Marca 2004 sem obiskal prijateljico v Madridu. Povedal sem ji svojo teorijo in dejal, da bi rad opozoril ljudi. Napotila me je na njenega znanca, novinarja pri El Paisu. Povedal sem mu zgodbo in objavil jo je na sedmi strani časopisa. Upam, da sem komu rešil življenje. Avgusta naslednje leto sem bil na konferenci v New Orleansu. Besnenje Katrine sem opazoval iz 13. nadstropja hotela Marriott. Pil sem viski in gledal, kako voda zaliva ulice pod menoj. Smrt je kosila na ulicah New Orleansa, jaz pa sem pil viski in gledal. Moj bog.”

Utihnil je. Nemo je zrl v Dalijevo sliko na steni.

“Kurčevo neverjetno,” sem rekel. “Pravi angel smrti. Počasi bom začel verjeti, da se je nevarno družiti s tabo.”

Še vedno je nepremično buljil v sliko.

“Pridi, greva ven,” sem rekel. “Zrak ti bo dobro del.”

7 – In potem sta bila dva

American Psycho je zagotovo eden najboljših filmov zadnjih let. Christian Bale izjemno prikaže moralni propad glavnega junaka, newyorškega japija Patricka Batemana. Nekaj citatov iz filma sem znal na pamet. Eden mojih ljubših je sledeči:

“Moja bolečina je konstantna in ostra in ne želim lepšega sveta za nikogar. Pravzaprav želim, da bi se moja bolečina prenesla na druge. Nočem, da

kdorkoli pobegne, a tudi ko to priznam, ni nobene katarze. Moja kazen se mi še vedno izmika in ne dobim nobenega globljega znanja o sebi." Ali pa tale. "Obstaja ideja o Patricku Batemanu, nekakšna abstrakcija. Vendar resnični jaz ne obstaja. Je le entiteta, nekaj iluzornega. In tudi če lahko skrijem moj hladni pogled in mi lahko stisnete roko in začutite meso, ki stiska vašo, in morda lahko celo čutite, da sta najina življenjska sloga podobna ... Enostavno ne obstajam."

Večkrat sem se našel v njegovih besedah. Vedno, ko se mi je zazdelo, da izgubljam tla pod nogami, da se mi začenja mešati, sem se spomnil na Patricka. Večkrat me je zagrabilo, da bi pograbil sekuro in nekemu oddrobil glavo. Olajšanje bi bilo neizmerno.

Učiti bi se moral za izpit iz moderne ameriške književnosti, a se mi ni dalo. S Chrisom sva se ga prejšnjo noč pošteno napila in vstal sem šele okoli dveh popoldne. Še vedno sem razmišljal o njegovi neverjetni zgodbi in pomislil, kakšna katastrofa bi lahko prizadela Los Angeles. Veliki potres se napoveduje že nekaj desetletij, zadnji močnejši se je zgodil leta 1971, ko je umrlo 64 ljudi. Morda je prelomnica San Andreas čakala ravno Chrisa, da se pojavi tukaj. Zdaj je nič več ne ovira. Pomislil sem na kaos, ki bi zavladal v mestu. Proti naravi se je nemogoče boriti. Narava vedno zmaga.

Nisem vedel, kaj bi počel, zato sem se odpravil v kino. No Country for Old Men je začel igrati nekaj dni nazaj in kritike so bile zelo obetavne. Skadil sem joint, ki sem si ga zvil malo prej, in poklical taksi. Pripeljal se je ravno v trenutku, ko sem potegnil zadnji dim. Začelo se je oblačiti. Do filma je bilo še dobri dve uri, zato sem naročil taksistu, naj me odloži pred knjigarno Book Soup na Sunset Bullevardu. Hotel sem pogledati, če so že dobili knjigo Joshue Ferrisa Then We Came to the End. Gre za satiro, ki se odvija v čikaškem oglaševalskem podjetju, ki se konec 90. let, ob koncu

internetnega buma spopada s težavami. Rešilna bila pride v obliki naročila skrivnostnega klienta, skupine za ozaveščanje o raku na dojkah. Znajdejo se pred misijo nemogoče – izdelati oglas, ob katerem se bodo oboleli smejali svoji bolezni.

Vožnja je trajala dobre četrte ure. Plačal sem šest dolarjev in pol in stopil na ulico. V zraku je bil smrad po zažganem, vendar nisem opazil nobene panike med mimoidočimi, zato se s tem nisem preveč obremenjeval. Vstopil sem v knjigarno in globoko vdihnil. Obožujem vonj po novih knjigah. Obesil sem jakno na obešalnik pri vratih in se razgledal naokoli. Ustavil sem majhno okroglolično prodajalko, ki je hitela mimo mene z naročjem polnim knjig.

“Kje lahko najdem Ferrisa,” sem vprašal.

“Timothyja Ferrisa?”

“Ne, Joshuo.”

“Aha. Prvo nadstropje, levo, predzadnja polica,” je rekla in odpravila naprej.

Poiskal sem stopnice in se povzpel nadstropje višje. Ogledoval sem si police polne knjig in počasi hodil proti polici s Ferrisom. Naenkrat sem jo zagledal. Sedela je v naslonjaču, držala v roki Ferrisovo knjigo in se hihitala. Za hip sem odmaknil pogled od nje in ga usmeril na polico, a hitro ugotovil, da drži v rokah zadnji izvod knjige.

“Oprosti.” Nič.

“Živjo. Oprosti, misliš kupiti to knjigo?”

“O, pozdravljen. Čisto sem se zatopila vanjo. Ja, kupila jo bom. Fantastična je.”

“No, očitno imava enake namene,” sem rekel.

Njen obraz je bil čudovit, popolnoma simetričen. Oblečen je imela črn top in temnozeleno krilo. Še nikoli nisem videl tako dolgih nog.

“Več sreče prihodnjič,” sem rekel in se že mislil obrniti. Začel sem buljiti v njo in prepričan sem bil, da je opazila, zato sem se hotel čim prej pobrati od tam.

“Dam ti jo, če me pelješ na zmenek.”

“Si prepričana,” sem rekel. Morda sem nevaren. Morda te bom napil, odvedel domov, te zaprl v klet in se izživljal nad tabo.

“Morda,” je rekla. “A življenje brez tveganja je tako dolgočasno. Mislim, da bom tvegala.”

Pokimal sem.

“Chris Cornell ima nocoj koncert v Avalonu. Lahko naju spravim noter. Si za?”

Še enkrat sem pokimal.

“Ok. Ob devetih se dobiva pred vhodom. Aha, jaz sem Sarah.”

Vrgla mi je knjigo in mi namenila neverjetno seksi pogled, ko je odhajala.

“David,” sem zaklical za njo in za nekaj sekund obstal v šoku.

“Hvala Joshua,” sem rekel knjigi in se odpravil proti blagajni. Plačal sem 19.90 dolarja, vzel jakno z obešalnika in zapustil knjigarno. Na ulici ni več smrdelo po dimu in pravzaprav mi je bilo vseeno, če bi mi gorelo pod ritjo in bi se na pol zogleneli osebki opotekali okoli mene. Že nekaj časa nisem bil na zmenku. Sploh ne s tako dobrim ulovom. Pogledal sem na uro. Pol štirih. Dovolj časa je še bilo za kino, zato sem začel pešačiti proti dvorani. V desetem nadstropju stavbe na križišču z Lexingtonovo se je zaslišal ženski krik. V Los Angelesu se vedno kaj dogaja.

Anton Chigurh je človek z načrtom. Njegov nastop je brezhibno načrtovan in še bolj kot njegov monoton govor je zastrašujoča tišina, ki ga spremlja. Njegov skrivnostni lik se razvija skozi celoten film, a nikoli popolnoma ne izvemo, zakaj se je razvil v takšno pošast. Ne ubija naključno in brez razloga. Sebe vidi kot roko usode, ki odloči, kaj se bo zgodilo tistim, ki jim je usojeno, da se jim zgodi.

Do devetih je bilo še tri ure. Pred zmenkom sem se želel še stuširati in preobleči, zato sem ustavil prvi taksi in se odpeljal nazaj na kampus. Taksist je vrtel stare Madonnine komade. Po Material Girl, Like a Virgin in Papa Don't Preach sva vendarle prispela. Plačal sem mu, se zahvalil za izjemno oldies goldies doživetje in se napotil proti sobi. V sosednji stavbi je potekala zabava v maskah in po kampusu se je razlegal YMCA Village People. Dve napol goli mladenki, oblečeni v balerini, sta se opotekali pred vhodom. Chewbacca je visel z ograje balkona in z vodno pištolico streljal na bližnjo smreko. Han Solo je stal v kotu balkona in praznil steklenico Jack Danielsa. Obi Wan Kenobija nisem opazil, a sila je bila definitivno prisotna v zraku.

8 - Avalon

Ko sem prišel izpod tuša, sem si skuhal kavo, pojedel dva kosa pice, ki sta smradila sobo od prejšnjega večera, in si zvil joint. V omari sem našel buteljko prvovrstnega traminca, ki mi ga je prijatelj prinesel iz Alzacije in si natočil kozarec. Prižgal sem joint in vklopil televizor. Na Tajskem je strmoglavilo letalo, umrlo je 88 ljudi, med njimi večina tujih turistov. Spomnil sem se na Chrisa. Hotel sem ga poklicati in mu povedati, da se tragedije dogajajo tudi brez njega, a ga nisem hotel vznemirjati. Včeraj je deloval, kot da res verjame v to, kar je pripovedoval. Med govorom senatorja Johna Kerryja je nekega študenta pet policistov zbil na tla, eden od njih pa ga je ustrelil s paralizatorjem, da mu ne bo

še kdaj prišlo na pamet, da bi nasprotoval pomembnejšem. Francoski premier je opozoril na možnost vojne z Iranom. Na Filipinih so odkrili novo vrsto netopirja.

Okoli pol devetih je bilo, ko sem stal pred kampusom in čakal taksi. Chewie je opravil s smreko in je zmagovalno osvajal eno od balerin. Druga je sedela na klopi, nekaj metrov stran in brezupno poskušala spraviti bruhanje z obleke. Obi Wan Kenobi se je še vedno skrival, a čutil sem njegovo prisotnost. Prižgal sem cigareto in pomislil na neskončno dolge Sarahine noge. Spraševal sem se, kaj počne v življenju. Lahko bi bila fotomodel, a skoraj prepričan sem bil, da je pravica. Pravnice so vedno brežhibno urejene, v službi ali v prostem času. Ne vem zakaj, ampak praviloma imajo dolge noge, ki si jih še podaljšajo z visokimi petami. Njihov slog oblačenja je konservativen, a to me je vedno privlačilo bolj kot na pol gole ženske, pri katerih je dolžina krila sorazmerna z njihovim inteligenčnim količnikom.

Sredi mojega sanjarjenja je pridrvel taksi in me skoraj zbil. "Hej, pazi malo," sem zaklical proti taksistu. Odprl sem vrata in sedel na zadnje sedeže. Iz zvočnikov je hrumelo "...and when the samba played the sun would set so high...". Neverjetno, sem pomislil. Od vseh taksistov v mestu mi je uspelo priklicati ravno tega.

"Hej Diego," sem rekel in ga potrepil po rami. "Imaš še kaj drugega."

"Raoul sem, gospod," je rekel s tipičnim mehiškim naglasom. "You like Mariah Carey?"

O bog, sem rekel sam pri sebi. Mehiški taksist, ki obožuje ameriške pop zvezdnice. Predstavljal sem si ga v majhni sobici, polepljeni s plakati prsate Mariah v bikinkah in Madonne v črnih spodnjicah in znamenitim špičastim modrcem.

"Raoul, pospravi sobo," se je nenadoma zaslišalo iz kuhinje. "Paella je skoraj gotova."

Kako tipično, sem pomislil, z mamom živi. 40-letni taksist, ki živi z mamom in časti Mariah Carey in Madonno. Neizmerno sem se zabaval ob misli na življenje človeka za volanom.

“Prispela sva, señor,” je dejal Raoul.

Zahvalil sem se mu za prijetno vožnjo in čudovit glasbeni izbor in mu stisnil v roke desetaka.

“Začni varčevati za svoje stanovanje,” sem mu dejal in mu pomežiknil.

Le debelo me je gledal, rekel pa nič.

Četrto ure je še manjkalo do devetih in pred Avalonom se je že nabrala precejšnja gneča. Sarah ni bilo na spregled in bilo je ravno dovolj časa za pivo v M Baru. Bar je bil skoraj prazen, le za šankom je sedel nenavaden par. Ona je bila uglajena gospa v petdesetih, oblečena v krznen plašč, pod katerim je imela črno večerno obleko. Moški je bil star kakih 25, oblečen v Armanijevo obleko z belimi Nike copati na nogah. Dvomim, da je bil njen sin, zato sem se zadovoljil z domnevo, da je žigolo. V tem poslu se je dalo precej dobro zaslužiti, saj v Los Angelesu mrgoli starejših osamljenih bogatašinj, ki so pripravljene globoko seči v denarnico, da bi preživele nekaj sproščenih uric v družbi čednih mladeničev. Nekoč sem se pogovarjal z enim od njih. Mislim, da mu je bilo ime Mick ali Mike. Rekel mi je, da zasluži tudi deset tisoč dolarjev na mesec. Njegova tarifa je bila 200 dolarjev na uro, ob dobrih dneh je imel tudi po štiri stranke. “Delal” je ob koncu tedna. Od ponedeljka do četrтка je hodil na fitnes in bazen. Dvakrat na teden je obiskal solarij. Njegov načrt je bil, da bo to počel do 35. leta, potem pa si bo kupil vilo na Tajskem. Star je bil 23 let. Na leto je privarčeval od 40 do 45.000 dolarjev. Povprečni Američan zasluži 40.000 dolarjev na leto. Povprečna ameriška družina ima dva otroke in dva kredita. Za hrano dnevno nameni 30 dolarjev, za odplačevanje kreditov 80. To znese 40.000 dolarjev letno. 10.000 dolarjev zapravijo za bencin. 10.000 za elektriko, plin in vodo. 10.000 na osebo za zdravstveno

zavarovanje. Amerika je daleč od obljubljene dežele. Ali kot je rekel nek znanec človeku, ki mu je ponujal brošure za neko humanitarno organizacijo: "Pomagajmo tretjemu svetu? Človek, zbudi se, to je pofukani tretji svet!"

Plačal sem pivo in stopil na ulico. Ura je bila dve minuti čez devet, gneča pred Avalonom pa zastrašujoča. Noter je prostora za največ 2.000 ljudi, tukaj pa se jih je gnetlo najmanj dvakrat več. Naenkrat sem začutil nežen dotik na rami. Obrnil sem se in zagledal Sarah. Oblečena je bila v temnordečo obleko z bleščicami, na glavi je imela ruto enake barve. Čez obleko je imela oblečen črn dolg plašč. Na rokah je imela črne žametne rokavice.

"Hej, ti. Me že dolgo čakaš?"

"Ravnokar sem prišel," sem zamomljal. "Upam, da imaš veze na vhodu. Gneča je takšna, da popizdiš."

"Ne skrbi," je rekla mirno, "moj brat dela na vhodu. Tisti tamle je, visok s čepico."

Ozrl sem se proti gorili na izhodu. Velik je bil najmanj dva metra, neobrit, s črno čepico na glavi. Niti malo ni bil podoben Sarah. "Si prepričana, da je tisto tvoj brat," sem jo vprašal.

Zasmejala se je.

"Polbrat. Iz prvega zakona moje mame," je rekla in pomahala pojavi na vhodu.

"Pridi, Tiny naju bo spustil noter."

Dve minuti kasneje sva bila v klubu. Odložila sva plašča in se podala proti šanku. Sarah je naročila Apiletini, jaz pa Heinikena. Ozrl sem se naokoli. Zasedba je bila definitivno na nivoju. Toliko vročih komadov še nisem videl na kupu. Na odru se je zvirala dolgonoga rjavolaska s saksofonom. Na bobnu se je bohotil napis "The Zutons". "...It's the little things

we do when you go out in the night and it's pay day today just for having a good time..." se je razlegalo iz zvočnikov, medtem ko je mladenka besno pihala v saks.

"Dobri so, ne," je rekla Sarah. "Če želiš, te kasneje predstavim."

Nasmehnil sem se ji z dvignjenim palcem. Nisem se je mogel nagledati.

"Kaj počneš v življenju?" sem jo vprašal.

"Ugani," je rekla.

"Hmm ... naj pomislim. Odvetnica si."

"Ne."

"Fotomodel."

Zasmejala se je. "Niti slučajno."

"Hmm ... tajnica kakega direktorja multinacionalke?"

"Lepo, da me ceniš," je rekla. Njen obraz se je zresnil.

"Predam se, sem rekel."

"Z mamom imava cvetličarno. Jasmine's Garden na Hillhurst Avenue v soški Los Feliz. Pridi kdaj pogledat."

"Nikoli ne bi ugani," sem rekel. "Ti je všeč?"

"Ja. Rada imam rože. Tako hvaležne so. Vračajo ti vso ljubezen. Pa še dobre poslušalke so."

Zasmejal sem se. "Spomnila si me na mojo mamom. Vedno se je pogovarjala z rožami. Rekla je, da lepše cvetijo, če se pogovarjaš z njimi."

"Prav ima," je rekla Sarah in se zamislila. "Mačke in rože so najboljši terapevti."

Naenkrat je v množici završalo. Na oder je prišel napovedovalec.

“Dame in gospodje. Zaradi velikega zanimanja se je Chris Cornell odločil, da nastopi še enkrat. Samo za vas, en in edini ... Chris Cornell.”

Množica je začela spontano vzklikati in ploskati, v prvih vrstah se je začelo prerivanje. Na odru se je pojavil suhljat skodran moški s kitaro. “Chris, Chris, Chris, Chris,” se je razlegalo po plesišču. Temnolaska v prvi vrsti se je zgrudila, a se je nekaj sekund zatem pobrala sama od sebe. Chris si je nadel kitaro okoli vratu in začel igrati. “Uuuuuu,” se je zaslišalo. Začel je igrati pesem You Know My Name. “I've seen angels fall from blinding heights ... but you yourself are nothing so divine ... just next in line.” “Plosk plosk plosk ... Chris, Chris, Chris ...”

“Fantastičen je,” je rekla Sarah. “Oboževala sem ga že, ko je igral pri Soundgardnu, ko sem bila stara 12 let. Celo sobo sem imela polepljeno z njegovimi plakati.”

Zazibala se je v ritmih kitare, dvignila roke in si šla s prsti skozi lase. Moj bog, kako je lepa ...

“Tale pesem je za Kate,” je dejal Chris kako uro kasneje in nežno zabrenkal po strunah. Iz tretje vrste se je zaslišalo vreščanje, temnolasa najstnica je začela skakati in objemati prijateljice. “On the silent night, so out of place ... I almost lost my nerve ... When I saw you walk into my space ... A woman like you I can not replace.” Kričanje se je stopnjevalo. S Sarah sva se spogledala in se začela krohotati. Njeni snežnobeli zobje in polne ustnice so me vabili. Stopil sem korak bližje, jo prijel okoli pasu in poljubil. Moje ustnice so se stopile z njenimi. Čas se je ustavil. Glasba je nehala igrati. Vse je izginilo. Bila sva samo ona in jaz. In neznana roka na moji riti! Obrnil sem se kot blisk in zagledal Brada Langleyja.

“Živjo, ljubček,” je dejal. “Se me spomniš?”

“Zdravo, Brad,” sem odvrnil. “Ne vidiš, da imam družbo?”

“No, no, ne razburjaj se. Malo sem se hotel pomeniti s tabo. Saj veš, da imava še neporavnane račune. Poslušaj, nocoj sem dobre volje. Ravno prejle sem nategnil v rit najlepšo bejbo na kampusu. A zapomni si, da boš dobil svoje. Oko za oko, koleno za koleno.”

Izpraznil je kozarec z vodko, se obrnil in odšepal.

“Kakšen bebec,” sem dejal sam pri sebi in se obrnil k Sarah. “Oprosti za tole.”

“Ne skrbi. Če ti teži, samo reci in povedala bom Tinyju. Poskrbel bo zanj.”

“Ne, hvala. Dovolj je bilo nasilja,” sem odgovoril. “Kje sva že bila?”

Ovila se mi je okoli vratu in se prisesala na moje ustnice.

“And it took some patience to catch your eye ... Patience to win you heart ... And now it feels like I don't have to worry at all .. Yeah it feels like I don't have to worry at all ...”

9 – Chris in Osho

“Pridejo tri kolegice okrog 90-tih k eni na kavo. Ker pa je bila že precej pozabljiva, si je za vsak slučaj na list papirja napisala kaj vse naj naredi. In je bilo na listu napisano: 1. skuhaj kavo, 2. postrezi kekse, 3. vprašaj, če bi katera pila še vodo. In so kolegice prišle. Pa je skuhala kavo. Čez čas se je spomnila, da je še nekaj mislila narediti. Je šla v kuhinjo in pogledala na list. Aha, skuhaj kavo... In čez pol ure še enkrat ... in tako naprej. Po parih urah pa se one tri odpravijo domov. Na poti se pogovarjajo, kako je bilo. Pa pravi ena: "No ja, tako dolgo smo bile pri njej, da bi nam eno kavo res lahko skuhala.”

Chris se je začel režati, da se je skoraj zvrnil s stola.

“Dober, ne? Prebral sem ga zjutraj v časopisu. Spomnil sem se na svojo sklerozno babico.”

Poslušal sem ga samo na pol. Z mislimi sem bil pri prejšnjem večeru. Razmišljal sem, kaj počne Sarah. Ko sva odšla iz kluba, sem jo pospremil domov. Kake pol ure sva hodila in se pogovarjala vse mogoče. Tik preden sva prišla do njenih vhodnih vrat, mi je razlagala, kako zgrešeno je mišljenje, da je pomlad letni čas zaljubljenih.

“Pravzaprav je to jesen,” je rekla. “Takrat se že shladi in vsi bi imeli radi nekoga ob sebi, da bi se doma z njim stiskali čez zimo.”

Kako prijetno jo je bilo poslušati. Prispela sva do vrat. Objel sem jo in jo poljubil. Pobožal sem jo po laseh in se ji zazrl v oči.

“Ne vem, če je kriva jesen, ampak mislim, da sem se zaljubil vate,” sem rekel.

“Ditto,” je odvrnila in me poljubila.

“Hej! Kam si odtaval? Si me sploh poslušal? Torej, si za ali nisi?” je skoraj zatulil Chris.

Zdramil sem se iz sanjarjenja in ga pogledal.

“A? O čem govoriš?”

“Se mi je zdelo, da si nekje drugje,” je rekel in nagnil pločevinko piva. “Dobro me poslušaj. Poznam nekega tipa, reciva mu Jim. Jim je dober pri nalaganju denarja. Pravi čarovnik, jebemti. Ruski skladi, rudniki urana, nanotehnologija, kloniranje, robotika. Vse to so naložbe prihodnosti. Zagotavlja 300-odstoten donos na leto. 300 odstotkov! Veš, kaj to pomeni? Vložiš 10.000 dolarjev in na koncu leta jih imaš 40.000. Včeraj sem poklical strica in se dogovoril, da mi bo posodil 20.000 dolarjev. V treh letih bova bogata David! Pomisli. Prvo leto bom imel 80.000 dolarjev, drugo leto 320.000. Tretje leto bom milijonar! Ne da bi mignil s prstom. Zdaj pa reci, da to ni življenjska priložnost.”

“Hmmm ... ne vem. Sliši se mi kot nateg,” sem rekel.

Zmajal je z glavo. “David, David, kje je tvoja vera? Tvoj problem je, da ne zaupaš ljudem. Poleg tega ne maraš tvegati. Brez tveganja je nemogoče uresničiti sanje.”

“Poslušaj Chris, nisem rekel, da ni možno, samo previden sem. Veliko ljudi so že nategnili na tak način. To je vse, kar sem hotel reči. In kako veš, od kje pride ta denar. Mogoče financiraš pranje denarja ruske mafije ali podpiraš trgovino z drogo v Kolumbiji. Raje pišem knjige in zaslužim denar na pošten način.”

Zamahnil je z roko. “Eh, kakor želiš. Samo ne reci, da ti nisem ponudil življenjske priložnosti. In brez nerganja, ko se boš namakal v bazenu pred mojo vilo in lizal tekilo z jošk najlepše bejbe, kar si jo kdaj videl.”

Zamislil se je in se začel tako bedasto režati, da sem se moral nasmejati.

“Veš še kakšen vic? Tisti z babicami mi ni bil preveč smešen,” sem rekel.

“Naj pomislim,” je odvrnil Chris. “Aha. Tale je veliko boljši. Catwoman je odpovedala zmenek s Supermanom. Superman ves potreben leta naokoli in naenkrat zagleda Wonderwoman, kako gola leži na strehi z razkrečnimi nogami. Superman nekaj časa razmišlja, nato pa ugotovi, da jo lahko nabriše tako hitro, da sploh ne bo dojela. Hitro poleti na streho in opravi svoje. Ko odleti, se oglasi Wonderwoman: “Si ti kaj videl?”. “Ne,” pravi nevidni človek, “ampak me boli rit kot prasica”.

Zarežal sem se. “Mislim, da rabim en joint,” sem rekel.

“Odlična ideja,” je odvrnil Chris in potegnil vrečko s travo iz predala.

Ko sva pokadila joint, je začel pripovedovati zgodbo o Oshoju, indijskemu mistiku, ki je v ZDA naredil celo pizdarijo, ko se je na nekem ranču v Oregonu začelo zbirati neverjetno veliko privržencev. Osho je postal nevaren, zato ga je CIA ujela, ga mučila, zastrupila in deportirala. Vrnil se je v Puno v Indiji, kjer je v svojem ašramu umrl januarja 1990. Chris je obiskal ašram nekaj let po Oshojevi smrti. Pripovedoval je, kako je bilo v zraku še čutiti mojstrovo prisotnost in kako sproščeno je bilo življenje tam. V ašramu je preživel dva tedna in ko je odhajal, se je prvič v življenju počutil ljubljenega. Osho je bil trn v peti vsem svetovnim religijam. Ljudem je govoril, da bog ni eden, ampak smo vsi bogovi. "Moj namen je, da vas deprogramiram, očistim, vas osvobodim pogojevanja in vas pustim sveže, mlade in nedolžne. Od tu lahko zrastete v prave, avtentične posameznike," je govoril.

Chris je vzel v roke denarnico, iz nje potegnil zmečkan list papirja in mi ga pomolil. Vzel sem ga, ga razgrnil in začel brati.

"Ne bodi zategnjen. Ne živi v skladu z načeli. Živi življenje v njegovi polnosti, pij življenje v njegovi polnosti. Da, včasih je grenkega okusa, pa kaj. Grenak okus ti bo omogočil, da okusiš njegovo sladkobo. To sladkobo boš cenil le, če si okusil grenkobo. Tisti, ki ne zna jokati, se ne bo znal smejati. Tisti, ki ne more uživati v iskrenem smehu, bo jokal krokodilje solze. Te ne morejo biti prave, ne morejo biti resnične."

Nekaj časa sem še zrl v besede, napisane na listu papirja pred mojimi očmi. Tako resnične so bile. Zakaj se tako bojimo živeti? Zakaj nas je strah lastnih čustev? Zakaj se bojimo napak?

"Lepo," sem rekel in vrnil list Chrisu.

Pokimal je in ga pospravil nazaj v denarnico.

"Vedno, ko sem slabe volje ali se mi zdi, da se mi življenje obrača na glavo, ga vzamem in preberem. Pomaga."

Nasmehnil sem se in segel po pivu. Razmišljal sem o Sarah. O njenih žametnih ustnicah in njenih čudovitih očeh. Chris je zasmrčal. Dežne kaplje so začele tolči ob okno. Oči so mi lezle skupaj. Samo za nekaj minut jih bom zaprl, sem pomislil.

10 – Zgodba o Benu Steelu

Zbudil sem se sredi noči. Glava me je bolela kot prasica. Vstal sem s postelje in se opotekel proti kopalnici. Vmes sem brcnil v prazno buteljko, ki je ležala na tleh in se skoraj zvrnil čez kavč. Nekako sem se privlekel do kopalnice, odprl omarico pri ogledalu in požrl demerol. Uscal sem se in se odvlekel proti kuhinji. Ura je bil 2.40 zjutraj. Odprl sem hladilnik, zagrabil pločevinko Heinekena in oddrajsal nazaj v sobo. Ozrl sem se po sobi, a Chrisa ni bilo nikjer. Na mizi je bilo sporočilo. "Sem v Angel's Cribu. Pridi, ko se zbudiš. Chris". Ni se mi dalo ven, a tudi tu ni bilo kaj za početi, zato sem se vdal v usodo. Zlil sem vase preostanek piva, pobral jakno s kavča in se oblekel. Zunaj ni več deževalo, zato se nisem trudil z iskanjem dežnika.

Na ulici je pihal hladen veter in listje je nosilo po zraku. Zima se je bližala. Spomnil sem se na Sarahine besede. Vsi bi se radi z nekom doma stiskali čez zimo. Nič ne bi imel proti. Pet minut kasneje sem stal pred Angel's Cribom. Žive duše nikjer. Lokal je bil že zaprt. Lepa reč, sem pomislil. Prižgal sem si cigareto in se ozrl naokoli. Tako praznega kampusa še nisem videl. Popolna tišina. Zaprl sem oči in užival. Naenkrat me je nekaj zagrabilo za ramo.

"Živjo, srček."

Obrnil sem se in zagledal Brada Langleyja. Bil je nažgan kot opica. V rokah je držal palico za baseball.

“Končno je prišel čas za maščevanje. Izberi - koleno ali komolec?”

“Odjebi, Brad,” sem zasikal in hotel oditi.

Eden od njegovih kolegov opičjakov me je zagrabil.

“Kam pa kam, Pepelka,” je rekel Brad. “Zabava se še začela ni, pa bi že rad spizdil. Kje imaš tisto prasičko, s katero si se včeraj mečkal? Z veseljem bi ji pokazal, kaj je to pravi moški. Z največjim užitkom bi skakala po mojem kurcu.”
Debilno se je zarežal.

“Pusti jo pri miru,” sem zarenčal in ga odrinil.

“Uuu ... tale je pa divja,” je rekel Brad. “Konec šale, amigo. Prihaja bolečina ...”

Dve gorili sta me zgrabili za roke, Brad pa se je nagnusno režal.

“Koleno torej,” je rekel in dvignil kij.

Zamižal sem. Slišal sem le top zvok udarca lesa ob kost. Sploh ni bolelo. Odprl sem oči in planil proti Bradu. Zgrudil sem se po tleh, a ga še uspel ujeti za nogo. Dvignil sem mu hlačnico in ga za vso silo, ki sem jo še premogel, ugriznil v mišico. Zatulil je kot podvodni konj in zamahnil proti moji glavi s kijem. Urno sem se skotalil stran, pobral kamen s tal in ga zalučal proti njem. Zadel sem ga v brado. Še enkrat je zatulil, tokrat precej bolj človeško kot prej, in padel na tla. Odšepal sem do njega in ga še dvakrat ruknil po gobcu. Izpulil sem mu kij iz rok in zamahnil proti opičjakom za mano. Stopila sta korak nazaj in dvignila roke.

“Spizdite prekleti pofuklji, drugače vam bom razbil pičke, da vas ne bodo prepoznali,” sem tulil.

Čutil sem, kako mi oteka koleno in ostra bolečina se je pojavljala v neenakomernih presledkih. Začelo se mi je vrteti. Brad se je zvijal po tleh v bolečinah in tulil.

“Ne cmeri se, pička,” sem zatulil in odšepal v smeri sobe. “Ko te naslednjič vidim, ne bom tako nežen,” sem še rekel in izginil v temo. Koleno sem imel kot balon. Nujno sem rabil demerol.

Privlekel sem se do sobe in se vrgel na posteljo. Slekem si hlače in pogledal koleno. Izgledalo je kot velika rdeča hruška. Nisem ekspert za medicino, a zdelo se mi je, da ni nič zlomljenega. Kri mi je nabijalo v koleno in mislil sem, da se mi bo zrolalo od bolečin. Pograbil sem škatlico demerolov na nočni omarici in pogoltnil dva. Zvil sem si joint in ga prižgal. Mar bi ležal doma in gledal televizijo, sem pomislil. A kljub temu se je splačalo razbiti tistega prasca Brada. Nekdo bi mu moral resno preoblikovati obraz. Potem bi videli, kolikokrat bi ga še namočil. Odšepal sem do kuhinje in odprl hladilnik. Iz zamrzovalnika sem vzel nekaj kock ledu, jih zavil v papirnato brisačo in si jih pritisnil na otečeno koleno. Zasklelo me je, a ne preveč. Demerola sta prijela. Zagrabil sem še zadnje pivo, ga odprl in naredil konkreten požirek. Kakšna kurčeva noč. Hotel sem poklicati Sarah, a je zagotovo še spala. Upam, da kaj lepega sanja, sem pomislil. Pogledal sem na uro. 4.35. Čez kakšno uro se bo začelo daniti. Odšepal sem nazaj v sobo in prižgal televizor. TV-prodaja ... poročila ... črnobel klasični film ... animal rescue ... braniacs ... pornič ... Dexter. Ugasnil sem televizor in segel po knjigi. Odprl sem jo in začel brati.

“Bili smo težavni in preplačani. Našim jutrom so manjkale obljube. Tisti, ki smo kadili, smo se ob 10.15 zjutraj vsaj lahko nečesa veselili. Večini so nam bili vseč vsi, nekaj jih je sovražilo določene posameznike, eden ali dva sta imela rada vse in vsakogar. Tisti, ki so imeli radi vse so bili anonimno prezirani. Radi smo imeli brezplačne jutranje žemljice, a zgodile so se vse prepogosto. Naše ugodnosti so bile neverjetne, kar se tiče razumevanja in kvalitete oskrbe. Včasih smo se spraševali, če se splača. Razmišljali smo, da bi se bilo bolje preseliti v Indijo ali se vrniti v zdravstveno šolo.

Lahko bi skrbeli za prizadete ali počeli kaj z rokami. Nihče ni nikoli reagiral na te impulze, kljub dnevnim, včasih celo urnim popadkom. Namesto tega smo se dobivali v konferenčnih sobah, da bi se pogovorili o dnevnih zadevah.”

Težko sem se koncentriral na branje, zato sem zaprl knjigo in se ulegel na posteljo. Precej utrujen sem bil in kombinacija demerola, piva in jointa mi je pobrala vso energijo. Zmanjkalo me je v štirih sekundah.

Prebudilo me je tuljenje siren. Poskusil sem spati naprej, a je bil hrup prevelik. Zlezel sem iz postelje in se odmajal proti oknu. Zunaj sta bila dva gasilska tovornjaka, rešilec in kup policistov. Velika množica ljudi je buljila v blok kakih 100 metrov od mojega. V steni je zevala velika luknja. Poiskal sem daljinca in prižgal televizor. Preklapljal sem med kanali, dokler se ni na zaslonu pojavil obraz Johna Robertsa. Na dnu zaslona je bilo z velikimi tiskanimi črkami napisano BREAKING NEWS, spodaj pa Eksplozija na kampusu UCLA, dva človeka resno ranjena.

“Na kraju dogajanja je Dana Hutcliff, naša poročevalka iz Los Angelesa. Dana, kaj se je pravzaprav zgodilo,” je dejal John.

“John, pravkar sem govorila s poveljnikom policistov Johnom Rileyjem. Pravi, da je v jedilnici okoli osme ure zjutraj razneslo doma narejeno eksplozivno telo. Dva študenta sta v kritičnem stanju, še šest jih je dobilo lažje poškodbe. Policija v zvezi z dogodkom išče Bena Steela, 26-letnega študenta, ki so ga zadnjič videli prejšnji petek v lokalni Angel's Crib. Steel je velik okoli šest čevljev, atletske postave in s kratko pristrizhenimi lasmi. Kdor bi imel kakršne koli informacije o njem, naj nemudoma obvesti najbližjo policijsko postajo.”

Ben Steele, sem pomislil. Kurbin sin je res uresničil tisto, kar je napovedoval.

Ben Steele je bil tri mesece moj sostanovalec v New Yorku. Bil je sociopat. Poznalo se mu je, da mu je v otroštvu manjkala očetovska figura. Bil je tempirana bomba in samo vprašanje časa je bilo, kdaj bo uresničil svoje grožnje. Obseden je bil z orožjem, še posebej bombami. Nek večer sva se ga pošteno zakadila in razložil mi je, kako narediš bombo iz avtomobilskega akumulatorja.

“Vse kar potrebuješ je akumulator, polgalonsko plastenko, vodikov peroksid, kladivo in žebelj,” je dejal. “Z žebeljem narediš v akumulator majhno luknjo, da sprostiš pritisk. Potem ga lahko odpreš, najbolje z žago. V notranjosti je cel kup črne snovi. To je magnezijev oksid, ki ga boš potreboval za bombo. Priporočam uporabo rokavic, saj ti lahko poškoduje kožo. Magnezijev oksid položi na sonce ali pod močno luč za kako uro, da se dobro posuši. Ko je suh, ga zdrobi v fin prah. Vzameš plastenko in v njo zliješ dve steklenički vodikovega peroksida. V Wallmartu boš za eno odštel okoli 25 centov. Dodaš magnezijev oksid in bomba je pripravljena. V kakih 10-20 sekundah bi moral imeti pošteno eksplozijo.”

Pripovedoval mi je, kako bi zadostovalo kakih pet akumulatorjev, da bi vrgel v zrak manjše stanovanje. Pet akumulatorjev stane okoli 150 dolarjev, deset stekleničk vodikovega peroksida pa 2,5 dolarja. Za dobrih 150 dolarjev imaš torej doma narejeno bombo. Toliko o boju proti terorizmu.

Ben je pogosto govoril, da mora preizkusiti, če zadeva deluje.

“Ljudje me bodo nekoč poznali in moje ime bodo izgovarjali s strahospoštovanjem,” je govoril.

Tri leta kasneje so se njegove napovedi udejanjile. Ben Steele je postal eden najbolj iskanih ljudi v Ameriki. Skoraj prepričan sem bil tudi, da se ne bo pustil ujeti.

“Raje v grob, kot v zapor,” je vedno govoril. Vedel sem, da bo odšel v stilu, ko bodo sklenili obroč okoli njega. Pritisnil bo na sprožilec in se razstrelil na tisoč koščkov. Kakšna smrt.

Zbijanje po vratih me je vrnilo nazaj v sobo. Odšepal sem do vrat in obrnil kljuko. Pred mano sta stala dva moška v temnih oblekah, eden je imel na obrazu sončna očala. Na miljo se je videlo, da sta zvezna agenta.

“Gospod Locke?” Pogledal je v beležko. “David Locke?” je rekel mlajši. “Midva sva agenta Smith in Bourne. Bojda poznate Boba Steela.”

No fino, samo še Morpheus manjka, pa smo vsi, sem pomislil, a sem se zadržal. Zvezni agenti nimajo dobro razvitega smisla za humor.

“Poznam,” sem odvrnil, “a ga nisem videl že tri leta. Nekaj časa sva živela skupaj v New Yorku”.

Mlajši agent me je nepremično gledal. Niti trznil ni.

“Morda veste, kje bi ga lahko našli?”

“Pojma nimam. Do danes sploh nisem vedel, da je na UCLA. Res nimava več stikov.”

“Gospod Locke, slišala sva, da pišete knjige. Kakšne knjige točno,” se je v pogovor vključil starejši agent.

“Romane. Izmišljene zgodbe. Malo tega in onega, saj veste.”

“V eni od svojih knjig ste opisovali, kako izdelati bombo. Iz avtomobilskih akumulatorjev,” je rekel mlajši.

“Čakajte malo. Menda ne mislite, da sem jaz ...”

“Nič ne mislimo, gospod Locke. Samo odgovorite na vprašanje.”

“Ja, v Peklenskem poletju sem opisal bombo, ki ste jo omenili. A to ne pomeni, da bi ...”

“V redu, gospod Locke, ne razburjajte se. Radi bi samo preverili informacije, ki jih imamo. To je vse. Veste, pri tem delu je potrebno biti natančen. Strašno nerodno je, če primemo napačnega človeka. Samo sodelujte z nami in vse bo v najlepšem redu,” je dejal mlajši.

“Imate svoje knjige pri sebi?” je dodal starejši.

“Imam. Počakajte tukaj, iskat jih grem.”

Odšel sem do omare, vzel ven po en izvod vsake od mojih treh knjig in jima jih izročil.

“Želite, da vam jih podpišem,” sem rekel.

“Ne bo potrebno, gospod Locke. Pomembna je vsebina. Radi bi samo upoštevali vse dejavnike, preverili vse, kar bi bilo lahko povezano z incidentom,” je dejal starejši. “Hvala, da ste si vzeli čas. Nekaj dni ne zapuščajte mesta,” je dodal.

Odšla sta brez pozdrava. Smith in Bourne. Bolj bedastih imen si ne bi mogla izmisliti.

11 – George sreča usodo

Ben Steele je bil kar naenkrat najbolj znana osebnost v Ameriki. Vse televizijske postaje so objavljale njegove fotografije, psihologi so analizirali njegovo osebnost, njegovi prijatelji iz mladosti so opisovali njegovo odraščanje. Vse skupaj me je neznansko zabavalo. Naslovnice časopisov je krasila njegova fotografija, ki sem jo po naključju posnel sam med obiskom Rhode Islanda.

Hvala bogu za TiVo, sem pomislil in si zavrtel predzadnjo epizodo serije Californication. V eni od epizod Hank v radijskem intervjuju govori o paradoksu moderne dobe.

Henry Rollins: "Kaj je tvoja najnovejša obsesija?"

Hank Moody: "Samo dejstvo, da ljudje postajamo vedno bolj neumni. Veste, imamo vso to neverjetno tehnologijo, a vse kar so naredili računalniki je to, da so nas spremenili v drkalne stroje. Internet naj bi nas osvobodil, nas demokratiziral, a vse, kar je v resnici naredil je, da nam je postregel z neuspešno kandidaturo Howarda Deana in 24-urnim dostopom do otroške pornografije. Ljudje ne pišejo več, ampak blogajo. Namesto da bi se pogovarjali, si pošiljajo kratka sporočila. Brez pravil, brez slovnice. LOL to in LMFAO ono . Veste, zdi se mi, da gre za klapo zabitih ljudi, ki psevdokomunicirajo z drugo klapo zabitih ljudi s protojezikom, ki spominja na govorico pračloveka, ne pa na kraljevsko angleščino."

Henry Rollins: "A kljub temu si del problema. Mislim, blogaš skupaj z najboljšimi."

Hank Moody: "Od tu izvira moja samodestruktivnost."

Od silnega razmišljanja o seksu sem postal potreben kot Sahara vode. Spomnil sem se, da bi lahko poklical Sarah. Iz kupa cunj na postelji sem potegnil mobitel in vtipkal številko. Štirikrat je zazvonilo, preden se je iz slušalke zaslišal njen božanski glas.

"Hej, ljubi."

"Hej. Kaj počneš?"

“Dolgočasim se. Ravnokar sem prebrala knjigo Richarda Bacha The Bridge Across Forever. Fantastična je. Bi šel na kosilo?”

“Z veseljem. Bog, kako sem te pogrešal.”

“Tudi jaz tebe, dragi. Kaj praviš na Joan's on Third ob pol štirih?”

“Odlično,” sem rekel. “Potem pa te peljem v Clifton's na kavo in sladoled.

“Hi hi,” se je zasmejala. “Zlat si, ljubček. Se vidiva čez nekaj ur.”

Odložil sem in prižgal cigareto. Koleni je bilo veliko boljše kot včeraj. Čez noč sem si ga na debelo namazal z ognjičevim mazilom, ki mi ga je pred nekaj leti dala babica. Hudič je pomagal.

Imel sem še uro in pol časa, zato sem skočil pod tuš. Prijelo me je, da bi si ga zdrkal, a sem se zadržal. Zdelo se mi je, da bi se s Sarah danes lahko zgodilo, zato sem raje prihranil energijo. Če ne, si ga še vedno lahko vržem na roke zvečer, sem pomislil. Življenje je lahko tako enostavno, če si ga ne kompliciraš po nepotrebem.

Malo čez tri sem poklical taksi, pokadil joint do konca in zaklenil sobo. Zunaj je še vedno mrgolelo policistov in raznoraznih firbcev. Pogled na razstreljeno stavbo je bil grozljiv. Zunanjo steno sobe v drugem nadstropju je dobesedno odtrgalo, velik kos je ležal na travi spodaj. Papirji in kosi oblek so ležali po sobi. S ceste si videl direktno v kopalnico. Neko dekle je nebo bolščalo v stavbo in hlipalo, dva metalca sta se na vse pretege trudila, da bi se mimo policistov sprehodila kar čimbolj naravnost in pri tem izgledala trezna. Agent Smith se je pogovarjal po telefonu in nervozno hodil sem ter tja po ulici. Bourna nisem opazil.

Taksi se je pripeljal deset minut čez tretjo. Usedel sem se na zadnje sedeže in ga napotil na West Third Street.

“Kaj se je zgodilo tukaj, gospod,” je vprašal v polomljeni angleščini.

“Nekdo je razstrelil sobo,” sem rekel in ga opomnil, da se mi nekoliko mudi.

Zamomljaj je nekaj v pakistanščini in pohodil plin.

Dvanajst minut kasneje je v dramatičnem filmskem slogu, z obveznim cviljenjem gum in divjim vrtenjem volana taksi pribrzel pred vhod Joan's on Third. Potrepljal sem ga po rami in mu namenil dva dolarja napitnine. Tako zabavne vožnje s taksijem že dolgo nisem doživel. Sarah še ni bilo na spregled, zato sem lahko v miru pokadil cigaret. 20 metrov stran je bradati Irec na kitaro brenkal Like a Rolling Stone Boba Dylana in vse skupaj popestril z udarjanjem tamburina, privezanega za nogo, ob tla. Sprehodil sem se do tja in mu vrgel pest drobiža v etui kitare. Nasmehnil se mi je, nato pa iz žepa srajce potegnil orglice in začel besno pihati vanje. Strašen je bil.

V daljavi sem zagledal Sarah, ki je veselo stopicljala proti meni. Oblečena je bila v sprane kavbojke, rožasto majico in bele puma športne copate. Na obrazu je imela širok nasmešek in zazdelo se mi je, da si nekaj prepeva. Ob njej res ne moreš biti slabe volje, sem pomislil.

“Hej, Hairy,” je rekla, ko je priskakljala do mene. Debelo sem jo pogledal.

“Hairy?”

Zasmejala se je. “Moral bi več brati. Hairy Maclary je junak knjig Lynley Dodd, mali črni kosmati kuža, ki se zapleta v razne dogodivščine z ostalimi živalskimi prijatelji, kot je jazbečar Schintzel Von Krumm.” V mislih se je preselila v domišljjski svet in se skoraj zaletela v prometni znak na pločniku.

“Pridi, Schnitzel Von Krumm, preden povzročiš prometni kaos,” sem rekel in jo prijel za roko.

Po ulici se je razlegal komad Mr. Tambourine man. "Hey Mr Tambourine Man, play a song for me ... I'm not sleepy and there is no place I'm going to ... Hey Mr Tambourine Man, play a song for me ... In the jingle jangle morning I'll come followin' you."

V Joan's on Third ni lahko priti. Ponavadi je potrebno rezervirati mizo tudi do tri tedne vnaprej. Sam nisem imel tega problema, saj sem spoznal lastnico med bivanjem v New Yorku. Joan je uspelo uresničiti ameriški sen. Iz kioska v Minnessoti, v katerem je pekla palačinke in vafle se je povzpela v lastnico treh restavracij, ene v Los Angelesu, ene na Manhattnu in ene v Londonu. Kljub uspehu je ostala ista dobra Joan, ki se ga je napila vsak petek in razposajeno poplesavala po losangeleških nočnih klubih in zbujala fantazije moških. S Sarah sva vstopila in odložila plašče v garderobo. Natarar naju je pospremil do mize skoraj povsem na koncu restavracije. Čudovit ambient je dodatno popestrila glasba Genesis, ki se razlegala po restavraciji. "And I can feel it coming in the air tonight, Hold on ... I've been waiting for this moment for all my life, Hold on."

"Kaj bosta?" je vprašala natararica, stara okoli 25 let, privlačnega videza in atraktivne postave.

"Samo malo," sem rekel in boljčal v menu pred seboj. "Hmmm ... kaj priporočate?"

"Puranja mesna štruca s čilijem ali quiche s špinačo in gobami. Za damo pa priporočam tarragonsko piščančjo solato s popečenimi jabolki in orehi," je rekla natararica.

"Jaz bom mesno štruco," sem rekel.

"Piščančja solata se sliši fantastično," je dodala Sarah.

"Prinesite še buteljko burgundca," sem rekel.

Medtem ko sva čakala na hrano, sem Sarah povedal zgodbo o Benu Steelu in bombi v kampusu. Rekla je, da je gledala po televiziji in da se ji zdi vse skupaj smešno.

„Zakaj bi kdo nastavil bombo na kampusu? Kaj bi imel od tega?“

„Ben Steele ni normalen človek,“ sem rekel. „Ben je psihopat. To bi naredil le zato, da bi se pojavil na televiziji in da bi postal znan.“ Povedal sem ji, da sta me obiskala agenta in me spraševala po Benu ter vzela moje knjige, da jih bosta podrobno preučila.

Zasmejala se je. „Kmalu boš imel oboževalce med preiskovalci zveznega urada.“

„Niso ravno oboževalci, ki bi jih človek želel, a morda kdaj pride prav,“ sem odvrnil in se nasmehnil.

Natakarica, zdaj sem opazil, da ji je ime Larissa, je medtem prinesla steklenico burgundca in napolnil sem nama kozarce. Dvignil sem svojega in rekel: „Na naju. Naj traja in naj ne bo nikoli dolgočasno.“

„Na to pijem,“ je rekla. „Težko si predstavljam, da bi bilo s teboj dolgočasno.“

Počakal sem nekaj sekund in ji rekel: „Življenje je takšno, kakršnega si narediš. Če si dolgočasen človek, tudi tvoje življenje ne more biti preveč pestro.“

„Točno tako,“ je odvrnila. „A na žalost večini ljudi ustreza dolgočasno življenje. Radi imajo gotovost, ki jim daje občutek varnosti. Radi imajo predvidljivost. Tako imajo občutek, da imajo vse niti v svojih rokah. Kar pa ne bi moglo biti dlje od resnice.“

Zavzdihnil sem in se ozrl po sosednjih mizah. Podoba v kotu restavracije se mi je zdela nekam znana. Čakaj malo ... to je ... Zach Braff. O moj bog! Zach je moj najljubši igravec. Prikupil se mi je v Scrubsih in me dokončno prepričal v Garden Stateu, kjer ob njem igra prelepa Natalie Portman. Zach v filmu igra mladega igralca, ki ima to srečo, da je oče

psihiater, zato jutro začne s pošteno dozo tablet. Ko se vrne v mesto zaradi smrti mame, se sreča s starimi prijatelji in spozna Sam, s katero se zapleteta v razmerje. Zachov odnos z očetom in iskanje samega sebe kulminira v trenutku, ko se Zach končno sreča z očetom na štiri oči in si izlijeta srce. Moj najljubši citat iz filma je, ko Andrew Largeman (Zach Braff) v trgovini sreča nekdanjega sošolca Karla Bensona.

“Hej, mislil sem, da si se ubil.”

“Kaj?”

“Mislil sem, da si se ubil. Tisto nisi bil ti?”

“Ne, tisto nisem bil jaz.”

In še nekaj citatov iz Scrubsov. Dr. Cox: “Ta trenutek mi je tako všeč, da bi rad seksal z njim.” In kasneje v isti epizodi: “Ta trenutek je tako čudovit, da bi rad prevaral tisti prejšnji trenutek, se poročil s tem in vzgojil družino majhnih trenutkov.” In še Bob Kelso: “Kdo ima dva palca v zraku in ga boli kurac? Bob Kelso.”

Vedno sem si žele spoznati Zacha, a nisem vedel, kako naj pristopim.

“Uh huh ... hmm .. gospod Braff, sem vaš velik oboževalec, lepo vas je končno videti v živo. Naj povem, da izgledate fantastično. Se mi lahko podpišete na čelo?”

Odkimal sem sam pri sebi. Sarah je opazila, da sem zamišljen, zato me je brcnila pod mizo.

“Hej. Zemlja Davidu, Zemlja Davidu. Prosimo, da se takoj vrnete nazaj na domači planet.”

Pogledal sem jo in se opravičil.

“Oprostite, draga. Ampak Zach Braff sedi le nekaj metrov od mene, pa sem se rahlo zmede.

“Res? Kje?”

Pokazal sem na mizo v kotu.

“Super. Garden State je eden mojih najljubših filmov. Pozdravit ga grem.”

Poskušal sem jo zadržati, a je s svetlobno hitrostjo švignila proti Zachovi mizi. Prijel sem se za glavo in med prsti poškilil v smeri, kamor je odbrzela. Tri sekunde kasneje se je smejala pri Zachovi mizi, se rokovala z njim in njegovo spremljevalko in kazala proti meni. Zach je vstal in se napotil proti moji mizi. Mislil sem, da se bom onesvestil. Začel sem se nenormalno potiti. Roke so se mi začele tresti in hitro sem segel po kozarcu vina in ga spraznil.

“Pozdravljen,” je rekel Zach in mi ponudil roko v pozdrav.

“Z ... zdravo,” sem zajeceljal.

“Sarah pravi, da si moj velik oboževalec. No, morda te bo tole presenetilo, a tudi jaz sem počaščen, da sem te končno spoznal. Ko sem zjutraj vstal, si tudi v sanjah ne bi mogel misliti, da se bom popoldne pogovarjal z Davidom Lockeom. Krvava difenbahija je ena mojih najljubših knjig, tudi Sedem dni v Bangkoku je odlična.”

“Hvala,” sem odvrnil. “Vesel sem, da vam je všeč moje pisanje.”

“Poslušaj,” je dejal Zach. “Do prihodnjega tedna snemamo film na Upper West Sideu. Oglasi se kdaj, pa greva na kosilo.”

“Z veseljem,” sem dejal.

“Drži se, David. In nadaljuj z dobrim delom.”

Obrnil se je in odšel. Še enkrat se je rokoval s Sarah in se usedel nazaj k svojemu zmenku. Sarah je obema pomahala in se vrnila za najino mizo.

“Neverjetna si,” sem rekel.

“Srček, to ni še nič. Drži se me in vsa vrata ti bodo odprta.”

Moral sem se nasmehnuti. V tistem trenutku je prispela hrana. Mesna štruca je izgledala slastno in jaz sem bil sestradan. Zarezal sem v sočni zavitek in se obliznil. Niti sanjalo se mi ni, da se bo že čez nekaj ur dan spremenil v enega najbolj bizarnih v mojem življenju.

Okoli petih sva se dodobra sita majala proti Clifton'su. Sline so se mi cedile po najboljši jabolčni piti na zahodni obali. Skrivnost naj bi bila v testu, ki je ravno prav hrustljav, a ne pretrd. Jabolka so neverjetno sočna in vanilijeva krema, s katero so prelita, je naravnost božanska. Sarah me je držala za roko in razmišljala o svojih stvareh. Dvomim, da je sanjarila o skutni torti s karamelnim prelivom ali kremšniti, preliti z vročimi višnjami. Njen obraz je bil resen, čelo namrščeno, pogled pa zazrt nekam v daljavo.

“O čem razmišljaš,” sem jo vprašal. “Upam, da ne o jabolčni piti, saj ob njej res ne moreš imeti tako namrščenega obraza.”

Grenko se je nasmehnila. “Včeraj me je klical bivši fant, George. Želi se dobiti. Mislim da hoče, da sva spet skupaj. Ne vem, kaj naj storim. Še vedno ga imam rada, a stvari, ki jih je naredil, besede, ki jih je spregovoril. Tega se ne da vzeti nazaj.”

Nemo sem jo opazoval. Bila je na robu solz. Objel sem jo čez rame in privil k sebi. “Vse bo v redu, ljubezen moja. Zaupaj notranjemu glasu. On ti bo povedal, kaj moraš storiti.”

“Hvala, Hairy,” je odvrnila in me poljubila. Naslednjih deset minut nisva govorila.

Malo pred pol šesto sva prispela do lokala Clifton's. Izgledal je precej poln, a se s tem nisva obremenjevala. Če ne bova dobila mize, bova pač vzela sladice in kavo s seboj in odšla v bližnji park. Stopila sva noter. Nobene možnosti ni bilo, da bi dobila mizo. Postavila sva se v vrsto.

"Si se že odločila," sem vprašal Sarah.

"Hmm ... kremšnito z vročimi višnjami bom."

V treh minutah sva bila na vrsti.

"Jabolčno pito z vanilijevo kremo in kremšnito z vročimi višnjami, prosim. Ter dva vanilijeve moccachina. Za s sabo."

"Tako gospod," je rekla ne preveč privlačna natakarica, ki ni imela več od 17 let. Pol mozoljastega obraza so ji zakrivala očala s črnimi okvirji in debelimi lečami. Brez očal najbrž ne bi ločila kremšnite od puranjega zrezka. Postregla nama je v dobri minuti. Plačal sem 8.20 dolarja, porinil eno vrečko v roke Sarah in začel hoditi proti izhodu.

"Sarah," je zakričal nekdo. "Ne morem verjeti!"

"Živjo, George," je rekla tiho. "Kaj pa ti tukaj?"

"Prišel sem po jabolčno pito. Tukaj imajo najboljše v mestu."

Pogledal sem ga in skril vrečko s pito za hrbet.

"Kdaj si boš vzela kaj časa, da se pogovoriva?"

"Ne vem še. Ti sporočim."

"Dobro. Samo ne čakaj predolgo. Saj veš. Priložnost zamujena ..."

"George, če sem rekla, da te pokličem, te pokličem. Verjetno že jutri."

"Dobro, dobro, ne razburjaj se," je rekel George. "Vem, da si zaposlena. Uživajta v preostanku večera."

Pomežiknil mi je, se obrnil in odšel. Dve minuti kasneje je njegovo truplo ležalo sredi pločnika, z razčesnjeno glavo.

“O moj bog,” je zavpila Sarah. “George!”

Hotela je steči tja, a sem jo zadržal. Padla je v jok. Stisnil sem jo k sebi.

“Nič nisi mogla storiti, punči. Njegov čas je prišel.”

“O, George, ” je hlipala.

“Kaj se je zgodilo,” sem vprašal starejšega možakarja, ki je stal na vogalu in kadil cigaro.

“Padlo mu je na glavo. 200 funtov težka opeka mu je razčesnila betico. Uboga para.”

Moj bog, sem pomislil. Danes res nisi nikjer varen. Bojimo se letenja z letali in teroristov, na koncu pa te sredi belega dne ubije kos betona, ki meni nič tebi nič prileti iz zraka. Usoda je kruta in nepredvidljiva. Pravzaprav je to določen paradoks, sem pomislil. Kako je usoda lahko nepredvidljiva, ko pa je vnaprej določena. Naša življenjska pot je zapisana, čeprav imamo včasih prosto izbiro, da se odločimo, kaj bomo storili. A glavni dogodki v našem življenju so predeterminirani in jih ne moremo spremeniti, ne glede na vse. Če bi jih poznali, bi jih sicer lahko odložili za določen čas, jim poskušali ubežati, a na koncu bi se vseeno zgodili. Tako kot film Final Destination, v kateri se skupina mladih izogne letalski nesreči, a jim je smrt nenehno za petami, dokler ne dobi enega po enega. Ne, usodi ne moreš ubežati. Lahko bežiš, a ne moreš se skriti. Življenje je kruta žurka.

Sarah je bila povsem objokana. “O, George. Zakaj si moral oditi na takšen način? Ti prasec! Zapustil si me v dvomih, ne da bi se do konca pogovorila.”

Objel sem jo in jo skušal odvleči s prizorišča tragedija. Izza vogala je pridrvel rešilec, čez cesto sta tekla policista.

“Pojdiva,” sem rekel, “tu nimava več kaj iskati. Ne moreva mu pomagati”.

“Ostala bom,” je rekla Sarah. “To mu dolgujem.”

Objel sem jo, jo poljubil in odšel. Sprehodil sem se do bližnjega parka, se usedel na klopec, odprl vrečko in vzel ven jabolčno pito. Bila je že hladna, a še vedno je omamno dišala. Kako bizaren dan, sem pomislil. Človek se zjutraj zbudi, gre po vsakdanjih poslih in popoldne se mu zruši stavba na glavo. Takoj, ko sem ugriznil v pito, sem pozabil na usodo in vse druge tegobe zemeljskega življenja. Prvi grižljaj sem poplaknil z moccacinom in užival v kombinaciji okusov. To je življenje, sem rekel sam pri sebi. Treba je uživati v malih stvareh. Ko sem zmazal vso pito in skrknil še zadnji požirek moccacina sem se zadovoljno zleknil na klopec, stegnil noge, se pretegnil in si z največjim užitkom prižgal cigareto. Prijala je ravno tako kot po dobrem seksu. Pomislil sem na Sarah. Georgeeva smrt jo je res prizadela. A to bo morala preboleti sama, pri tem ji ne morem pomagati.

Okoli pol devetih sem se s taksijem pripeljal na kampus. Sit in vidno zadovoljen sem prišel v sobo, si slekel jakno in se sezul. Natočil sem si kozarec burgundca in si zvil joint. Bizaren, a sila zadovoljujoč dan, sem pomislil. Ko bi bil vsak dan tak. Potem res nikoli ne bi bilo dolgčas. Kadil sem joint in srkal odlično rdeče vino in se počasi pogrezal v spanec. Le kakšne načrte ima usoda zame, sem pomislil, tik preden me je zmanjkalo.

12 – Resnica ni ena, resnic je več

Ponoči sem imel najbolj bizarne sanje, kar pomnim. Zbudil sem se premočen, v neznani sobi, privezan na posteljo z usnjenimi trakovi. Zgrabila me je panika. Hotel sem zatuliti, a nisem imel moči. Hotel sem se rešiti iz trakov, a je bilo nemogoče doseči zaponko. Začel sem se besno metati levo in desno, tako da je postelja s kovinskim ogrodjem tolkla ob nočno omarico. V nekaj trenutkih je v sobo prihitela sestra in ogromen varnostnik.

“Zagrabite ga,” je kričala. “Ne bi se še smel zbuditi!”

“Kje sem,” sem jo vprašal. “Kaj se dogaja?”

Sestra je dvignila slušalko telefona, vtipkala nekaj številčk in začela tuliti: “Doktor, doktor, zbudil se je. Kaj? Pacient v sobi 112. Locke. David. Koliko? Dobro.” Odvrgla je slušalko, odprla predal in potegnila ven konjsko injekcijo. “150 ccm Haldola je ponovila zdravnikovo navodilo.

“Kaj mi dajete,” sem zakričal in se skoraj onesvestil od bolečin, ko mi je zarila štiri palce dolgo iglo v rit. “Ste zmešani? Takoj me spustite! Kje sem?”

Naenkrat se je soba začela vrteti, sestra in varnostnik sta postajala meglena. Izgledalo je, kot da počasi padam v globoko jamo. Naenkrat je bila vse okoli mene črna tema. Glasovi so počasi utihnili. Kakšna spokojnost. Če je smrt takšna, potem se je niti slučajno ni treba bati.

“Doktor, kaj naj storimo z njim? Mislim, da se je začel zavedati,” je bila zadnja stvar, ki sem jo slišal, preden sem se prepustil temi in tišini.

Tema in tišina.

13 – Mandy Moore

Zbudil sem se z groznim glavobolom. Kakšne moreče sanje, sem pomislil. Zunaj je bila še tema. Napol v snu sem tipal po nočni omarici in otipal demerole. Pogoltnil sem dva, ju poplaknil z ostankom piva in se ulegel nazaj. Spraševal sem se, če sanje kaj pomenijo. Kaki dve leti nazaj sem spoznal vedeževalko, ki mi je rekla, da mi lahko pomaga razložiti pomen sanj. Mislim, da imam nekje še njeno številko.

Za zajtrk sem pojedel dva toasta s šunko in sirom, spil veliko skodelico kave in pomarančni sok. Nisem mogel pozabiti sanj. Tako žive so bile. Čutil sem sestrine roke in tisto konjsko injekcijo. Zmrazilo me je. Moram najti tisto številko, sem pomislil. Začel sem brskati po denarnici, obrnil sem predale na nočni omarici. Spomnil sem se na plašč, ki sem ga nosil lansko zimo. Stekel sem proti omari na hodniku, z vlekel plašč z obešalnika in pobrskal po žepih. Voila! Mandy Moore, jasnovidka in vedeževalka. Zagrabil sem telefon in vtipkal deset števil. 4046674555. Zvonilo je.

“Prosim,” se je oglasil mlad ženski glas na drugi strani slušalke.

“Pozdravljeni, David tukaj. Lani sva se spoznala na neki večerji. Ne vem, če se me spomnite. Prerokovali ste mi iz kave.”

“David! Seveda se te spomnim. Kako si?”

“Dobro. Neke čudne sanje imam, pa me je zanimalo, če bi mi jih lahko razložila.”

“Seveda, David. Oglasi se kadar želiš. Naslov je na vizitki.”

“Mislim, da bi se oglasil danes popoldne. Okoli dveh, če je v redu.”

“Kadar želiš, David. Komaj čakam.”

Poslovil sem se in prekinil povezavo. Le kaj bo videla v mojih sanjah?

Zleknil sem se na kavč in si prižgal cigareto. Imel sem čuden občutek, ki si ga nisem znal razložiti. Zato sem se nehal truditi. Nisem še pokadil cigarete do konca, ko je zazvonil telefon. Bila je Sarah.

“Živjo, ljubi. Oprosti za včeraj, a res me je šokiralo vse skupaj.”

“Že v redu,” sem rekel. “Samo da si v redu.”

“Nisem si še povsem opomogla, a je precej bolje kot včeraj. Danes bom doma. Saj te ne bo motilo, če se vidiva šele jutri?”

“Kje pa,” sem rekel. “Tako ali tako imam opravke. K vedeževalki grem. Imel sem tako kurčeve sanje, da ne moreš verjeti.”

“V redu, ljubček. Grem še malo poležat. Lepo se imej.” Odložila je.

Pokadil sem cigareto do konca, jo ugasnil v pepelniku, ki mi ga je prinesel prijatelj iz Egipta, in se zagledal skozi okno. Jesensko listje je odpadalo z dreves in veter jih vrtinčil po kampusu, beli oblaki so se podili po modrem nebu, ptice so se zbirale, da bodo odletele v toplejše kraje. Kakšna jesenska idila ...

Nekaj pred drugo sem na rit navlekel kavbojke, oblekel usnjeno jakno in poklical taksi. Prispel je v dveh minutah, tako da nisem pokadil niti pol cigarete. Taksistu sem povedal naslov in odpeljal je s kampusa. Mandy je bila od kampusa oddaljena le nekaj kilometrov, zato vožnja ni trajala niti pet minut. Plačal sem 2,40 dolarja, se sprehodil do vhodnih vrat rumene pritlične hiše in pozvonil. Vrata je odprla majhna punčka, ni mogla imeti več kot sedem let.

“Zdravo, punčka,” sem rekel. Kje imaš mamico?”

“Tukaj sem,” je zavpila Mandy iz dnevne sobe. “Sezuj se in pridi sem.”

Vstopil sem v hišo, se sezul in se napotil v dnevno sobo. Mandy je definitivno imela okus za notranjo opremo. Hiša je bila opremljena minimalistično, a ni bila dolgočasno prazna. Stene so bile različnih barv in v sobi si se res počutil dobro.

“Ulezi se na kavč,” je rekla mirno.

Ubogal sem jo. Zleknil sem se na kavč in se nisem mogel načuditi njegovemu udobju.

“Umiri se, potem pa začni pripovedovati, kaj si sanjal.”

Nekaj trenutkov sem bil tiho, nato pa sem globoko vdihnil, zbral skupaj misli in začel pripovedovati. Govoril sem o prazni beli sobi, sestri s konjsko injekcijo, zdravnikom in varnostnikom, ki me je držal. Pripovedoval sem ji o grozi, ki sem jo doživiljal in notranjem miru, ki me je preveval po tem, ko sem dobil pomirjevalo. Opisoval sem jamo, v katero sem padal, temo, ki je postajala vedno bolj črna in pomirjujočo tišino. Soba je nenadoma izginila. Spet sem ležal na postelji. Pripet z rjavimi usnjenimi trakovi. Čez edino okno sem videl le prazen hodnik. Ne, ne! Začutil sem mehko dlan na obrazu.

“David, tukaj sem. Vse je v redu.”

Odprl sem oči in zagledal Mandy. Hvala bogu, sem pomislil. Kakšne grozne sanje.

14 – Je tudi v tebi tema?

Mandy me je z zanimanjem poslušala in vsake toliko skracala nekaj v svoj blokec. Niti enkrat me ni prekinila, na njenem obrazu ni bilo enega znaka začudenja. Mojo zgodbo je spremljala s popolnoma brezizraznim obrazom. Verjetno je slišala že na tisoče bizarnih sanj in moje v primerjavi z njimi niso bile nič posebnega.

Ko sem končal, je odložila blokec me pogledala, počakala trenutek, če bom povedal še kaj, in rekla: „Uau, tole pa ni kar tako. Povej mi, si sanjal v barvah?”

Pomislil sem. „Mislim da. Ja, definitivno. Spominjam se temnozelene uniforme varnostnika in svetlomodrih sten.”

„Si videl obraze ljudi?”

„Da, nedvomno. Dobro se spominjam možatih potez sestre, ki me je napadla s konjsko injekcijo in bradatega varnostnika.”

„David, dobro poslušaj, tole bo morda rahel šok zate. Nisi sanjal. Mislim, da si gledal vzporedno vesolje. Poznaš koncept vzporednih vesolj?“

„Slišal sem že zanj, a nikoli se nisem resno poglobil vanj,“ sem odvrnil. „Povej mi več.“

„Vzporedno vesolje je alternativna resničnost, ki obstaja v istem času. Po nekaterih teorijah živimo na tisoče življenj hkrati. Vsak potencial, ki se lahko zgodi, se zagotovo zgodi v enem od vzporednih življenj. Vsakič, ko si bil na robu smrti, si v enem od vzporednih življenj umrl. Točke, kjer se vzporedna življenja križajo, imenujemo stičišče.“

Poslušal sem jo z odprtimi usti.

„Načeloma ne moremo videti alternativnih resničnosti, saj naši čuti niso tako razviti in naše dožemanje ne tako visoko. No, tebi je očitno uspelo najti pot. Ko spimo, je lažje. Naš um je izjemno upočasnjjen in naša duša pride v ospredje. Vse omejitve v spanju padejo. Naravni zakoni, ki smo jih ustvarili, da bi spravili čudeže narave v okvirje, ki so nam razumljivi, ne veljajo več. Razumeš?“

„Mislim da ja. A s kakšnim namenom sem pogledal v to vzporedno vesolje? Se moram kaj naučiti iz tega?“

„Ne vem. To moraš ugotoviti sam. Ko bo prišel čas, boš vedel, kakšen je namen.“

Pomislil sem, a nisem prišel do nobenega razsvetljujočega spoznanja, zato se nisem več trudil.

„Si že kdaj sanjal kaj podobnega?“

„Mislim, da ne. Ne spomnim se.“ Zamislil sem se.

„Kar vprašaj,“ je rekla. „Ni neumnih vprašanj. So le neumni odgovori.“

„Kaj pa, če ostanem v enem od teh vzporednih vesolj. Če ne bom več našel poti nazaj?“

“Slišala sem že za primere, ko se ljudje niso mogli vrniti iz vzporednega vesolja, a so zelo redki. Duša vedno pusti sled in po tej sledi se kasneje vrne. Razen, če se zgodi nekaj strašno nepredvidljivega. Če se vzporedni vesolji naenkrat pomakneta daleč stran en od drugega ali če se pojavi velika napaka v sistemu.”

“Lahko kako preprečim, da bi se znova pojavil v vzporednem vesolju?”

“Na žalost ne, ljubček. Ni v naši moči, da bi vplivali na to. Vse je del božjega načrta.”

Zamislil sem se. Pravzaprav mi je bila ideja o prehajanju med alternativnimi resničnostmi strašansko razburljiva, a po drugi strani nisem želel zapustiti tega življenja in se znajti v nekem popolnoma neznanem. Ne bi želel zapustiti Sarah. Tako lepo je z njo ... Druge stvari me niti ne vežejo toliko na ta svet.

Zahvalil sem se Mandy in se odpravil v mesto. Zavil sem v knjigarno in poiskal biografijo Bona Voxa. U2 je bil moj najljubši band že od malih nog, Where the Streets Have No Name najljubši komad, odkar pomnim. Ko sem se leta 2005 potepal po Evropi, sem obiskal tudi njihov koncert v Münchnu. Kakšen spektakel! 70.000 ljudi na kupu je naredilo takšno energijo, da še tri dni nisem prišel k sebi. Vrhunec je bila pesem Miss Sarajevo, ki jo je množica pospremila s prižganimi vžigalniki in ekrani mobilnih telefonov. Nepozabno.

V knjigarni sem se spomnil, da nisem še nič pojedel, zato sem se namenil v Jenny's Snack, kjer si za ugodno ceno dobil slastne prigrizke. Po poti sem skadil cigareto in poskušal uživati v popoldanskem jesenskem soncu. Po kakih petih minutah hoje sem se napotil v park, se usedel na klopcu in razmišljal o mojem potovanju v vzporedno vesolje. Zvil sem si joint, ga prižgal in zamišljeno zrl v daljavo. Dva psa sta se brezskrbno podila po travi, medtem ko sta lastnici čvekali o tem in onem, skupina tekačev je tekla svoj bogsigavedi kateri krog okoli parka, babica je sedela na klopci in hranila

golobe. Mlad par se je prepiral. Dišalo je po pečeni koruzi. Stopil sem do stojnice s koruzo, pomolil stričku dva dolarja in zagrabil sočno rumeno stvar. Ugriznil sem v storž in se zdrznil od užitka. Pečena koruza je res nekaj najboljšega, kar se človeku lahko zgodi. Spomnil sem se, da bi lahko poklical Sarah. A ni mi bilo do pogovora. Poleg tega si verjetno še ni opomogla od šoka. Pustil jo bom na miru in raje užival v pečeni koruzi. Mmmm ...

Pomislil sem, kaj dela Chris. Že nekaj dni je minilo, kar sva se zadnjič videla. Od tistega večera, ko sva se ga skupaj napila. Poklical bi ga, a Chris je bil še eden redkih ljudi v razvitem svetu, ki se je upiral mobilni telefoniji. Trdil je, da so mobilni telefoni ubili čar. Rekel je, da je sama ideja, da si dosegljiv 24 ur na dan, tako perverzna, da bi si najraje prerezal žile in se vrgel v prepad. Razumel sem ga. Tudi sam sem se pogosto spraševal, kako smo se lahko v nekaj letih tako razvadili. Prej smo se brez težav vse dogovorili brez mobilnih telefonov, zdaj pa je bilo pet minut pred zmenkom nujno poklicati, za katerim vokalom kdo čaka. Koliko zasebnosti ti sploh ostane, ko si nenehno dosegljiv. Ko vsak v vsakem trenutku ve, kje si in kaj počneš. Na Facebooku si posodabljam status, na Tweeterju vsakih 15 minut sporočamo svetu kaj počnemo, prek mobilnega telefona nas dobijo na vsakem koraku. Včasih se resno sprašujem ali nam tehnologija res olajša življenje ali ga spreminja v pekel. Novi telefoni omogočajo gledanje televizije in brskanje po internetu, kar v bistvu pomeni, da imam dostop do maila 24 ur na dan. Ni več opravičil, da nisi bil pri računalniku. Zdaj ga nosiš s seboj. Če dva dni nisi dosegljiv, je že nekaj narobe s tabo. Ljudje te začnejo čudno gledati. Se te izogibati. Ne igraš več njihove igre. Ne pripadaš več njihovemu klanu.

V trafiki sem kupil cigarete, rizle in LA Times. Na hitro sem ga prelistal. V Iraku še vedno divja vojna, v Afganistanu so talibani obnovili napade na zavezniške vojake, pripravlja se napad na Iran. V Izraelu se je razstrelil samomorilski

napadalec, izraelski tanki pa so v povračilnih napadih ubili okoli 200 palestinskih civilistov. Spomnil sem se fotografije palestinskega otroka – ni bil starejši od sedem let – kako stoji na cesti in v rokah drži fračo, medtem ko se mu približuje izraelski tank. David proti Goljatu. Ob tem sem se spomnil na citat iz filma Thin Red Line: “To veliko zlo. Od kje pride? Kako se je prikradlo na svet? Iz katerega semena, iz katere korenine je zraslo? Kdo počne to? Kdo nas ubija? Nas ropa življenja in svetlobe? Nas izsiljuje s pogledom, ki bi ga lahko poznali. Ali naše uničenje koristi Zemlji? Ali pomaga travi rasti, soncu sijati? Je tudi v tebi tema? Si zdržal do te noči?”

Poklical sem taksi in se odpravil domov. Tako usrano se že dolgo nisem počutil. Vse, kar sem želel, je bilo prižgati joint, popiti pivo in ležati v tišini. V meni ni bilo nič drugega kot tema.

15 – Komplementarni partnerji

V sobi sem skadil joint, spil steklenico Fostersa in poslušal ploščo skupine Just Jack. Zadnji komad, ki se ga spominjam, je Writers Block. “I’m like a butterfly, caught in a hurricane, My pulse is quickening as my heart plays a new refrain ...” Kar naenkrat sem z neverjetno hitrostjo drvel po svetlem tunelu in se nenadoma znašel nazaj v tisto grozni sobi, privezan na posteljo. Sestra, ki je nisem prepoznal, me je pitala s čajno žličko. Hrana je bila ogabna, zmiksano mleto meso in špinača.

“O, pogledj ga. Dobrodošel nazaj med nami. Si vesel, da me vidiš? A?”

Naenkrat me je zagrabila za kurca.

“Si, si. Ne skrbi. Pozneje bom poskrbela zate.”

Začela se je režati tako debilno, da mi je postalo slabo. Skoraj sem ji bruhal ogabno mešanico v obraz, a sem jo le uspel pogoltniti. Na radiu se je vrtel Writer's Block. Kakšno naključje, sem pomislil.

Sestra me je nehala pitati in se zadrla po hodniku: "Mary! Mary! Mali se je zbudil. Povej zdravniku in pridi sem!"

Razgledal sem se po sobi. Na steni sta bili dve sliki. Na eni je bil labod z razprtimi krili na obali nekega jezera. Na drugi je bil metulj. Na prvi pogled je bil mrtev, a povsem možno je, da je le spal. Na nočni omarici je bil šopek rumenih hortenzij. Okno je bilo prekrito s centimeter debelimi rešetkami. Zdi se mi, da sem v drugi sobi kot zadnjič. Čez nekaj trenutkov je prišla debela stara Mary z novo dozo pomirjeval.

"Ne skrbi, David. Kmalu boš nazaj v lepšem svetu," je rekla.

"Kaj pa če nočem biti tam," sem zasikal.

"No, no. Pomiri se. S takim odnosom ne boš prišel daleč."

Odgrnila je odejo, me obrnila z eno potezo in mi zabila injekcijo v rit. Bolelo je kot prasica. Deset sekund kasneje se je soba vrtela, skupaj s sestrama, labodom in metuljem in oknom z rešetkami. Pogrezal sem se v temo. Nisem več čutil telesa.

Zbudil sem se na svoji postelji. Hlače sem imel mokre in sprva sem pomislil, da sem se uscal v spanju. Panika je bila odveč, saj se je izkazalo, da sem se polil s pirom. Slekem si hlače in se odvlekel proti kopalnici. Prehiter skok s postelje je imel svoje posledice. Opotekel sem se in se komaj ujel za nočno omarico, da nisem zgrmel po tleh. V kopalnici sem se nekako spravil pod tuš in se oprhal. Kakih 20 minut sem stal pod curkom vroče vode in razmišljal o jebelih potovanjih v vzporedne svetove. Ugasnil sem tuš in se kar moker odpravil v sobo. Moker in nag. Prižgal sem radio in ga navil naglas. Vrtela se je pesem Eltona Johna Rocketman. Pesem je napisal Bernie Taupin, Elton pa je iz nje

naredil uspešnico. Govori o astronautu, ki se odpravlja na Mars, v prenesenem pomenu pa naj bi govorila o tem, kako rock zvezdniki živijo izolirani od ostalega sveta, družine in prijateljev. Popolnoma sem razumel Eltona. Komad je uporabljen tudi v pilotu serije Californication, ko na koncu glavni junak Hank Moody sam sedi v sobi in razmišlja o preteklosti. Ni hujše stvari od tega, da ostanemo sami. In ni je hujše stvari od tega, da ne znaš biti sam. Šele ko znaš biti sam, si res lahko z nekom.

Iz sanjarjenja me je predramilo zvonjenje telefona. Pobrskal sem po kupu cunj na tleh in ga izvlekel ven. Bila je Sarah.

“Zdravo, ljubica. Si prišla k sebi?”

“Sem ja. Veliko bolje se počutim. Hvala za razumevanje. Bi šel kaj pojest?”

“Lahko. Kam?”

“Kaj praviš na Sushi on Sunset? Dobili so nekaj dobrih kritik.”

“Odlično. Se dobiva tam ob osmih?”

“Prav, ljubi. Komaj čakam.”

Odložil sem. Navil sem si joint in ga skadil ob zvokih Puff the Magic Dragon, pesmi Petra, Paula & Mary. Ura je bila šest in deset minut. Razmišljal sem, koliko ljudi na svetu v tem trenutku počne točno to kot jaz. Sedijo na postelji, gledajo skozi okno in kadijo joint. Je možno, da dve osebi v istem trenutku počneta popolnoma isto stvar. Spomnil sem se na teorijo, da je število obrazov omejeno in da se začnejo ponavljati, ko je dosežen limit. Po drugi teoriji ima vsak človek nekje na svetu svojega dvojnika. Velikokrat so mi ljudje rekli, da sem nekomu podoben. Morda pa le je kaj na tem. Razmišljal sem o Sarah. Zanima me, če je moja sorodna duša, komplementarni partner. Po teoriji komplementarnih partnerjev je vsaka duša razdeljena na dva dela. Vsaka polovica se inkarnira v svojem telesu. Kabala pravi, da je Bog

najprej ustvaril ideje, ki so bile izraz njega oz. ljubezni, ki je Bog. Da bi se te ideje lahko manifestirale tudi v fizični obliki, so morale imeti nižjo vibracijo, zato so se razdelile na dva dela - dve komplementarni energiji - ali kot to imenujemo pri ljudeh - komplementarna partnerja. To pomeni, da sta komplementarna partnerja dva dela iste ideje, ki živita skozi mnoga življenja vsak v svojem telesu in zbirata vsak svoje izkušnje in spoznanja, ki se združujejo v skupne izkušnje. Zaradi tega sta si precej podobna in se soočata z podobnimi izzivi. Redki ljudje imajo toliko moči, da živijo s komplementarnim partnerjem, ne da bi ga obsojali ali celo sovražili. Na energijski ravni je veliko ljudi povezanih s svojim komplementarnim partnerjem, zelo redki pa so tega zmožni tudi na fizični ravni. Ko sem bil s Sarah, sem čutil izjemno privlačnost med nama in velik naval energije, a nisem bil povsem prepričan, da sva komplementarna partnerja. Morda je tako bolje.

Hotel sem zaspati vsaj za pol ure, a se nisem hotel ponovno zbuditi v tisti grozni sobi, s kurcem med joški pohotne sestre. Skuhal sem si dvojno kavo, da bi se zbudil, vmes pa zvrnil dvojni viski z ledom. Ob tem sem se spomnil na besede igralca W. C. Fieldsa: "Vedno imej s seboj steklenico viskija za primer kačjega ugriza in nadalje vedno imej s seboj majhno kačo." Na radiu so vrteli pesem Franz Ferdinanda Walking Away. "I love the sound of you walking away ... you walking away." Vzel sem list papirja in začel kracati po njem. Že dolgo nisem napisal pesmi. Kaki dve minuti je trajalo. Odložil sem kemični svinčnik in pogledal list.

Zdajle potrebujem objem

Niti ni treba da je dolg

Samo da je iskren

In topel

Zdajle potrebujem objem

Nekoga, ki me ima rad

Takšnega kot sem

Z vsemi napakami

Zdajle potrebujem objem

Lahko samo za sekundo

Za drobec sekunde

Mini objemček

Res potrebujem objem ...

16 – Dve srci bijeta kot eno

Pet do osmih sem stal pred lokalom Sushi on Sunset na Sunset Bullevardu. Prižgal sem cigareto, Lucky Strike Silver, in se razgledoval okoli. Na sebi sem imel sprane kavbojke, bele adidaske, temnozeleno majico in črn žametni suknjič. Čez cesto se je nekaj dogajala, saj sta se dva policista pogovarjala s starejšo gospo, ki je histerično kričala in mahala z

rokami po zraku. Klasičen rop. V LA-ju se jih zgodi vsaj 20 na dan. Starke ne pazijo na svoje torbice, poleg tega prenašajo s seboj cele pokojnine. Nič jih ne izuči. Spomin imajo kot zlate ribice.

Sarah je bila točna kot ura. Niti cigarete nisem pokadil do konca, že se je prismejala iz podzemne.

“Hej, srček. Me že dolgo čakaš.”

“Tako kot ponavadi,” sem rekel, odvrigel cigareto in jo objel. “Pogrešal sem te.”

“Tudi jaz tebe, ljubezen moja. Kaj si počel, ko me ni bilo?”

“Eh, nič posebnega. Spal, jedel, potoval po vzporednih vesoljih.”

Nasmehnila me je in me poljubila. “Pojdiva noter. Miza naju čaka.”

Usedla sva se za mizo poleg ogromnega akvarija. Zanimalo me je, če ribe za suši dobijo iz akvarija. Slišal sem že, da v nekaterih restavracijah lahko sam izbereš ribo, ki ti jo pred tvojimi očmi potegnejo iz akvarija in vržejo na žar.

“Konichiwa. S čim vam lahko postrežem,” je rekla majhna, nič več kot 5 čevljev visoka, kratkolasa natarica.

“Si lahko sama izbereva ribe?”

“A?”

“Lahko sama izbereva ribe, iz katerih boste naredili suši?”

“Žal ne, gospod. Suši je že pripravljen.”

“Škoda. Malo bova še pogledala menu.”

“Prav, gospod. Bi kaj spili, medtem ko se odločate?”

“Kozarec burgundca,” sem rekel.

“Jaz pa bi kozarček sakeja.”

Pokimala je in se molče obrnila. Odprl sem jedilni list in ga preletel. Nisem se mogel odločiti med tremi jedmi – Rainbow Roll, The S.O.S. in Spicy Tuna.

“Reci številko med 1 in 3 sem rekel Sarah.

“Tri,” je rekla.

“Spicy Tuna torej. Dobro. Ti že veš kaj boš?”

Zasmejala se je. “Trapast si. Karakara Buri za predjed in Rainbow Roll za glavno.”

“Dober izbor. Sam bom vzela še Oyster Shooter za predjed.”

Pomahal sem natakarici in odložil meni na rob mize. Natakarica je prinesla pijačo in pobrala najino naročilo.

“Danes sem po dolgem času napisal pesem,” sem rekel in ji pomolil pod nos zmečkan kos papirja.

Prebrala ga je in me pogledala z grimaso na obrazu. “Ubožček moj. Pridi sem. Jaz te bom objela.”

Vstal sem in skočila mi je v objem.

“Tako zelo te imam rada,” mi je zašepetala v uho. Ne vem, kako naj živim brez tebe.”

Nasmehnil sem se in jo poljubil. “Bi šla po večerji nekam plesat? Poznam odličen salsa klub.”

“Z veseljem,” je rekla. “A še raje bi te odpeljala domov in počela s tabo kaj drugega.”

Skoraj sem se onesvestil. Tako zelo sem čakal na te besede. Trenutek je pokvarila natakarica, ki je prinesla hrano.

Skoraj bi ji zabrisal kurčeve ostrige v glavo. A jih nisem. Toliko se še lahko kontroliram brez pomoči pomirjeval.

Spicy Tuna je bila fantastična, še celo bolj kot Oyster Shooter. Sushi on Sunset ne dobiva zastonj dobrih ocen v vseh priznanih revijah. Po večerji sem se počutil fantastično. Plačal sem račun. 45 dolarjev, a vredno vsakega centa. S Sarah sva zapustila lokal in poklicala taksi.

„Ljubi, nocoj te hočem zase.“

Prebledel sem. Končno se bo zgodilo. Ok, res se poznava šele nekaj dni, a od prvega trenutka, ko sem jo videl v tisti knjigarni, sem jo želele videti golo. Fantastično telo ima in že sama misel na to mi je pognala kri po žilah. Smer – južno. Usedla sva se v prvi taksi in se odpeljala proti njenemu domu. Peljal bi jo k sebi, a že nekaj tednov ni nihče pospravljaj in nisem ji želel privoščiti pogleda na smrdljive nogavice, zmečkane pločevinke in vonj po plesnivem. Aleksander Flemming bi bil ponosen name. Prepričan sem, da se je v moji sobi zaredil do zdaj še neodkrit organizem. Vraga, morda dobim še Nobelovo nagrado. Bacillus Lockeus.

Po slabih 15 minutah vožnje sva se pripeljala pred Sarahino hišo. Njena starša sta se odselila v San Francisco in ji pustila celo hišo. Nekaj časa je živela s prijateljico, a je ta kasneje spoznala fanta in se preselila k njemu. Sarah je tako ostala sama v tej veliki hiši, a to ji je bilo čisto všeč.

„Lahko počnem kar želim. Lahko hodim naga naokoli, lahko se derem na ves glas in nihče mi ne reče nič,“ mi je nekoč dejala.

Popolnoma se strinjam z njo. Živeti z nekom je sranje. Kompromisi so le slaba krinka za odrekanje in pretvarjanje.

„Pridi noter, srček moj. Razkazala ti bom svoj skromni domek.“

Domek je bil vse prej kot skromen. Tri spalnice, dve kopalnici, ogromna dnevna soba in salon s starinskim pohištvom in ogromno knjižnico.

„Impresioniran sem,“ sem rekel med ogledovanjem.

„Tule je moja spalnica. Počakaj me tam, samo uredit se grem.“

Ni mi bilo treba reči dvakrat. V dveh potezah sem strgal slekel suknjič, skoraj strgal majico s sebe in potegnil hlače z riti. V gatah sem ležal na postelji in mislil, da mi bo razneslo jajca. Sarah je po dveh minutah suspenza prišla iz kopalnice, oblečena v prozorno tuniko, pod katero je imela oblečeno čipkasto svetlomodro perilo. Malo je manjkalo, da se nisem onesvestil, ko mi je naenkrat vso kri iz glave potegnili navzdol. Preden je prišla do postelje je odvrгла tuniko. V polsvetlobi, ki je svetila skozi okno spalnice je izgledala kot boginja.

“Si me želiš,“ je vprašala tiho, z zapeljivim glasom.

“Bolj kot življenje samo,“ sem zašepetal. Komaj sem se zadrževal, da nisem skočil s postelje in strgal perilo z nje.

Stopila je do radia in ga prižgala. Iz zvočnikov se je zaslišala pesem Genesis In Too Deep. Sarah se je začela zibati v ritmih glasbe. Mešalo se mi je. Počasi je segla proti nadržku in ga odpela. Poletel je čez sobo. Obrnila se je, čudovita grička pa je skrivala z roko. Še vedno je poplesavala. Spet se je obrnila in si počasi slekla hlačke. Vrgla jih je na posteljo. Pobral sem jih in jih stisnil k obrazu. Dišale so po njej. Moj bog, kakšno postavo ima. Začelo se mi je temniti pred očmi. Dvakrat sem globoko vdihnil in prišel k sebi. “You know I love you but I just can't take this ...” Počasi se je priplazila k postelji in zlezla name. Nisem več mogel zdržati. Zagrabil sem jo, jo obrnil in jo strastno poljubil. “... you know I want to but I'm in too deep.”

“Ljubim te,“ mi je zašepetala v uho in me nežno ugriznila. Pogledal sem jo in se nasmehnil. Bila je najlepše bitje, kar sem jih kadarkoli videl. Enostavno je bila popolna. Nebo in sobo je osvetljevala polna luna. Preden nama je prišlo, se mi je pred očmi odvrtelo celo življenje. Mar se ne zgodi to tik pred smrtjo? No ja. Nekateri pravijo, da je orgazem za moškega mala smrt. Torej sem malo umrl? Zasmejal sem se lastnemu razmišljanju.

Ležala sva v postelji. Objeta. Sarah se je tesno privijala k meni.

“Ljubček, fantastičen si bil. O bog, tako sem si želela moškega kot si ti. Ravno prava mešanica med nežnostjo in grobstvo. Poezija.”

Segel sem po cigareti in jo prižgal. Ni boljšega od cigarete po seksu. Ležala sva v tišini. Oboževal sem ženske, ob katerih ni bilo treba govoriti. Tudi tišina pove veliko. S Sarah sva se lahko samo spogledala in takoj sva vedela, kaj misli drug. Komplementarna partnerja. Pograbil sem beležnico na nočni omarici in začel kracati.

Včasih si v mojem objemu
Nežno me poljubljaš
Me božaš
In se izgubljaš v mojih očeh

Včasih leživa na travi
Gledava bele oblake
In se smejiva
Življenju
Ljubezni
Nama

Včasih sva samo midva

Noro zaljubljena

Zasanjana

Objeta

Zakaj ni vedno včasih?

Iztrgal sem list iz beležnice in ga pomolil Sarah. Vzela ga je v roko in prebrala. Nasmehnila se je in me objela.

“O, srček. Tako nadarjen si. Moral bi izdati pesniško zbirko.”

“Razmišljal sem že o tem,” sem rekel. “A s pesmimi je drugače kot s pisanjem knjig. Moraš biti prežet s čustvi. Pišeš lahko v kakršnemkoli stanju, pesem pa moraš čutiti in potem ta čustva prelitati na papir.”

Pogledala me je, prepognila list papirja in ga spravila v predal omarice.

“Res sem srečna,” je rekla. Prav nič mi ne manjka. Zakaj ni vedno včasih?”

Nasmehnil sem se. Ljubezen. Od kod pride? Kdo je prižgal plamen v nas? Nobena vojna ga ne more ugasniti, ga osvojiti. Bil sem ujetnik. Osvobodila si me.

17 – Pokaži mi prištevnega človeka in ozdravil ga bom zate

Navsezgodaj zjutraj me je klical Peter, moj agent.

“Si usekan. Ura je sedem zjutraj.”

“David, usedi se. Človek, če po tem ne boš dobil erekcije, potem nisi normalen. 20th Century Fox bi radi odkupili pravice Krvave difenbahije. Posneti želijo film. Ugani, koga želijo za glavno žensko vlogo. Pofukano Angelino Jolie. Kristus, David. Angelino Jolie.”

Nekaj trenutkov sem bil tiho. “Je to vse?”

“Prosim. Si zadet, pizda? Me nisi slišal? Odkupiti hočejo pravice za film in najeti Angelino Jolie. 5 milijonov ti ponujajo. 5 kurčevih milijonov!”

“Je to vse, Peter? Res sem zjeban. Malo bi še spal. Daj, se dobiva na kosilu okoli dveh. Sushi on sunset?”

“Prav. Jaz plačam. Angelina Jolie! Ha!”

Odložil sem in se odvlekel nazaj v posteljo. Usta so se mi razlegla v širok nasmešek, ko sem se vračal v deželo sanj. V vzporedno vesolje, pravzaprav.

Sedel sem na balkonu, oblečen v belo pižamo s temnomodrimi črtami. Na nogah sem imel modre kosmate natikače z zajčjimi glavami. Poleg mene sta sedela še dva pacienta, oblečena enako kot jaz. Eden je oponašal kokoš, drugi je nepremično zrl v nebo. Nežno sem ga butnil.

“Hej!” Pogledal me je.

“Ti ja. Kje smo? Kaj počnemo tukaj?”

Dve sekundi me je gledal, nato pa začel nevzdržno tuliti in se tolči po glavi.

“Ššš ... nehaj. Nič ti ne bom naredil.”

Nehal je tuliti, a še vedno se je tolkel po glavi in spuščal nenavadne zvoke. Začel se je sliniti in ustrašil sem se, da bo doživel napad.

“Umiri se. Samo zanimalo me je, kje sem. To je vse. Si v redu?”

Gledal me je, kot bi videl duha. Drugi moški je zdaj oponašal sovo. Naenkrat sta priletela dva asistenta v belih oblekah. Prvi je zagrabil sovo in jo odvedel z balkona, drugi je planil proti zdaj tresočemu se pacientu, ki je ležal na tleh in uprizarjal epileptični napad. Postavil ga je na noge, mu primazal dve klofuti in ga stresel. Moški je nenadoma utihnil, se nehal tresti, se usedel na stol in se spet zagledal v nebo. Asistenta sta odvedla sovo, ki se je zdaj pretvarjal, da je zlata ribica, iz sobe in zaprla vrata. Ostala sva sama na balkonu.

“Si se umiril,” sem ga vprašal. “Mi boš zdaj povedal, kje sem?”

Pogledal me je z izbuljenimi očmi. “V norišnici. V Baton Rougeu.” Zazrl se je nazaj v nebo.

Kako sem se znašel tukaj, sem pomislil. Mar sem v vzporednem življenju norec, zaprt v umobolnici? Spomnil sem se na stavek, ki ga je izrekel Carl Gustav Jung: “Pokaži mi prištevnega človeka in ozdravil ga bom zate”.

“Samo en nasvet imam zate,” je rekel norec. “Vzemi rdečo tableto. Nočeš videti resničnega sveta.”

Začudeno sem ga pogledal. Segel sem po škatli cigaret na mizi, vzem ven eno in jo prižgal. Rdeča tableta, sem rekel sam pri sebi. Bog ve, na čem je. Najbrž ima halucinacije. Misli, da je v matrici. Uboga para. Pokadil sem cigareto, jo vrgel čez balkon in se odpravil v stavbo.

Z balkona si prišel v sobo za počitek. V njej je bila televizija, radio, posoda s čajem, nekaj družabnih iger in nekaj stolov. Po stenah so visele risbe, načrčkane z voščenkami in vodenimi barvami. Na oknih so bili narisani sončki, oblaki in medvedki. Iz sobe si stopil na hodnik. Na tleh je bil moder linolej, stene so bile rožnate. Sprehodil sem se po hodniku in se razgledoval levo in desno. V sobah so bile štiri postelje, po dve na vsaki strani. Na oknih so bile rešetke.

Naenkrat se je za mano znašla sestra. "O ljubček. Kje si hodil tako dolgo. Pogrešala sem te."

Zagrabila mi je roko in si jo porinila med noge. "Čutiš to? Tako vroča in mokra je že. Kar ne more se načakati tvojega korenjaka." Hitro sem odmaknil roko in stekel v drugo smer.

"Lahko bežiš, a ne moreš se skriti," je kričala za mano.

Pritekel sem do jedilnice, se usedel na stol in si za trenutek oddahnil. Iz žepa sem potegnil cigareto in jo prižgal. Nisem bil prepričan, če je dovoljeno kaditi, a kaj lahko naredijo? Me bodo vrgli ven? Spraševal sem se, kako naj se rešim iz tega sranja. Mogoče se vrnem, če zaspim, sem pomislil. Pokukal sem iz jedilnice. Pohotne sestre ni bilo videti. Švignil sem ven proti sobam in smuknil v prvo. Nisem prepoznal stvari v njej, a za zdaj je bila prazna. Vse kar sem potreboval, je bila postelja. Ulegel sem se na prvo in zaprl oči. Nekaj časa sem se trudil zaspiti, nato pa me je zmanjkalo. Pogreznil sem se v temo in tišino.

Odprl sem oči. Končno, čas je že bil. Skočil sem na noge in zagledal modre zajčke. Neeee. Kako je to možno? Zakaj sem še vedno tukaj? Usedel sem se na posteljo. Nisem mogel dojeti, kaj se dogaja. Mar sem ostal ujet tukaj? Se bom sploh lahko vrnil? Morda pa moj alter ego v drugem življenju živi povsem normalno in se sploh ne zaveda, da sem jaz tukaj. Ta misel me je nekoliko pomirila. Vsaj nekdo od naju je pri Sarah. V sobo je vstopila sestra. Tista druga, ki mi polepša dan s konjsko injekcijo. Prinesla je dve tableti.

"Zdravo David. Si razmislil? Kaj bo torej, rdeča ali modra?"

Pod nos mi je pomolila dlan in v njej modro in rdečo kapsulo. Spomnil sem se besed norca na balkonu. Vzemi rdečo! Ne želi si v resnični svet. Bolje kruta in nepredvidljiva resničnost, sem pomislil in pograbil modro tabletko. Pogoltnil sem jo in poplaknil s pločevinko spritea.

“Čestitam David. Modra izbira. Dobrodošel med nami.”

Debelo sem jo pogledal. Nog nisem več čutil. Le mravljinice po celem telesu. Ulegel sem se. Čez 30 sekund sem spal kot top. Sanjal sem mamó. Bila sva na predstavi Labodjega jezera. Tako srečna je bila. Kar žarela je.

“To nas loči od živali,” je rekla in potočila solzo.

Prijel sem jo za roko. Oboževala je balet. Naenkrat je dvorana izginila in stal sem v živalskem vrtu. Opazoval sem zebre. Vedno sem se spraševal, ali so črne z belimi progami ali bele s črnimi progami.

Oče me je držal za roko in mi razlagal: “Zebre živijo v Afriki, skupaj z levi, tigri in kamelami.”

Poslušal sem ga z odprtimi usti. Moj oče je bil enciklopedija na dveh nogah. Rad sem ga imel in rad sem ga poslušal. Tudi živalski vrt je izginil v vrtincu in znašel sem se v zraku. Lebdel sem nad parkom. Nekdo je sedel na klopci in bral knjigo. Spustil sem se nižje in zagledal Sarah. V rokah je držala Sedem dni v Bangkoku, mojo prvo knjigo. Smejala se je. Tako smešna je bila, ko je med branjem premikala ustnice. Nisem je želel motiti in verjetno me niti ne bi slišala, če bi jo skušal priklicati. Usedel sem se poleg nje in jo gledal. Bog, kako jo pogrešam.

18 – Nesmrtnost. Vzemi jo. Tvoja je.

Rdeče sonce, zlati meč je bila moja prva knjiga. Ko je izšla, sem bil star 14 let. Prodala se je v 250.000 izvodih. Mama je bila tako prekleto ponosna. Hodil sem še v srednjo šolo in naredil nekaj, o čemer so drugi otroci lahko le sanjali. Ko

so moji sošolci še gledali risanke, sem sam že napisal prvi roman. Ljudje, ki so bili trikrat starejši od mene so me prosili za avtogram. To je bil pravi balzam za moj ego.

Knjiga govori o prepovedani ljubezni med samurajem in cesarjevo hčerko. Samuraj Nagurami se je pripravljn odpovedati vsemu, tudi lastnemu življenju, samo da bi lahko preživel eno samcato noč z lepo cesarično Yamamoto. Načrte mu prekriža cesarjev pribočnik Sasamoto, ki je bil tudi sam zaljubljen v lepo Yamamoto. V medsebojnem spopadu je Nagurami težko ranjen, a se mu uspe zavleči v gore, kjer odloži meč in postane menih. Cesarična Yamamoto naredi samomor. Očividci pravijo, da se je tisto noč sonce obarvalo rdeče.

Čez dve leti so odkupili pravice za film, a filma nikoli niso posneli. Začeli so snemati, a je šlo vse narobe. Po treh mesecih so odnehali. Režiserja je zadela kap, glavnega igralca je zapustila žena, dva kaskaderja sta končala v bolnišnici, trije statisti naj bi ponoči videli Naguramijevega duha. Tri milijone dolarjev je šlo v nič. Prekletstvo zlatega meča je vzelo svoj davek. Kasneje so del scenarija uporabili v filmu Crouching Tiger Hidden Dragon. Z denarjem, ki sem ga dobil za scenarij, sem si kupil rdečega forda mustanga in ga tri mesece kasneje razbil, ko sem se pijan in zadet kot raketa raztreščil v drevo. Zdaj se raje vozim s taksijem. Nekaterih ljudi ne bi smeli nikoli spustiti za volan.

Marca 2001 sem se udeležil okrogle mize na Univerzi v San Franciscu, ki se je udeležil tudi Richard Bach.

Po koncu je stopil do mene in mi dejal: "David, ne gre za denar, slavo, hitre avtomobile in lepe ženske. To pride in gre. Priložnost imaš, da postaneš nesmrten. To je največ, kar lahko dosežeš. Postaneš del zgodovine."

Spomnil sem se na besede Ahila med bitko za Trojo: "Veste, kaj vas čaka za tisto plažo? Nesmrtnost. Vzemite jo. Vaša je!"

Laskalo mi je, da sem to slišal od tako velikega pisatelja. On je bil razlog, da sem sploh začel pisati. Ko sem prebral Jonathana Livingstona Galeba, sem se odločil, da hočem biti pisatelj. Star sem bil deset let.

Jules je prišla v mesto in čakal sem, da me pokliče. Nisem bil prepričan, da ima mojo številko, a Jules se je prelevila v pravo detektivko, če je morala priti do kakšne informacije. Zato se nisem obremenjeval s tem. Vedel sem, da bo poklicala. Zanima me, kako izgleda. Se je kaj spremenila v teh letih? Zdaj je bilo vse drugače. Jaz sem s Sarah, pa tudi ona ima verjetno kakšnega frajerja. A vseeno sem komaj čakal, da jo spet vidim.

Umrli je Marcel Marceau, veliki francoski pantomimik. Ko sem bil v Parizu sem si ogledal njegovo predstavo. Navdušen sem bil. Kakšna koordinacija telesa. Iz njegovih gibov je naredil pravo poezijo. Njegovi nastopi so bili praviloma razprodani, ne glede na to, na katerem koncu sveta se je pojavil. Dočakal je 84 let. Pokopali so ga na pokopališču Pere Lachaise. Na pogrebu so igrali Mozartov klavirski koncert št. 21 in sarabando Bachovega koncerta za čelo št. 5. V njegovo čast sem si natočil kozarec burgundca. Marcel je oboževal to vino. Spil sem vino in si prižgal joint. Zmanjkovalo mi je trave, zato sem poslal sms Daveu. "Zrihtaj 20 gramov. ASAP. David."

Sestradan sem bil, zato sem naročil pico. Tunino s čebulo in kislo smetano. Moral bi se učiti za izpit iz aritmetike, a se mi tudi približno ni ljubilo. Faksa pravzaprav nisem potreboval, a oboževal sem študentsko življenje. Praktično si lahko počel karkoli si si zaželel, fukal si lahko kadarkoli si hotel, večino dneva si bil lahko pijan ali zadet. Nihče se ni ubadal s

tabo. Nihče te ni silil ali prosil, da diplomiraj. Plačal si in za ta denar si lahko počel kar ti je srce poželelo. Dobri časi. Lepi časi.

Nekaj dni nazaj sem si kupil dva DVD-ja. Čeprav bi si jih lahko sposodil v videoteki ali knjižnici, sem si vedno kupoval knjige in filme, ki so mi bili všeč. Ne vem zakaj, a nekaj je na tem, da lahko primeš v roke lastno kopijo svojega najljubšega filma. Prav tako nisem nikoli razumel smisla elektronskih knjig. Mar ni največji užitek na svetu prijete v roko dobro knjigo in obračati njene liste? Svet res drvi v zafukano smer. In mi z njim. Prvi film je bil Amelie. Fantastična francoska ljubezenska zgodba. Obožujem Audrey Tatou. Drugi je bil American History X, film o rasistični Ameriki, z nabildanim Edvardom Nortonom v glavni vlogi. Derek je ravno začel boj za košarkarsko igrišče na Venice Beachu, ko je zazvonil telefon.

“Jebemti, pa ravno zdaj,” sem zaklel, a se kmalu ugriznil v jezik.

“Hej, tujec.” Bila je Jules. O bog, kako sem pogrešal njen glas.

“Hej, Jules. Kako si? Kje si?”

“V centru mesta. Preostanek dneva sem prosta. Če imaš čas, te vabim na kosilo.”

“No prav. Ampak jaz plačam. Electric Karma ob sedmih?”

“Velja. Komaj čakam.”

“Tudi jaz.” Odložila je.

Usedel sem se na kavč in odprl pivo. Naenkrat mi je bilo povsem vseeno, kaj se zgodi na Venice Beachu. Ura je bila pol petih. Povsem dovolj časa, da pojem pico, skadim joint in skočim pod tuš. Dobro planiranje je ključ do uspeha. Čez 20

minut je dostavljaavec pripeljal pico. Skoraj je bila že mrzla, a ni se mi dalo kregati. Vrgel sem jo v mikrovalovko in si navil joint. Pojedel sem pol pice, saj sem želel pustiti nekaj prostora za odlično indijsko hrano. Kadil sem joint in v glavi izbiral teme pogovora z Jules. Ni me skrbelo, da bi jih zmanjkalo, a vseeno sem želel priti pripravljen. Prižgal sem radio. Stairway to Heaven. "If theres a bustle in your hedgerow don't be alarmed now, Its just a spring clean for the May queen. Yes, there are two paths you can go by but in the long run ... there's still time to change the road you're on."

Pokadil sem joint do konca, se slekel in počasi odcapljal do kopalnice. Imel sem še uro in pol časa, zato sem si natočil vodo v banjo. Zakaj pa ne, sem rekel sam pri sebi. Malo razvajanja nikomur ne škodi. V vodo sem natresel dišečo sol in penečo kopel. Počakal sem, da se je banja napolnila do polovice, nato pa sem vanjo stresel liste vrtnic, ki sem jih imel pripravljene za take primere. Ulegel sem se v vročo vodo in skoraj umrl od ugodja. To je življenje, sem pomislil. Peneča kopel, mrzlo pivo in joint. Ponosen sem bil, da sem se nekega dne spomnil, da bi imel hladilnik poleg banje v kopalnici. Tako sem se lahko namakal v peneči kopeli in segel vanj po mrzlo pivo. Razmišljal sem o seksu s Sarah. Nikoli nisem čutil česa podobnega. Ko mi je prišlo, sem mislil, da me bo razneslo. Uf, kakšna energija. Imela je neverjetno telo in fantastičen občutek za estetiko. Ni se moglo zgoditi, da je bila neurejena. Bila je naravno lepa in to lepoto je še dodatno poudarila z izbranimi oblačili, ličili in potezami obraza. Če bi jo izbiral v katalogu, je ne bi mogel sestaviti bolje. Bila je angel na Zemlji. Med kajenjem jointa sem dobil idejo za novo knjigo. Zadnje čase se mi je toliko zgodilo, da bi lahko napisal knjigo o samemu sebi. Chrisu, Jules in Sarah. Povedal bi naše zgodbe in jih vtisnil v zgodovino. Postali bi nesmrtni. Moral sem se nasmejati tej ideji. Zgodba o Davidu Locku. Definitivni bestseller.

Dvajset minut pred sedmo sem stal na West 3rd Street, nekaj deset metrov od vhoda v Electric Karma. Prižgal sem cigareto in se razgledal okoli. Ulica je bila skoraj prazna. Dva potepuška psa sta brskala po kantah čez cesto, brezdomec je ležal na tleh zraven njih, z raztrgano odejo pokrit čez glavo in se ni pustil motiti. Na drugem koncu ulice je stal mlad par in se prepiral. Dolgonoga črnolaska v kratki črni oblekici se je drla na kratkolasega visokega moškega, verjetno kapetana univerzitetnega nogometnega moštva. Kazalo je, da se ga njeno vreščanje ne dotakne, bolj ga je skrbelo, kaj si mislijo mimoidoči. Na njegovo srečo jih ni bilo veliko. Čez nekaj minut je bilo drame konec. Vstopila sta vsak v tvoj taksi in se odpeljala. Črnolaska je svojemu frajerju za slovo namenila visoko dvignjen sredinec on pa ji je v pozdrav namenil sočno kletvico. Vse skupaj sem spremljal s širokim nasmeškom. Spraševal sem se, če bova s Sarah kdaj prišla v tak položaj. Težko sem si to predstavljal. Nihče od naju ni maral preprirov. Vse sva uredila s konstruktivnim pogovorom. Koliko problemom in sporom bi se lahko izognili, če bi le znali poslušati. William Arthur Ward je nekoč dejal: "Preden spregovoriš, poslušaj. Preden pišeš, pomisli. Preden zapraviš, zasluži. Preden investiraš, razišči. Preden kritiziraš, počakaj. Preden moliš, odpusti. Preden odnehaš, poskusi. Preden se upokojiš, varčuj. Preden umreš, daruj."

Pet minut pred sedmo sem zagledal privlačno postavo, ki teče proti meni. Jules? Skočila mi je v objem in me strastno poljubila.

"O, David. Končno te spet vidim. Kako si?"

"Dobro, Jules. Bog, prav dobro izgledaš."

"Tudi ti, David. Lase imaš nekoliko daljše in shujšal si." Pokimal sem.

"Greva noter? Miza naju čaka."

Prijela me je pod roko in vstopila sva v restavracijo. Natakara naju je peljal do najine mize, ob desni steni restavracije, skoraj na sredini. Sedela sva ob velikem kipu Šive in na trenutke se mi je zazdelo, da me gleda. Raje sem se osredotočil na menu. Vse mi je izgledalo fantastično, a potrebno se je bilo odločiti. Izbral sem juho Sambar, solato Karma in kosilo Tandoori, koščki piščanca, postreženi z aloo matarjem, basmati rižem, solato in naanom, indijskim kruhom.

“Si izbrala,” sem vprašal Jules.

“Ja. Palak paneer, masala dosa, dva sirova naana, kumarično solato in lassi. Mimo se je prizibal majhen črn natakara.

“Lahko naročiva?”

“Seveda, gospod. Povejte.”

“Jaz bom juho Sambar, solato Karma, kosilo Tandoori in mangov lassi. Gospodična pa palak paneer, masala doso, dva sirova naana, kumarično solato in sladki lassi. Prinesite nama še steklenico penine. Dom Perignon.”

“Bo to vse gospod?” Pokimal sem. “Najlepša hvala.”

“No, povej. Kako si? Kaj počneš. Še vedno živiš v Topeci?”

“Ne. Lani sem se preselila v Chicago. Skupaj z Mikeom, zelo nadarjenim slikarjem. A ni se izšlo. Maja sva se razšla in poiskala sem si svojo stanovanje. Ni veliko, je pa prijetno in urejeno prav po mojem okusu. Oglasi se kaj, če boš hodil na sever. Drugače sem se vrnila k oblikovanju. Notranji design. Opremljam vile bogatašev in prav uživam v tem. Ni lepšega od tega, če počneš nekaj, v čemer neizmerno uživaš.”

Pokimal sem. Ne bi se mogel bolj strinjati.

“Pa ti? Še vedno pišeš? Zadnjič sem videla v knjigarni plakat tvoje nove knjige. Prava zvezda postajaš. Mama bi bila ponosna.”

“Ja, bila bi. Pišem. Ravno danes sem dobil idejo za novo knjigo.”

“Fantastično. Res si nadarjen. Škoda bi bilo ne izkoristiti tak talent. In drugače? Še kar samski?”

“Hmm ... ne ravno. Pred nekaj dnevi sem spoznal dekle. Sarah. Lepo nama je skupaj.”

“Lepo. Res sem vesela zate. Zaslužiš si najboljše dekle na svetu.”

Nasmehnil sem se. Ogledoval sem si njen obraz. Še vedno je bila ista stara Jules, a nekaj se je spremenilo. Sijaj je izginil z njenega obraza. Postarala se je. Propadle zveze so pustile svoj pečat. Življenje človeka se zlahka prebere z njegovega obraza, le pozorno je treba pogledati.

“Dobro izgledaš”, sem rekel.

“O, hvala. Trudim se. Čeprav imam vsako leto več gub. Hvala bogu za kozmetično industrijo.” Zasmejala se je. Njeni bleščeči beli zobje so me rahlo zaslepili.

Pogovarjala sva se o tem in onem. O vojni v Iraku, vzporednih vesoljih, komplementarnih partnerjih, ujemanju zelenjave in sadja, taljenju polarnega ledu, nanotehnologiji in večnemu vprašanju smisla človekovega obstoja. Čas je kar letel in kar naenkrat je bila ura deset.

“Ne morem verjeti, da se lahko s teboj pogovarjam o čemerkoli,” sem rekel.

Zažarela je. “David, saj me poznaš. Večina moških se me ustraši, ko vidijo, da znam naštetih veliko več igralcev baseballa kot oni.”

Zasmegal sem se. “Greva naprej? Dve ulici naprej je fantastičen klub. Lahko greva plesat.”

“Seveda, ljubček. Zdivjajva se.”

Odlično. Nazdravila sva z odličnim šampanjcem. Ne vem, ali so mi mehurčki stopili v glavo ali sem se spet zaljubil v Jules. Toda kako, zaljubljen sem v Sarah. Si lahko zaljubljen v dve osebi hkrati? Ljubezen. Od kod pride? Kdo je prižgal plamen v nas?

V usta sem nesel še zadnji grižljaj pečenih banan s sladoledom in medom, a niso imele pravega okusa. Pravzaprav so imele okus po fižolu. Odprl sem oči in zagledal debeluha, vsega osvinjanega okoli ust. Moj bog! Kje sem? O ne, modri zajčki. Zdaj se ne dogaja več le kadar spim. Zdaj preskakujem med resničnostmi tudi v budnem stanju. In to brez nadzora.

Zabrisal sem krožnik s pasuljem po tleh in začel tuliti: “Dovolj je! Ne grem se več! Spravite me ven!”

Dve gorili sta me zagrabili okoli pasu in me odnesli v sobo. Brcanje ni obrodilo sadov, sem pa dobil dva udarca direktno v ledvice. V sobi sta me vrgla na posteljo. Upiranje je bilo zaman. Privezala sta me z usnjenimi trakovi, da sem komaj dihal.

“Ne upiraj se. Manj bo bolelo,” je rekel eden od njiju. Nato sta odšla. Ostal sem sam. Sam s svojimi mislimi. In te so bile vedno bolj mračne. Tema me je vabila. Nobenega strahu več. Bil sem popolnoma apatičen. Vseeno mi je bilo, kaj se zgodi z mano.

“Hej. Kam si odšel?”

Joulesin glas me je predramil. Spet sem bil v restavraciji, s polovico banane nabodeno na vilico. Hvala bogu, sem pomislil in pojedel banano do konca.

“Grozne sanje imam. Zdaj se mi pojavljajo že, ko sem buden,” sem rekel.

“Poznam to. Včasih se mi je redno dogajala. Zbudila sem se sredi riževih polj ali kaj takega.”

“Ko bi se vsaj zbudil sredi riževih polj ali na kakšni peščeni plaži v Braziliji. Jaz se zbudim v norišnici. Pripet z usnjenimi pasovi na posteljo. Grozno je.”

“Ubožec. Poznam nekoga, ki ti lahko pomaga. Ime mu je John. Zdravi s pomočjo hipnoze. Mislim, da imam nekje njegovo vizitko. A, tukaj je.”

Porinila mi je vizitko. Pobral sem jo in jo spravil v žep suknjiča. John Bourne. Terapevt. Nič me ne stane, če poskusim. Morda mi bo lahko ponudil kakšen odgovor. Morda bom izvedel, zakaj se mi vse to dogaja.

“Bova šla? Pleše se mi.”

“Seveda, srček.”

Poklical sem pritlikavca in mu naročil, naj prinese račun. 192 dolarjev in 25 centov. Plačal sem 200 in mu pustil napitnino. Vedno sem puščal dobro napitnino in natakarji so to vedeli. Zato sem prvi dobil pijačo, vedno sem bil hitro postrežen in hrana je bila vedno boljšega okusa kot za druge.

Zapustila sva lokal in se usedla v prvi taksi.

„Rainbow na Sunset Boulevardu,” sem rekel taksistu.

„Ja, man,” je odgovoril in se široko nasmejal. „Pelješ damo plesat, a? Dober si. Dober okus imaš za ženske. Hej! Nisi ti tisti pisatelj? Locke. Seveda si. O, man, to mora biti moj srečni dan. Moj brat je tvoj velik oboževalec. Rad bi postal pisatelj. Pravi vzornik si mu. Čakaj malo. Nekje imam tvojo knjigo. Bi jo podpisal zanj?”

Pobrskal je po predalu pri sovoznikovem sedežu in izvlekel ven izvod knjige. Nekaj platnice je manjkalo, verjetno je bila uporabljena za filtre, listi so bili mastni in na enem se je držal velik kos stopljenega sira.

„Mali jo vleče s seboj povsod.“

„No, vesel sem, da je uporabna tudi za druge zadeve.“ Zasmel se je.

„Kako je ime tvojemu bratu?“

„Jamie. Jamie Brown. Mama je bila velik oboževalec Jamesa Browna, naj počiva v miru.“

„Jamieju Brownu. Naj ti bo ta knjiga svetilnik na poti lastnega ustvarjanja. Komaj čakam, da preberem tvoje prvo delo. Objem, David.“

„Tukaj imaš.“

„Super. Hvala, stari. Res bo vesel.“

„Malenkost. Samo ne pozabi mi sporočiti, ko bo mali izdal prvo knjigo. Tule je moja številka.“

Pomolil sem mu vizitko.

„Hvala, man. Res si prijazen. Zagotovo te bom poklical. Joj, mali bo skočil do stropa, ko mu povem tole.“

Jules je le nemo opazovala dogajanje in se nasmihala.

„Joj, David, res si krasen človek.“

Objela me je in mi pritisnila slasten poljub na lice. Njene ustnice so dišale po jagodah in čokoladi. Dvanajst minut kasneje smo prispeli pred Rainbow. Ura je bila pet minut do enajstih. Taksist ni žele vzeti denarja, a sem mu vseeno porinil v roke desetaka.

„Začetni kapital za Jamiejevo knjigo,“ sem rekel.

„No, v tem primeru pa z veseljem vzamem. Bog s teboj, David. Pazi nase.“

Pred klubom se je nabrala precejšnja vrsta, a Jules je poznala enega od redarjev na vhodu, zato sva brez problema prišla noter. Klub je bil na pol prazen, a sva vsaj brez težav dobila prosto mizo. Plašče sva odložila v garderobo in poiskala mizo. Rainbow je majhen lokal, v katerem imaš veliko možnosti, da srečaš filmske zvezdnike. Včasih se je imenoval The Villa, med drugim pa je znan po tem, da je v njem Vincente Minelli, oče Lize Minelli, zaprosil Judy Garland, Marilyn Monroe pa je imela tu prvi zmenek z baseballskim zvezdikom in kasnejšim možem Joeom DiMaggiom. Legenda pravi, da je imel tu zadnji obrok pokojni John Belushi. Jedel naj bi juho iz leče, ki jo kasneje niso nikoli več stregli. Nekateri trdijo, da je na dan svoje smrti jedel v sosednjem lokal, The Roxy. A tako je z urbanimi legendami. Vedno obstaja več različic. Kakorkoli. John je umrl 5. marca 1982. Njegovo truplo so našli v njegovi sobi št. 3 v Chateau Marmont na Sunset Boulevardu. Zanje je bila usodna mešanica kokaina in heroina, znana tudi pod imenom speedball. Star je bil 33 let. Nedaleč stran od Rainbowa je znameniti Viper Room, lokal, ki je bil do leta 2004 v lasti igralca Johnnyja Deppa. Na noč čarovnic leta 1993 se je pred lokalom zgrudil River Phoenix in umrl. Vzrok? Speedball. Govorilnica zraven vhoda je postala pravo svetišče, saj je Riverjev mlajši brat Joaquin z nje poklical 911. Od leta 1994 do 2004 so vsak 31 oktober zaprli lokal v spomin na Riverja. River je bil star 23 let. Nekaj dni pred smrtjo je v enem od intervjujev dejal: „Drog ne jemljejo le slabi fantje in izmečki. To je univerzalna bolezen“.

“Si videl? Mislim, da se je mimo naju ravnokar sprehodil Edward Norton. Si ga videl? Nisem povsem prepričana, a mu je bil res podoben. Uau!”

Pojasnil sem ji, da na Sunset Boulevardu srečaš vse mogoče zvezdnike in naj se ne vznemirja.

“Preden se odpraviva domov, boš zagotovo videla vsaj deset ljudi, ki jih poznaš.”

Videti je bila vznemirjena. Kot otrok v trgovini z igračami. Spomnil sem se sebe, ko sem imel pet let. Nor sem bil na lego kocke, a nismo imeli veliko denarja, zato nikoli nisem dobil velikih kompletov. A sčasoma sem zbral dovolj malih, da sem lahko iz njih sestavil grad ali policijsko postajo ali pa plovilo, ki je astronavte popeljalo z Zemlje na vesoljsko postajo. Ko sem bil med lego kockami je resnični svet izginil. Zdaj sem bil srednjeveški vitez, zdaj dirkač formule 1. Možnosti so bile neskončne. V ponedeljek sem osvobodil princeso iz rok hudobnega črnega viteza, v torek sem potopil ladjo hudobnega gusarja Rdečebradca.

“Hej. Kam si spet odšel?”

Joulesin glas me je predramil iz sanj.

“Oprosti. Spomnil sem se otroštva. Dobrih časov. Srečnih časov.”

“Oh, prosim te. Kot da zdaj nisi srečen. Kaj ti manjka, David? Prodal si več milijonov izvodov svojih knjig, tvoje ime poznajo po vsem svetu, zaslužil si več milijonov dolarjev. Preskrbljen si za celo življenje in to pri 24 letih. Pizda, če bi bila na tvojem mestu bi se vsako jutro zbudila s trdim kurcem in širokim nasmeškom na obrazu.”

“Hm, mogoče imaš prav. Res mi nič ne manjka. A včasih se počutim praznega. Popolnoma praznega. Nobenega čustva ni v meni. Nobene misli. Samo tema.”

“Joj, David. Sprostiti se moraš. Preveč se obremenjuješ. Pusti svoj čoln, naj pluje po reki življenja. Ne poskusi ga obrniti ali zaviti na breg. Veliko energije je potrebne, da pluješ proti toku, David. Sploh, če reka teče tako hitro kot pri tebi.”

“Poskusil bom”, sem rekel in pomahal natakari.

“Prosim, gospod?”

“Mary, steklenico šampanjca zame in mojo prijateljico.”

“Da, gospod. Takoj prinesem. Še kaj?”

“Mogoče kakšne arašide ali kaj podobnega.”

“Dobro.”

Obrnila se je in odhitela stran. Imela je fantastično rit, ki jo je ritmično pozibavala levo in desno.

“Da ne boš izgubil oči,” je rekla Jules. Rahlo sem zardel in pogledal v tla.

“No, no. Ničesar se ti ni treba sramovati. Res ima dobro rit.”

Zasmejal sem se. Jules je bila fantastična. Nikoli se ni družila z ženskami. Imela je eno samo prijateljico. Vedno je hodila ven s fanti, visela za šanki lokalnih beznic in pila pivo. A kljub temu se je pod tem robustnim oklepom skrivala nežna in ljubeča oseba, ki si ob sebi zasluži najboljšega človeka. Malo je takih ljudi, kot je Jules in res sem bil srečen, da jo poznam.

“Jules, si srečna?”

Za trenutek se je zamislila, nato pa izstrelila: “Sem. Veš, da sem skromna. Ne potrebujem veliko, da sem srečna. Veš, osrečevati te morajo majhne stvari. Zelena trava, petje ptic, sončni zahod. To so stvari, ki res kaj pomenijo. A ljudje pogosto preveč hitijo, da bi te stvari sploh opazili. Škoda.”

Pokimal sem. Tako prav je imela. Jules je vedno povedala stvari tako, kot je mislila. Brez olepševanja. Zavedala se je, da življenje ni pravljica. A ravno zaradi tega ga je imela rada. Ker je bilo nepredvidljivo. Če boli, veš da si živ, je govorila.

“Pogledat grem, kaj je s šampanjcem,” sem rekel in se odpravil proti šanku.

Na pol poti me je prestregel Chris. “Poglej, poglej. Kje se srečava? David, prijatelj, kako si?”

“Dobro. Že deset minut čakam steklenico šampanjca. Izgleda, da ga je šla iskat v Francijo.”

Nasmehnil se je. “Potrpljenje, prijatelj.”

“Kaj pa ti tukaj? Mislil sem, da tole ni tvoja scena.”

“Saj ni. Nekoga iščem.” Pokimal sem.

“O, vidim, da si z družbo. In precej izbrano, če me oči ne varajo. Bravo. Nekoč mi boš razložil recept.”

Zasmejal sem se. “Enostavno je. Samo bodi ti.”

“Kakorkoli, malo se grem razgledat. Morda se vama kasneje pridružim.”

Odpravil se je naprej, sam pa sem se razgledoval okoli in iskal Mary. Zagledal sem jo v kotu lokala, objokano. Še to, sem pomislil. Kot da moje življenje še ni dovolj pestro. Pristopil sem k njej in ji položil roko na ramo.

“Mary? Si v redu?” Pogledala me je. Solze so ji razmazale makeup. Segel sem v žep po robec in ji ga ponudil.

“Hvala. Res si prijazen.”

“Kaj se je zgodilo? Še deset minut nazaj si bila čisto v redu.”

“Joj, sovražim ga. Tak prasec je.”

“Kdo?”

“Moj šef. Earl. Zvlekel me je v skladišče in me začel otipavati. Komaj sem se rešila. Bog ve, kaj bi se zgodilo, če mu ne bi ušla.”

“Prasec. Želiš, da uredim zadevo?”

“Ne vem. Vseeno mi je. Zdaj sem že navajena poniževanja. Če še želiš delati tukaj, se boš spoprijateljila z mojim kurcem, mi vedno govori. Pošast je.”

“Počakaj tukaj in ne skrbi. Vse bo v redu.”

Razgledal sem se okoli in za šankom zagledal Chrisa. Stopil sem do njega.

“Chris. Bi mi pomagal pri nečem? Šef lokala zlorablja natararice. Mislim, da mu bo treba manire vbiti v glavo.”

Zasmejal se je. “Vedno sem pripravljen na kakovosten pretep. A brez pijače ne bo šlo. Naročil je dva dvojna viskija z ledom. Zvrnila sva vsak svoj kozarec in se mimo šanka odpravila proti skladišču.

“Hej, kaj pa vidva tu,” je zavpil zavaljeni bradati možki.

“Earl?” sem vprašal.

“Kaj bi rada? Spizdita od tukaj, preden vaju prefukam ko prasca.”

“Poslovni predlog imava zate.”

“Kaj? Sta usekana. Sploh vaju ne poznam. Poberita se!”

“Poslušaj. Tole te bo zanimalo. Če pustiš na miru svoje natararice, te midva pustiva pri življenju. Kaj misliš? Si za stvar?”

“Fuknjenca, poberita se ven, preden vama razbijem pičke.”

“Škoda,” je rekel Chris in zagrabil metlo, ki je stala na hodniku. Z neverjetno hitrostjo ga je treščil po obrazu in jo prelomil na dva dela.

“Pizda, nos si mi zlomil,” je tulil Earl in pljuval kri.

Chris je skočil nanj in ga mlatil po obrazu. Iz ozadja je pritekel redar. Zagrabil sem gasilni aparat in mu ga spraznil v obraz. Zakričal je in se vrgel po tleh. Treščil sem ga po betici z aparatom.

“Chris,” sem zatulil, “dovolj ima.”

Earl se je zvijal od bolečin, njegov redar je nepremično ležal nekaj metrov od njega v mlaki krvi.

“Če še enkrat slišim, da maltretiraš svoje zaposlene, se ne bo tako dobro končalo,” je zarenčal Chris in se odpravil nazaj proti lokalu.

“Prasca. Našel vaju bom. Mrtva sta. Chris je bil pri njem v delčku sekunde in mu zaril čevelj v obraz. Earl se je onesvestil, midva pa sva se pobrala iz hodnika. Prišla sva do mize, kjer se je dolgočasila Jules.

“Pridi, gremo drugam.” Debelo je pogledala, a ubogljivo vstala.

Na poti do izhoda sem pomežiknil Mary in ji pomahal v slovo. Nasmehnila je in mi pomahala nazaj. Vzeli smo plašče iz garderobe in stopili na ulico. Tako spokojna noč je bila. Ulica je bila mirna in tiha. Vsaj nekaj sekund ...

Iz lokala je priletel Earl, ves krvav, za njim pa tri gorile. Eden je imel v roki kij za baseball, drugi pa odrezano vodovodno cev.

“Jules, pojdi naprej in se ne oziraj,” sem rekel.

“David, kaj se dogaja?”

S Chrisom sva stopila narazen in čakala. Ena od goril je planila na naju s kijem. Chris se je sklonil in ga z nogo usekal po gležnju. Hrust se je skotalil po ulici in tulil.

“Pizda, gleženj si mi zlomil. Aaaaa!”

Drugi je planil name s cevjo v roki in mahal kot utrgan. Še preden je pritekkel do mene se je zgrudil po tleh in cvilil. Iz noge mu je gledal nož. Chris je bil kot prekleti komandos.

“Pridi, Earl. Očitno nisi dobil dovolj batin.”

Earl je nekaj zabevskal, se obrnil in se vrnil v lokal. Chris je stopil do gorile na tleh, mu izvlekel nož iz stegna in ga potrepil. “Vse bo v redu. Doma si razkuži rano in jo povij.” Pravi humanitarec.

Za vogalom sva srečala Jules in skupaj smo se usedli v prvi taksi.

“Kaj je bilo to,” je prestrašeno vprašala Jules.

“Dobro delo. Nič drugega, kot dobro delo,” sem odvrnil.

Chris se je le režal in si ogledoval krvave členke. Ura je bila nekaj minut čez polnoč. Pripeljali smo se pred hotel Sheridan's, kjer je bila nastanjena Jules.

“Držita se, fanta. In brez traparij.” Poljubila me je v slovo in pomahala Chrisu.

“Priporočam, da si daš led na roke.” Pomežiknil ji je in pokimal.

“Kaj zdaj,” je rekel.

“Greva še na eno pivo. Noč je še mlada.” Pokimal sem. Potreboval sem nekaj, da bom lažje spal. Taksi je ustavil pred Angel's Cribom. Plačal sem 8 dolarjev in se spokal iz taksija.

“Noč je mlada. In prasice so voljne,” je rekel Chris in se zakrohotal. Ura je bil 0:32. Chrisu se niti sanjalo ni, da se mu bo čez 24 ur življenje obrnilo na glavo. Njemu in meni.

20 – Artur

Domov sem se privlekel okoli pol štirih zjutraj. Pred vhodom sem stopil v kup dreka in se pri poskusu brisanja čevlja ob robnik cel zvrnil nanj. Smrdel sem ko prasica, zato sem se slekel do nagega in cunje zabrisal čez balkon. Kakšnemu klošarju bodo zagotovo prišle prav. Natočil sem si vodo v banjo, natresel vanjo sol in zlil preostanek peneče kopeli. Natočil sem si kozarec konjaka in se ulegel v vodo. Kako to prija. Zaspal sem s kozarcem v roki in s cigareto v ustih.

Zbudil sem se nekaj čez šesto z izmeničnim glavobolom. Počutil sem se, kot bi mi nekdo zabijal žebelj v glavo in ga vlekel ven. Zlezal sem iz banje in odprl omarico nad umivalnikom. Pograbil sem zadnja demerola in ju pogoltnil.

Stopil sem na balkon in prižgal cigareto. Nekaj je smrdelo po dreku. Pogledal sem dol in videl, da moje cunje visijo na drevesu. O moj bog, sem pomislil. Res nimam sreče. No ja, se bo že razsmrdelo. Pokadil sem cigareto do konca in opazoval štiri študentke, ki so se na klopci pogovarjale o podvigih prejšnjega tedna. Temnolaska, niti ne tako napačna, oblečena v oprijete kavbojke in rdečo majčko z globokim dekoltejem, iz katerega je silil parček solidnih jošk, je pripovedovala o zmenku s kapetanom nogometnega moštva. Dve sta se hihitali, najbrž še nikoli nista videli kurca, edinokrat, ko sta se dali dol, pa sta bili mrtvo pijani. Ena je zamišljeno zrla v nebo. Naenkrat me je zagledala na balkonu, v gatah, s cigareto v roki. Komaj opazno mi je pomahala. Pomahal sem nazaj in se nasmehnil. Zdi se mi, da se je nasmehnila nazaj, a to bi bil prav lahko plod mojega bolnega uma. Pokadil sem do konca, ugasnil cigareto v zemlji palme, ki jo imam na balkonu in se spravil v sobo. Ni se mi dalo brati, ni se mi dalo gledati televizije. Zaspati nisem hotel, saj se nisem hotel zbuditi v objemu kake podivjane medicinske sestre. Lahko bi pisal, sem pomislil. Pograbil sem laptop, ki je ves zaprašen stal na nočni omarici in se vrgel na posteljo. Pobrskal sem po levi možganski hemisferi, vključil še desno in začel pisati ...

- 1 -

„Rada bi videla Indijo,“ je rekla Kaja, ko sta nekega poletnega popoldneva ležala v travi. „Rada bi se sprehajala po prostrani barviti in dišeči pokrajini in spoznavala kulturo, povsem drugačno od naše.“ Artur ni bil navdušen nad idejo,

saj se je še bolj kot vlakov bal letal. Strah je bil verjetno povezan z nenavadnim dogodkom, ko je na njihovo hišo padel motor letala. Artur od takrat ni verjel, da so poleti z letalom varni, zato se je raje držal tal. „Preberi to,“ je rekla in mu pomolila kos papirja.

POVABILO

Kaj praviš na ležanje v travi?

Samo jaz in ti.

Ujeta v popolnost trenutka.

Objeta.

Beli puhasti oblaki na modrem nebu.

Mehka temnozeleno trava.

Vonj po jasminu.

Šum valov.

Jaz.

Ti.

Greš?

Artur je na hitro preletel pesem in rekel: „Grem“. Kaja se mu je le medlo nasmehnila in se zleknila v travo. „Rada bi letela, Artur. Rada bi letela kot ptice. Poglej, kako brezskrbne so“. Artur je rad poslušal Kajo, a je vedel tudi, da se njene nenavadne ideje, ki jih je bilo na pretek, praviloma ne končajo dobro. Nekoč ga je na primer prepričala, da sta naredila veliko letalo iz lesa in lepenk ter se skupaj z njim spustila s sosedove strehe. Sedem šivov na Arturjevem čelu ga bo vedno spominjala na njun prvi poskus, da bi se približala pticam, čeprav je 27 metrov in pol še vedno neuradni vaški rekord.

Artur je oboževal filme. Na teden jih je pogledal tudi deset in več. Doma je imel zavidanja vredno zbirko iz vsega sveta. Rad je imel azijske filme, še posebej zaradi glasbe in barv. Včasih se mu je zdelo, da vonja Azijo skozi ekran televizorja ali platno kinematografa. Verjetno tudi zaradi dišečih kadilnih paličic, ki jih je pogosto prižigal. Artur se je na ta račun tudi zabaval in je v kinu večkrat odvrigel prižgano paličico pod naključni sedež, da niso mogli ugotoviti, od kje prihaja vonj. Enkrat so zaradi nevarnosti požara celo izpraznili dvorano, saj je začelo prav nenavadno smrdeti po kombinaciji sivke, jasmína, zažganega papirja in preveč pečenih kokic s karamelo. A ponavadi se je vseeno končalo pri fantastičnem, avtentičnem vzdušju Azije.

Arturjev najljubši film je bil Zelena dolina, ki je govoril o neizživeti ljubezni med dvema dobrima prijateljema. Artur je nekoč spoznal glavnega igralca filma Jimmyja Breznikova, a mu je top udarec njegovega telesnega stražarja preprečil, da bi dobil avtogram. Tistega dne se je Artur odločil, da se ne bo več trudil s spoznavanjem domišljavih zvezdnikov in jih bo raje gledal z varne razdalje.

Drugačni so bili skupina, ki je živela ločeno od ostalega sveta. Enkrat na teden so se zbrali na gozdni jasi in samo bili. Vsaj tako so govorili. Počeli so stvari, ki so se Arturju takoj prikupile. Stvari, ki jih drugje ni mogel početi. Nič prepovedanega, da se razumemo. A dovolj nore stvari, da bi ga hitro odstranili z oči javnosti, če bi si kaj takšnega drznil poskusiti sredi svojega domačega mesta, ki so mu takrat pravili Babilon. Zanimivo, da je mesto dobilo ime po kraju iz neke znane knjige, katerega imena se trenutno ne spomnim, čeprav v vsej kratki zgodovini Babilona nihče ni vedel, zakaj je dobilo ravno to ime. Artur je imel Babilon neskončno rad, a ga je tudi neizmerno sovražil. Kljub temu, da so ga skoraj vsi Babilončani trepljali po rami in ga pozdravljali, kadar so ga srečali na eni od treh mestnih ulic, ki so po zanimivem naključju poimenovane po treh vrhovih najnižje gore v Babilonu, je Artur vedno čutil, da niso iskreni. Vendar je bil Babilon v svetu znan po svoji neiskrenosti, tako da ni bilo to nič nenavadnega. Pravzaprav bi Arturja začelo skrbeti, če bi bili z njim iskreni, saj si nihče ne želi slišati iskrenih besed o sebi. Zato je bil Artur bolj srečen kot ne.

Drugačni so ga hitro sprejeli in ga oblili z vso ljubeznijo, ki so jo premogli. Vsaj tako so mislili. In Artur jim jo je vračal kakor je vedel in znal. Trudil se je, da bi se jim približal, čeprav je po naravi štorast in se velikokrat spotakne ob kakšno stvar, ki ne bi smela ležati v njegovem stanovanju, a je vseeno tam. Artur se je že nekajkrat odpravil pomeniti s tistim, ki postavlja stvari na neprava mesta, a je vedno pozabil preden je prišel do njega. Nikoli se nista srečala, čeprav se je kasneje izkazalo, da sta bila vedno skupaj. Tudi meni so se Babilonci vedno zdeli rahlo prismuknjeni.

Odložil sem laptop. Zunaj se je že začelo daniti. Zazehal sem, skočil s postelje in pristavil vodo za kavo. Nič ni boljšega od tople kave zgodaj zjutraj. Odprl sem hladilnik, pograbil tri jajca in slanino. Iz omare sem vzel steklenico olivnega olja in ponev. Kava in ham&eggs navsezgodaj zjutraj. Ni boljšega. Prižgal sem cigareto, medtem, ko je voda zadovoljno brbotala in slanina poskakujoče cvrčala v ponvi. Kava, ham&eggs in cigareta zjutraj. Je življenje sploh lahko še lepše?

Pojedel sem zajtrk, popil kavo in se zadovoljno zleknil na kavč. V roke sem spet vzel laptop, preletel napisano in se zadovoljno nasmehnil. Prižgal sem cigareto in spet začel pisati ...

ZGODBA TIHEGA ČLOVEKA

Sedim na stolu, bulim v monitor pred seboj in vsake toliko pogledam skozi okno. „The story of my life,“ vsaj zadnje mesece. Včasih sem bil družaben, se mi zdi. Čeprav nisem več prepričan, kaj je res in kaj ni. Oziroma kakšna je moja predstava o resnici, kot bi rekel Antonio di Mello.

Besede, besede, besede. Kako lahko nekaj tako enostavnega, tako prvinskega postane nočna mora? Če se s čim boriš, mu daješ energijo. In jaz hranim tišino. Tišino v glavi, tišino na ustnicah. In ja, to me obremenjuje. Zelo. Počutim se totalno praznega, a verjetno je resnica ravno obratna. Verjetno sem tako poln raznega sranja, neizraženih čustev in neizrečenih besed, neuresničenih dejanj, neizživetih sanj, da se je računalnik enostavno resetiral.

Je res tišina tista, ki me mori, ali me mori to, da se mi zdi, da me imajo drugi za čudnega, ker sem tiho? Kaj si bodo drugi mislili, kaj se bodo o tem pogovarjali med sabo ... In večkrat, ko vidim, da se ljudje sproščeno pogovarjajo, se smeji, mi postane slabo. Ok, zdajle me moti tišina, pa sem sam ... torej je res oboje prej napisano.

Bodi to kar si. Kako enostavno se sliši. In potem boš srečen ali kaj? In kaj če si zamorjen, siten, nedružaben, introvertiran, pesimističen in depresiven? Hej, bodi to kar si. Hodi po svetu in širi svojo zamorjenost, obremenjuj ljudi s svojimi problemi, ne daj jim dihati. Naj vidijo, da je življenje težko in neprizanesljivo. Smili se samemu sebi. Večkrat na dan, če je potrebno in tega ne pozabi deliti z drugimi. Naj začutijo tvojo bolečino, naj vidijo gnus v tvojih očeh. Anything that turns you on. Kompliciraj. Če se da, na več različnih načinov in v karseda različnih situacijah. Zakompliciraj še tako enostavno stvar do te mere, da ne bo več slehernega nevernika, ki bo prepričan, da je stvar enostavno izvedljiva. Poskrbi, da bo svet postal negativen kraj, kjer bodo vsi slabe volje in potem se bodo obračali k tebi po pomoč. Tebi, ki si jih svaril, pa te niso poslušali. Tebi, ki te bodo imenovali odrešenik.

Spet sem odložil laptop. Napisal sem več kot v zadnjih treh mesecih in to me je navdajalo s precejšnjim občutkom ponosa in samozadovoljstva. Stopil sem do hladilnika, iz zamrzovalnika vzel nekaj kock ledu in jih vrgel v kozarec. Vzel sem steklenico viskija in ga natočil. En prst, nič več. Viski je potrebno piti počasi, kozarec po kozarec. Srknil sem požirek. Rahlo me je zapeklo, a z leti sem se v tem občutku naučil uživati. Prižgal sem še eno cigareto in stopil na balkon. Spodaj se je odvijala cela drama. Nekdo je ravno skočil s streh sosednjega bloka. Njegovi možgani in drobovje so bili raztreščeni po asfaltu. Ljudje so se začeli zbirati. Nobenih možnosti ni imel, da je preživel. Tudi če bi, bi moral živeti s polovico možganov, brez želodca in le z delom črevesja. Prizor je bil ogaben.

„Hej, kaj se dogaja,“ sem zavpil enemu od študentov.

„Nekdo se je vrgel dol. Mislijo, da je Brad Langley.“

Moj bog, sem pomislil. Langley? Kaj je bilo temu prascu, da se je vrgel z 20 metrov na asfalt? Karma se je očitno odločila, da je prišel čas za poplačilo dolgov. Brad in Karma sta bila bot.

21 – Brad Langley in Karma

Brad Langley je za seboj pustil pismo. Še zdaj se režim, ko pomislil. Brad Langley je bil toplovodar. Največji jebač na kolidžu je ime rad kurce. In ne samo to. Baje, da je najraje nastavljal. Brad Langley je bil pička. Po kampusu se je začelo govoriti, da se je celotno lokostrelsko moštvo, s trenerjem vred dobivalo ob vikendih in so se žgali kot da ne bi bilo jutrišnjega dne. Enkrat je bilo še posebej hudo. Nekaj fantov so morali pripeljati na urgenco zaradi raztrganin. Brada je izdalo bivše dekle, ki je popizdilo, ko je od prijateljice izvedelo, da je imel Brad raje batine od njene muce. Brad Langley. 1984 – 2007. Rad je imel življenje, a še raje je imel mastne debele kurce. To bi moralo pisati na njegovem nagrobniku.

Okoli desetih sem se oblekel in se odpravil tečt. Med tekom sem pozabil na tegobe tega sveta in se naužil življenjske energije. Ponavadi sem pretekel deset kilometrov. Tokrat sem jih zmozel sedem. Vedno sem tekel ob glasbi. Drugače nisem mogel. Nekaj divjega, živalskega je moralo biti. 50 Cent, Big Punisher, Sepultura, Rage Against the Machine. Včasih sem tekel v ritmih trancea, včasih mi je sedel Manu Chao. Me gusta la manana, me gustas tu. Me gusta marihuana, me gustas tu. A nikoli, nikoli ne teči ob glasbi Nirvane. Življenje se ti bo zagnusilo, imelo te bo, da bi se vrgel pod prvi vlak. Vsaj tako sem se počutil jaz. Rad sem imel Nirvano, a ni bila primerna za tek.

Nekaj do enajstih sem pritekel nazaj. Pred vhodom me je čakal Chris.

„Živjo, David. Kako si? Si slišal za Brada? Prekleti ritopik je dobil svoje.“

Pozdravil sem ga. Nenavadno zgodaj je bil pokonci, saj je ponavadi vstajal okoli dvanajstih.

„Poslušaj. Zvečer bi te potreboval. Z nekom se srečam, pa nočem biti tam sam. Bi šel z mano? Okoli devetih.“

„Lahko,“ sem rekel. Tako ali tako nisem imel nobenih načrtov in s Chrisom ni bilo nikoli dolgčas.

„Super. Pridem do tebe okoli osmih, skadiva joint ali dva in se odpraviva. Se vidiva!“

Odšel je skozi park. Mrzel veter je zavel skozi kampus, zato sem se pobral gor. Nisem se bal prehlada, a stati na mrzlem ves prešvican res ni prijetno.

Natočil sem si vodo v kad, nasul noter dišeče soli in prilil penečo kopel. Slekkel sem se in se pogledal v ogledalo. Všeč mi je bilo kar sem videl. V zadnjem času sem res postal fit in kocke na trebuhu so se dobro videle. Naredil sem nekaj bodybuilderskih poz, nato pa se zleknil v kad. Prižgal sem si cigareto in vklopil radio, ki sem ga imel v kopalnici. „This mist covered mountains ... are a home now for me ... but my home is the lowlands ... and always will be ... some day you'll return to ... your valleys and your farms ... and you'll no longer burn to be brothers in arms ...“ Zamižal sem in si predstavljal, da sem sredi bojišča. Pomislil sem na očeta. Govorilo se je, da ga je ustrelil iraški ostrostrelec. Če bi bil vojak, bi bil ostrostrelec. Moja kosa bi bila moja zvesta puška. Bil bi nevidni angel smrti.

Čez kake pol ure sem zlezel iz banje, si oblekel gate in kavbojke in si v kuhinji natočil viski colo. Ura je bila deset minut čez dvanajsto. Nič se mi ni dalo početi. Sarah je odšla v Chicago, obiskat starše. Vrne se šele v ponedeljek. Usedel sem se za laptop, prižgal že prej zviti joint in začel pisati.

Končno sem te dočakal

moja Fatima.

Prišla si tiho in nenapovedano

in prinesla vonj po jasminu.

Prehodil sem puščave

preplezal najvišje vrhove

preplaval morja

in te našel pred svojimi vrati.

Tvoja mehka svilena koža

rjavi skodrani lasje

sočne rožnate ustnice

in vonj po jasminu.

Zagrizel bom v tvoje ustnice

pobožal te bom po laseh
dotaknil se bom tvoje kože
in se zlil s teboj v Eno.

Nikoli se te ne naveličam ...

Odložil sem laptop. Joint me je zadel močnejše kot sem mislil. Natočil sem si še eno pijačo in se sprehodil do balkona. Spodaj ni bilo žive duše. Usedel sem se na stol, srknil požirek, zamižal, segel po cigareti in začutil nenadno ostro bolečino med rebri. Kaj za vraga?! Spet sem se znašel na balkonu norišnice. Iz prsnega koša mi je gledalo pol kemičnega svinčnika. Eden od pacientov me je gledal z divjimi očmi in se zverinsko režal.

„Sem ti rekel. Sem ti rekel, da te bom. Pa sem te!“

Opotekel sem se in se usedel na stol. Začelo se mi je vrteti. Na balkon sta pritekla dva asistenta. Eden je zagrabil norca, ga dvakrat klofnil okoli ušes, a se je še vedno drl: „Sem rekel, da ga bom. Pa sem ga!“ V tistem trenutku ga je odvedel z balkona.

Drugi je stopil do mene, si ogledal situacijo in mi rekel: „V ambulanto bo treba. Dobro te je zaštil. A mislim, da bo vse v redu. Ne izgleda kritično. A počakajva na mnenje zdravnika.“

Pogledal sem ga in ga prijel za roko. Vse je postalo črno. Balkon je počasi izginjal. Vse skupaj je zajela tema.

Ko sem odprl oči, sem ležal na postelji. Za razliko od prej, je bilo v moji sobi več postelj. Štiri, če smo natančni. Dve sta bili prazni, poleg mene pa je ležal debelejši moški in spal. No, lepa reč, sem rekel sam pri sebi. Spet sem tukaj. Soba je

bila sila dolgočasna. Bele stene brez slik. Eno samcato okno z rešetkami. Poleg vsake postelje je bila rjava lesena nočna omarica. V zraku je bila popolna tišina. Nobene glasbe, nobenega glasu, nič. Tišina. Nista minili dve minuti, ko se je v sobi prikazala sestra. O moj bog, pa ne ona.

„Živjo srček. Prišla sem pogledat, kako je s tabo. Srečo si imel. Malo je manjkalo, pa bi ti kemični svinčnik predrl pljučno krilo. Dva centimetra.“

Debelo sem jo gledal.

„Kakorkoli že. Pogrešala sem te in moja pička tudi. Potipaj, kako je vroča.“

Zagrabila mi je roko in jo potisnila v svoje mednožje. Nisem imel moči, da bi se upiral. Grabil sem po mokri kosmatulji, prasica pa je vzdihovala.

„O moj bog, kako spretne prste imaš, David. Še, še. Prišlo mi bo!“

Stresla se je in tiho kriknila. Vrnila mi je roko, si popravila uniformo in brez besed odšla. Zavzdihnil sem in se obrnil proti oknu. Tako zlorabljenega se še nisem počutil. Zunaj je sijalo sonce. Zaprl sem oči.

Zbudil sem se na svoji postelji. Prsni koš me je bolel kot prasica. Potipal sem in zatulil. Med rebri sem imel centimeter široko luknjo, rjuha je bila vsa krvava. Odšepal sem v kopalnico in si izpral rano z vodo. Iz omarice sem vzel škatlo s prvo pomočjo in vzel iz nje gazo in elastični povoj. Razkužil sem si rano z vodko, ki sem jo imel v kopalnici za podobne primere, položil nanjo rano in jo povil s povojem. Izgledal sem kot kak ranjenec v drugi svetovni vojni. Malo sem še zapoziral pred ogledalom, nato pa sem se s prižgano cigareto sprehodil proti dnevnik sobi. Demerolov mi je zmanjkalo, pa tudi če bi jih imel, jih ne bi vzel. Bolečina ni bila moteča. Ravno nasprotno. Užival sem v njej. Všeč mi je bilo, kako me rahlo zaskeli vsakič, ko sem vdihnil dim cigarete.

Prižgal sem televizijo. Po pričakovanjih ni bilo nič pametnega. Oprah, Brainiacs, Cow&Chicken, nov napad v Afganistanu. Eh. Kakšna izguba časa. Vzel sem knjigo 365 Ways to Change the World, ki mi jo je pred kakim letom podarila prijateljica. Odprl sem jo na 23. septembru. Naslov poglavja je bil Imej zdravo srce. Brezveze, sem si rekel in obrnil nekaj listov. 21. april. Upočasni se. Začel sem brati. „Veliko ljudi se strinja, da sodobnemu življenju nekaj manjka. Življenje na prehitevalnem pasu prinaša stres, skrbi o statusu in denarju in občutek, da neprestano nekaj zamujamo. „ Pokimal sem. Obrnil sem še nekaj listov. 4. maj. Razmisli o naslovu. „Knjige lahko spremenijo svet. Knjiga Toma Paina The Rights of Man je sprožila ameriško in francosko revolucijo. Aleksander Solženicin je razkril Stalinove zapore v The Gulag Archipelago in sprožil propad komunizma. Zato ljudje prepovedujejo knjige, a to ne more ustaviti toka idej.“

Odložil sem knjigo. Pomislil sem, v kakšni meri moje pisanje spreminja svet. Se je kdo ob branju katere od mojih knjig zamislil in spremenil svoje življenje? Ga je polepšal komu drugemu? Po eni strani mi je godilo, če lahko vplivam na življenja drugih ljudi, po drugi sem čutil neprijeten pritisk. Res ne bi hotel imeti na vesti tega, da bi si kdo zaradi mojih knjig rezal žile. A to je bila cena, ki jo je prinašala slava in dejstvo, da ljudje berejo misli, ki jih mečeš na papir. Ali pa pesmi. Te se dotaknejo še bolj kot knjige. Če se vživiš v pesem, ko jo bereš, lahko začneš doživljati čustva, ki so bila vnešena vanjo. Sam sem vedno bral pesmi zelo intenzivno, podoživljal občutke, ki jih je imel pesnik ob pisanju. Nema lokrat mi je šlo na jok ali pa sem začel nenadzorovano tuliti. Podobno sem doživljal tudi knjige, mogoče za odtenek manj intenzivno. Res sem se vživel v dogajanje in si pogosto predstavljal, da sem eden od junakov zgodbe.

Velikokrat sem dobil ideje za svoje knjige. Enako je bilo pri gledanju filmov. Res sem srkal vsebino in polnil moj ogromni bazen domišljije. Kaj bazen, morje, v katerega so se zlivale cele reke idej.

Pol štirih je bila ura, ko sem stal na balkonu in štel golobe. Res mi je bilo dolgčas. Inspiracije za pisanje ni bilo več, na televiziji ni bilo nič pametnega, brati se mi ni dalo. Radio sem imel precej na glas, tako da sem ga lahko slišal na balkonu. Rolal se je komad Franza Ferdinanda Walk Away. „I love the sound of you walking away, you walking away ... Why don't you walk away? Why don't you walk away? Why don't you walk away? No buildings will fall down. Won't you walk away? The quake won't split the ground. Won't you walk away? The sun won't swallow the sky. Won't you walk away? Statues will not cry.“

Spomnil sem se, da je v galeriji Infusion razstava fotografij moje dobre prijateljice Misty. V zadnjih letih je prepotovala dobršen del sveta in iz vsake države prinesla na stotine fotografij ljudi, predvsem otrok. Mahnjena je bila na otroke. Hotel sem kupiti nekaj njenih slik. Res bi poživile mojo dnevno sobo. A Misty se je spretno izogibala, vedno ko sem prišel na to temo. Rekla je, da bom dobil slike, ko ona dobi podpisan izvod ene od mojih knjig. In to s posebnim posvetilom. Danes se ti ne bom izneveril, Misty, sem rekel sam pri sebi.

Iz omare sem vzel izvod Peklenskega poletja, jo odprl, vzel v roke kemični svinčnik in napisal: „Misty, da bi tvoje fotografije še dolgo osrečevale ljudi po celem svetu in jih stotisoče navdihnile, da bi začeli ceniti tisto, kar je res lepo. Z ljubeznijo, David.“ Če po tem ne dobim vsaj ene fotografije, sem pomislil in knjigo pospravil v torbo. Z Misty sva se že dolgo poznala. Spoznala sva se v New Yorku, kjer sva oba delala za nek lokalni časopis. Misty je že takrat pokazala ves

svoj talent in napovedovali so ji lepo prihodnost med fotografi. V meni niso prepoznali posebnega talenta, a novičarstvo mi tako ali tako ni prinašalo posebnega zadovoljstva. Pogosto sem priredil dejstva, da so bila bolj dramatična. Ena takih zgodb me je tudi stala službe in bogate kariere v novinarstvu. Takole je šla:

Drama na Manhattnu: Babica pokosila šest ljudi na avtobusu

Torkovo jutro je bilo obarvano rdeče. Na mestnem avtobusu številka 12 se je med drugimi potniki vozila tudi starejša meščanka D. R., ki pa je imela drugačne načrte od njenih sopotnikov. Na lepem je vzela puško iz cekarja, zavpila „Alah je velik!“ in začela streljati. Očividci so kasneje vidno pretreseni povedali, da ni niti trznila z očesom, ko je jemala življenja nedolžnim potnikom. Eden od njih je skočil nanjo in ji skušal vzeti njen AK-47, a ga je prekucnila s sebe, ga s kopitom puške mahnila po zobeh in ga ustrelila v glavo. Hladnokrvno. Tudi šofer je planil nanjo, a mu je odstrelila uho, nato pa se zavihtela nanj in mu s kopitom razbila obraz do nerazpoznavnosti. Nato je vzela iz torbice vojaški nož in mu po trditvah prič izrezala srce, ga dvignila visoko v zrak, ugriznila vanj in del izpljunila v obraz borznega posrednika v prvi vrsti. Ta se je uscal in se začel cmerati. Dve sekundi kasneje je sedel tam z luknjo, kjer je bila nekoč njegova moškost. „Če se boš cmeril kot baba, potem moraš tudi izgledati kot baba,“ je rekla. Človek se je zvijal od bolečin, ona pa se je smejala na ves glas. Avtobus je hitro obkolila policija in jo pozvala, naj se preda. Ustrelila je še tri potnike, nato pa si pognala metek v glavo. Govori se, da je to storila z nasmeškom na obrazu. V njeni torbici so našli tri ročne bombe, pol kilograma eksploziva C-4, dva detonatorja, stekleničko nitroglicerina, palico dinamita, dve beretti, magnum 57, bokser in vozni red avtobusov. Njen sin je dva dni kasneje storil samomor, v pismu pa napisal, da ga je mama zlorabljala, ga oblačila v svoje cunje in hranila s pomijami.

Članka niso nikoli objavili. Namesto njega so objavili reportažo z letnega srečanja Ku Klux Klana v Vermontu. Pisec članka je bil največji rasist, kar sem jih kdaj spoznal. Niti na avtobus ni hotel, če je bil na njem kdo temnopolit. Baje da je bil na zborovanju najbolj glasen pri prepevanju pesmi The White Men Marching On. Lansko leto je umrl med uličnim ropom. Belec mu je pognal tri krogle v trebuh. Dobil je, kar si je zaslužil. Srčno si želim, da bi Barack Obama naslednje leto zmagal na predsedniških volitvah in zajebal takšne kmetavze.

Poklical sem taksi in si pred blokom prižgal cigareto. Taksi je prišel čez dve minuti. Napotil sem ga na South Spring. Taksist je vrtel Vivaldijeve štiri letne čase. Pomlad, če sem natančen. Moja mama je oboževala Vivaldija. Pogosto ga je poslušala zjutraj, ko je kuhala kavo in pripravljala zajtrk. Poplesavala je po kuhinji v ritmih violine in si prepevala. Srečni časi. Velikokrat sem sedel na kavču v dnevni sobi in jo opazoval.

„Vedno je treba pripravljati hrano z ljubeznijo, David,“ je govorila.

Njena hrana je imela res poseben, nenavadno poln okus. Rad sem imel mamino kuho. Bog, kako jo pogrešam. Po 20 minutah vožnje sva prispela pred galerijo. Že iz taksija sem zagledal Misty, kako teka sem in tja in pozdravlja goste. Objemala se je z njimi, jih poljubljala, mahala čez galerijo in se smejala. Kako prikupno bitje. Plačal sem 8 dolarjev in stopil v galerijo. Sprehodil sem se okoli in si ogledoval fotografije. V oko mi je padla tista s tajske deklice, ki je imela okoli vratu polno zlatih obročev. Na tak način deklicam podaljšajo vrat, ki se ga tako ali tako ne vidi, saj ga vedno prekrivajo obroči. Naenkrat me je nekdo nadležno butnil pod rebra.

„Hej ti!“

Obrnil sem se in zagledal Misty. Skočila mi je v objem in me poljubila na usta.

„Uau, kakšen sprejem,“ sem odvrnil vidno presenečen.

„Tole hočem,“ sem rekel in pokazal s prstom na fotografijo na steni. „Plačam kolikor hočeš. Aha, tole imam zate.“

Iz torbe sem potegnil knjigo in ji jo pomolil.

„O, David, si se le spomnil.“ Odprla jo je in prebrala posvetilo. Še enkrat me je objela.

„Počakaj tukaj.“ Odbrzela je nekam za oder in se vrnila slabo minuto kasneje. V rokah je imela zvito fotografijo.

„Tukaj je. Glej, da jo boš obesil na posebno mesto.“

„Brez skrbi. V spalnici bo visela. Prav nad posteljo.“

Nasmehnila se je. „Poslušaj, David, moram pozdraviti še nekaj ljudi. Ostani še malo. Ob sedmih se galerija zapre, pa bova skočila na pivo, če si za.“

„Seveda sem,“ sem odvrnil in se napotil naprej po galeriji. Fotografije so bile fenomenalne. Tajska, Kitajska, Kambodža, Burma, Laos, Indonezija, Nova Zelandija, Avstralija, Tibet, Indija, Pakistan, Mongolija, Rusija. Otroci so bili različni, a njihove oči so si bile tako zelo podobne. V vseh se je iskrla očarljiva otroška razigranost.

Pet minut čez sedem sem stal pred galerijo in kadil cigareto. Začelo je rahlo deževati. Misty je priskakala ven.

„O, David, fantastično je bilo. Si videl koliko ljudi je prišlo? Nekaj mi jih je reklo, da sploh niso mogli v galerijo, tako polno je bilo.“

„Super. Res sem vesel zate. Zaslužiš si.“

Nasmehnila se je in pomahala prvemu taksiju.

„Pridi, dovolj imam stanja na dežju.“

Taksi se je ustavil pred Barom 107. Misty mi ni pustila plačati.

„Ok, potem jaz plačam pijačo,“ sem rekel.

„Res si prisrčen, David. Pusti kdaj tudi drugim plačevati.“

Vstopila sva v lokal. Bil je na pol prazen. Misty se je usedla za šank. Pozdravila je natakarja in naročila dva mojita.

„Obožujem mojito. Na Kubi sem se povsem zaljubila vanj.“

Mojito je bil izvrsten. Misty je celo uro govorila o svojih dogodivščinah na popotovanjih po daljnih deželah. Po treh mojitotih sem se poslovil od nje in poklical taksi. Chris pride čez pol ure in hotel sem se še stuširati in obriti. V taksiju sem razmišljal o življenju v New Yorku. Rad sem imel New York. To je bilo res mesto priložnosti, pravi kraj za pisatelje. Vsakič, ko sem se sprehajal po ulicah ali sedel v Central Parku in opazoval ljudi, sem dobil ogromno idej, ki sem jih porabil pri pisanju. Atmosfera v Velikem jabolku je neverjetna. Ogromno ustvarjalnega duha, ogromno čustev in pozitivne energije. New York je mesto za intenzivne ljudi in jaz sem gotovo eden izmed njih.

Doma sem se stuširal in navil joint. Počakal bom na Chrisa, da ga bova skadila skupaj. V kristalni kozarec sem vrgel tri kocke ledu in ga do polovice napolnil z Jamesonom. Chris je potrkal dve minuti čez pol deveto. Odprl sem mu vrata in ga povabil noter. Usedel se je na kavč. Bil je že rahlo opit.

„Kaj boš? Pivo, vino, viski?“

„Daj mi pivo,“ je rekel.

„Nocoj pa nismo preveč zgovorni,“ sem mu dejal in mu pomolil steklenico Heinekena.

„Preveč stvari imam v glavi. Bolj se stvari razpletajo, bolj postajajo zapletene. Poslušaj, David, ne bom ovinkaril. Danes se srečam s človekom, ki ve, kdo je ubil mojega očeta. Že več let ga iščem. Obroč se zapira in zadeva postaja vedno bolj nevarna. Ve, da sem mu za petami in pripravljen je. Če nočeš iti z mano, bom razumel.“

Pogledal sem ga, prižgal joint, trikrat potegnil in mu ga ponudil.

„Ko sva se spoznala, si mi rešil življenje. Mislim, da sem ti dolžan. Tako ali tako pa nimam kaj za početi.“

Za trenutek se mi je nasmehnil, potegnil nekaj dimov in z enim požirkom spraznil pol steklenice. Pogledal je skozi okno in dejal: „V Los Angeles sem prišel samo zaradi njega. Tako sem se zadnja leta selil od New Yorka, do Bostona, Chicaga in nazadnje L.A.-ja. Več tisoč dolarjev sem že zmetal za podkupnine.“

„Ne skrbi, Chris. Našla ga bova.“ Potrepljal sem ga po rami. Dvignil je pogled proti meni.

„Obiskal sem vedeževalko. Videla je smrt.“

Ponovil je njene besede: „Dečko, čez nekaj ur se boš soočil s smrtjo. Ali boš umrl ti ali pa boš ubijal. Vidim tudi razsvetljenje. Spoznal boš, da nič ni tako, kot je videti na prvi pogled. Sinko moj, živel si v svetu iluzij, v maji, prividu. Resnica bo boleča“.

Utihnil je, prijel joint, ki sem mu ga ponudil, in dvakrat močno potegnil.

„Karkoli ima usoda pripravljenega zame, pripravljen sem.“

„Zakaj bi torej čakala? Pojdiva,“ sem rekel in vzela jakno z obešalnika.

Nagnil je steklenico in jo še zadnjič odložil na mizo v moji sobi. Preden jo je zapustil, se je razgledal po njej, kot bi se poslavljala od vsakega predmeta posebej. Zaprl je vrata in se spustil po stopnicah.

22 – In potem je bila svetloba

Pet minut čez deveto sva stala pred ogromno hišo na Venice Beachu. Izgledala je zapuščena.

„Pridi,“ je rekel Chris in se napotil v hišo.

Brez trkanja sva vstopila v ogromen predprostor.

„Halo! Je kdo tu,“ je zavpil Chris.

„Christopher? Pridi gor,“ je rekel neznani moški glas iz prvega nadstropja. Sledil sem Chrisu po stopnicah v veliko sobo, polno knjig. Moški s kratkimi sivimi lasmi in brado je sedel na kavču in kadil cigaro.

„Sedita. Dobrodošla v mojem skromnem domu. Bi kaj spila?“

„Viski,“ je rekel Chris z nekoliko razburjenim glasom.

„Tudi jaz bi enega,“ sem pripomnil.

„Marie, prinesi nam tri viskije z ledom,“ je zavpil moški. „Moje ime je James,“ je dejal. „Če se ne motim, si prišel zaradi informacij o svojem očetu. Imaš denar?“

Chris je vzel iz žepa belo kuverto in mu jo vrgel na mizo.

„3.000 dolarjev. Preštej, če želiš.“

„Ne bo potrebno. Zaupam ti. Poleg tega vem, kje živiš, tako da ne verjamem, da se hočeš zajebavati z mano. Torej, kaj te zanima?“

„Dobro veš. Hočem ime človeka, ki je ubil mojega očeta. Že več let ga iščem.“

„Kaj boš storil, ko ga najdeš,“ je rekel James.

„Ne vem. Najbolj pravično bi bilo, da bi ga ubil.“

„Ni tvoja pravica, da odločaš, kdo živi in kdo umre.“

„Vem, a vzel si bom to pravico. Tako kot si je on vzel pravico, da otroka prikrajša za življenje z njegovim očetom.“

„Razmem. A maščevanje ti ne bo dalo zadoščenja. Oprostiti moraš očetu, da te je zapustil in ga spustiti od sebe.“

„Zdavnaj sem mu oprostil. Zdaj je prišel čas, da postavim stvari na pravo mesto in maščujem njegovo smrt.“

„Dobro. Svoboden človek si, sam sprejemaš svoje odločitve in odgovarjaš za njihove posledice. Povedal ti bom, kdo je ubil tvojega očeta, a najprej ti bom povedal zgodbo. Poslušaj jo in če boš po koncu še želel ubiti človeka, ki je ubil tvojega očeta, ti bom povedal kdo je in kje ga najdeš. Velja?“ Chris je nemo pokimal.

Marie je prinesla viskije. James je dvignil kozarec, ga spraznil, odložil na stekleno mizo pred seboj in začel pripovedovati.

„Pred tridesetimi leti je nekdanji predsednik Richard Nixon ustanovil tajno organizacijo. Imenovali so se Red črnega tulipana. Bili so skupina poklicnih morilcev, ki so jih vpoklicali v najnujnejših primerih državne varnosti. Cia je urila njene pripadnike. Sestavljalo jo je dvanajst poklicnih morilcev, ki so sčasoma postali pravi stroji za ubijanje. Obvladali so vse sodobne tehnike boja, prav tako kot meditacijo in skrivnostne vzhodnjaške veščine. Obvladovali so čas in prostor. Nekateri so govorili, da so se naučili premagati smrt. Da so postali nesmrtni. Jezus Kristus je bil za njih vajenec. Črni tulipani so operirali po vsem svetu, ne samo v ZDA. Sodelovali so tako z Izraelci kot z Arabci. Izvajali so atentate na voditelje držav in mnenjske voditelje, direktorje korporacij in slavne ljudi, ki so postali nevarni oblastem. V prvih desetih letih delovanja naj bi ubili najmanj 750 ljudi. Stali so tudi za nekaterimi terorističnimi napadi v Španiji, na Severnem Irskem in na Tajskem. Uradno niso obstajali. Sčasoma se je okoli njihovega obstoja oblikoval mit. Člani reda so se ob iniciaciji zakleli, da živi duši ne bodo spregovorili o organizaciji in njenem delu. Vsi so bili navzven popolnoma povprečni ljudje z rednimi službami in družinami. A v resnici so bili izurjeni morilci, ki so le čakali na svojo naslednjo tarčo.“

Chris je z zanimanjem poslušal. Tudi mene je zgodba pritegnila.

„Kakorkoli že. Red črnega tulipana se je precej ukvarjal z mistiko in okultizmom. Odločitve so sprejemali tudi na podlagi prerokovanj in videnj, ki jih je imela Rainbow, njihova vedeževalka. Nekega dne je imela v spanju vizijo dečka, ki bo postal član reda, nato ba bo poskrbel za njeno uničenje. Pokazal se ji je obraz Christopherja, Nicholasovega otroka. Zadevo so skušali skriti pred Nickom in jo izpeljati tako, da bo izgledalo, kot da je otrok umrl v nesreči. A Nick je izvedel za načrte in preprečil, da bi ubili njegovega sina. Žal je moral zato umreti sam. Kasneje so tulipani še poskušali, a so Nickovi prijatelji, ki so bili znotraj reda, uspešno sabotirali akcije. A to ne pomeni, da je nevarnosti konec. Chris, nad teboj še vedno visi Damoklejev meč. Ne bodo odnehali, dokler ne boš v grobu. Preživetje organizacije je odvisno od tega.“

Chris je le debelo gledal, rekel pa nič.

„Verjetno si zdaj že uganil. Ne izgledaš mi neumen. Hitro dojemaš stvari.“

Iz predala je potegnil pištolo in jo usmeril proti Chrisu.

„Dolga leta sem čakal ta trenutek. Podkupiti sem moral več deset ljudi, da so te pripeljali do mene. Sledili smo ti preko cele Amerike in te počasi usmerjali na pravo pot. Zdaj sta se najini poti končno prekrižali,“ je dejal in napel pištolo.

„Tudi jaz sem podkupil nekaj ljudi, da so me pripeljali do tebe,“ je dejal Chris.

Segel je v nogavico in iz nje neopazno potegnil majhen samokres.

„Si že slišal za Odred belega laboda? Ustanovljen je bil konec devetdesetih let. Z enim samim ciljem. Uničiti Red črnega tulipana. Počasi smo infiltrirali svoje ljudi in vas skušali uničiti od znotraj. Povej mi nekaj. Kdaj ste izvedli zadnjo uspešno operacijo? Poskrbeli smo, da ste imeli nemalo težav, da so vam ljudje odpovedovali, orožje pokvarilo, letalo zamujalo. Črpali smo milijone vladnih sredstev in denarja podjetij, ki so se želela zaščititi. Organizacija ima podružnice

v Šanghaju, Tokiu, Moskvi, Capetownu, Canberri, Riu, Parizu in Madridu. Niste nam mogli uiti, ne glede na to, kako hitro ste se premikali. Vedno smo bili korak pred vami."

„To ne spremeni dejstva, da boš nocoj umrl," je dejal James.

„Morda ne, a moja prijateljica misli drugače."

Napel je samokres in dvakrat sprožil. James je zatulil in se zvrnil po tleh ves krvav.

„Pridi," je zavpil Chris in me zagrabil za roko. V sobo sta v nekaj sekundah planila dva oborožena moška in se pognala za nama.

„Kaj za vraga," sem dejal in pogledal Chrisa. „Kdo si? Kaj si?"

„Mene sprašuješ? Si pozabil? Skupaj sva se urila v Kambodži. D, ne reci, da si pozabil. Moj bog, kaj so naredili s teboj?"

Slekel je suknjič in ga vrgel po tleh. Na pasu je imel pripetih nekaj nožev in majhno sekiro. Moška sta začela streljati. Vrgla sva se po tleh. Chris je zagrabil prvi nož in ga vrgel proti enemu od njiju. Zapičil se mu je v stegno. Moški je zatulil in se zvrnil po tleh. Drugi ga je preskočil in še naprej tekkel proti nama. Chris je zagrabil drugi nož in ga vrgel. Zadel ga je v roko. Moški je spustil pištolo in se zakadil v Chrisa. Prerivala sta se po tleh.

„David, pomagaj," je zavpil Chris.

Zagrabil sem pištolo na tleh in jo usmeril v premetavajočo se gmoto. Ustrelil sem v zrak. Moški se je obrnil in dvignil roke. Chris se je kot mačka izvil izpod njega, pograbil nož in mu ga zaril v goltanec.

„Tole je za očeta, je zavpil. Vzel mi je pištolo in stopil do drugega moškega. Zvijal se je od bolečin.

„Poglej gor," je zatulil Chris. Moški je pogledal.

„Kje je Stacy?" Moški je odkimal.

Ustrelil ga je v koleno leve noge. Moški je zatulil v bolečinah in se zagrabil za tisto, kar je bilo še pred nekaj sekundami njegovo koleno.

„Kje je Stacy,“ je ponovil Chris.

„Pizda, ne vem. Z Jamesom sta prišla skupaj. Ne vem, kam je potem odšel.“

Chris je nameril v drugo koleno.

„Ne! Povedal ti bom. Drugo nadstropje, zadnja soba na levi.“

„Hvala,“ je tiho rekel Chris, nameril pištolo v njegovo čelo in sprožil. Kri je špricnila visoko v zrak. Chris se je obrisal, spravil pištolo za pas in se napotil proti meni.

„Pridi. Še zadnje dejanje.“

Sledil sem mu in še vedno razmišljal o tem, kar je rekel malo prej. Urjenje v Kambodži? Zmešalo se mu je. Nikoli nisem bil v Kambodži.

Počasi sva se vzpenjala po stopnicah. Chris mi je pomolil pištolo.

„Na, vzemi. Morda jo boš potreboval. Najprej streljaj, nato sprašuj. Tukaj ni nihče najih prijatelj, razumeš?“

Pokimal sem in vzel pištolo. Zataknil sem jo za pas. Prispela sva v drugo nadstropje. Chris je stopal po lesenih tleh in počasi segel po majhni sekiri. Postavil se je pred vrata sobe. Zamižal je, globoko vdihnil, nato pa odprl oči in zatulil:

„Stacy H. Thomson! Prišel je tvoj čas. Red črnega tulipana je dočakal svoj konec. Umrl bo skupaj s tabo!“

Brznil je vrata in planil v sobo. Suhljat moški s kozjo bradico je sedel v naslonjaču in kadil pipo.

„Zdravo, Chris. Končno se srečava. Kako si?“

Chris ga je nemo pogledal. „Svetloba je spet premagala temo,“ je končno dejal.

Stacy se je glasno zasmel. „Premagala? Chris, to je šele začetek. Misliš, da bo red umrl z mano? Kako se motiš, sinko. Na tisoče nas je. Delovali smo v tajnosti, ker smo vedeli, da nas nadzirate. Širili smo se potihoma, a vztrajno. Povezali smo se z lokalnimi bandami, denar pa nam je pritekal iz bank, ki jih obvladuje ruska mafija. Nepremagljivi smo.“

„To bomo šele videli,“ je dejal Chris in dvignil sekuro.

„Nasvidenje v naslednjem življenju,“ je še rekel, nato pa začel udrihati po Stacyju. In nato še po tem, kar je bil nekoč Stacy. Čez dve minuti se je ustavil, ves zadihan in buljil v krvavo gmoto mesa, kosti in las.

„Pridi, Chris. Konec je,“ sem rekel, ga prijel in odvedel iz sobe. Počasi sva se spustila v pritličje in zapustila hišo. Zunaj je bila jasna noč. Nebo je razsvetljevala skoraj polna luna, ki se je vzpenjala nad Oranžnim gorovjem. Na tisoče zvezd je mežikalo Zemlji.

„Veš kaj je najlepše pri koncu dneva?“ je vprašal Chris.

- SE NADALJUJE -